

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ÇÖPÇÜLER

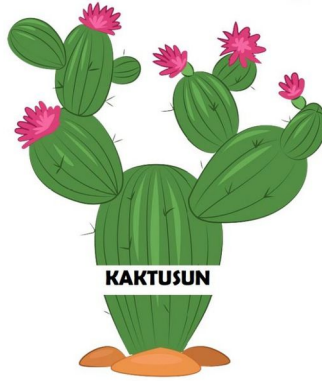
Çeviri: Esma Fethiye Güçlü

DARREN SIMPSON

ÇÖPÇÜLER

DARREN SIMPSON

"DIŞARI'DA
BARBARLIK VAR
OĞLUM. GÖZÜNÜN
GÖREBİLECEĞİ HER
YERDE YÜZLERCE
BİNLERCE MASKE
VAR; SAHTEKARLIK
VE NEFRET VAR."

Darren Simpson

Darren Simpson otuzlu yaşlarında ve ailesiyle birlikte İngiltere’de yaşıyor. Yetişkinler için yazdığı birçok öyküsü var. *Çöpçüler*, genç okurlar için kaleme aldığı ilk romanı ve *Guardian* tarafından 2019'un en iyi kitapları seçkisinde yer aldı.

Yazarın diğer kitabı:

- Anı Hırsızları

Esmâ Fethiye Güçlü

1980 yılında İstanbul’da doğdu. 2003 yılında İngilizce Tarih, 2014’te İ.Ü. İtalyan Dili ve Edebiyatı, 2019’da İ.Ü. Fransız Dili ve Edebiyatı ve Amerikan Kültürü ve Edebiyatı bölümlerinden mezun oldu.

2003-2018 yılları arasında çeşitli eğitim kurumlarında öğretmenlik yaptı. İngilizce ve İtalyancadan çeviriler yapıyor.

ÇÖPÇÜLER

“Dışarı’da barbarlık var, oğlum. Gözünün görebileceği her yerde yüzlerce binlerce maske var; sahtekârlık ve nefret var. Bunu hayal edebiliyor musun, evlat?”

Kafasını belli belirsiz sağa sola salladı.

“Peki korkuyor musun?”

Bu defa başının küçük bir hareketiyle onayladı.

“Güzel. Çünkü ihtiyacın olan şey korku. Beşinci kural: korkuna kulak ver. Korku bizim dostumuzdur. Korkuya güvenebilirsin. Korkuyu kucaklaman, o baş belası merak duygunu dizginlemen gerekiyor. Burada sahip olduğumuz ve yaptığımız şeylerin değerinin, İçeri’nin ne kadar kıymetli olduğunun pek farkında değil gibisin. Son zamanlarda fazlasıyla başına buyruk hareket ediyorsun ve bu da beni endişelendiriyor. Korku, Landfill. Seni sadece korku koruyabilir. Duydun mu beni?”

Duvar örmeleri öğütlenen ve önlerine duvar örülen
çocuklar için.

BİRİNCİ BÖLÜM

KÖK

BİR

SAKLANACAK YER BULMAK

Çocuk, hırlayıp ellerinin ve dizlerinin üzerine atlayarak sopanın bir ucunu dişlerinin arasına aldı. Uzun kulaklı, iri yarı çoban köpeği sopanın diğer ucundaydı. Diş etleri gözüktüyor, ağzından salyalar akıyordu.

Çocuk ve köpek, sopayı sıkıca tutan çeneleri gibi gözlerini de birbirlerine kenetleyerek çatlak betonun üzerinde daire çiziyordu. Bu eğlenceli çekiştirme oyununu oynarken kafalarını titretiyorlardı. Elleri ve pençeleriyle yerdeki çakıl taşlarına ve yosunlara sıkıca tutunmuşlardı. Landfill, sopanın üzerindeki küçük boğumların tadını alabiliyordu. Yüzünde muzip bir gülümsemeyle hırıltılar çıkararak hızla ileri atıldıktan sonra birden geri çekildi. Çoban köpeği gafil avlanmıştı. Sopanın kontrolünü kaybetti, Landfill onu ağzından çekip alırken kesik kesik hayladı.

“Bende Vonnegut, onu aldım!” Landfill yalın ayakları üzerinde dans ederek ödülünü havaya salladı. “İki-bir öndeyim, tüy yumağı!”

Heyecanı artan Vonnegut zıplayıp hızlı hızlı soluk almaya başladı. Kuyruğunu çocuğun elindeki sopa gibi sallıyordu. Landfill kahkaha attı. Eğilerek yüzünü köpeğin yüzüne sürdü. “Bir sonraki turu da sen kazanırsın. Şimdi seyret.”

Terli elini çıplak göğsüne ve şortuna sildikten sonra metal silindirlerin, olukların ve bacaların olduğu metrelerce ötedeki alana bakıp gözlerini kapatarak sopayı fırlattı. Hedefini bulan sopanın çıkardığı tıngırtıyı duyunca gözlerini açtı.

Silindirin boşluğundaki muhabbet kuşlarının cıvıltısı duyuldu. Üzerinde durduğu demirlerdeki pas gibi turuncu tüyleri olan bir sincap, sesin nereden geldiğini anlamak için oluğun üzerine çıktı. Burnunu kıpırdatarak havayı kokladı.

Landfill şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Kirli parmaklarından birini sincaba doğrulttu. “Joyce! Demek mabbet kuşlarıyla saklanıyordun, ha? Oyun oynamak için fazla korkak değiller mi? Hadi çık oradan! Bakalım seni yakalayabilecek miyim? Koşmaya daha önce başlayan sen olabilirsin. Ne dersin?”

Ayağını yere vurunca sincap yerinden fırladı, sarmaşıkların ve oluklardan çıkan boruların üzerine atlayarak kaçmaya başladı. Daha yükseğe çıkınca Landfill ve Vonnegut peşine düştü.

“İstedğin kadar kaç, siccap!” diyerek güldü çocuk. “Bugün şanslı günümdeyim!”

Gözlerini sincaptan ayırmadan yukarı doğru ilerleyen borulardan geçerken altın sarısı saçları savruluyordu. Çıplak

ayaklarını kollamaya gerek duymadan karahindibaların, ısır-
gan otlarının ve İçeri'nin büyük bir kısmını kaplayıp yerlerde
çukurlar açan hurdaların üzerinden atladı.

Sincap, metal bacaların arasındaki boşluktan ok gibi fırlayıp likenle kaplı kısa, ahşap bir Kule'ye çıktı. Landfill, Kule'nin etrafında dolanıp merdiveni buldu. Hızla yukarı çıkarken birden duraksadı. Yüzünde korku dolu bir ifade belirdi.

“On ikinci kural,” diye mırıldandı. Farkında olmadan cebindeki cam bıçağa uzanırken endişeyle gökyüzüne baktı. “Bu hiç adil değil, Joyce.” Sincaba bakıp suratını astı. “O kadar yükseğe çıkamayacağımı biliyorsun.”

Joyce, aşağıda bekleyen çoban köpeğinin havlayışıyla yerinden fırladı. Sincap, bacadan çıkan borulara çarpınca Landfill'in yüzünde beliren gülümseme, sararmış çarpık dişlerini yeniden açığa çıkardı. Merdivenden ellerinin ve ayaklarının üzerinde yere atladı. Sırtındaki ter, yaz güneşinin altında parlıyordu. Sincabın arkasından Bulanık Birikinti'nin kıyısına gelene kadar Vonnegut'la birlikte koşmaya devam etti.

Vonnegut, Bulanık Birikinti'nin beton kaplı dik kıyısından aşağı atlayıp çamurlu suda koşarken Landfill de Demir Bağırsaklar'ın -yani Birikinti'nin her tarafına dağılmış köprü parçalarından oluşan yosunla kaplı boruların- arasından solucan gibi kıvrılarak ilerliyordu. İçleri çiçeklerle dolup taşan vanaların arasından güçlkle geçerken topuğu bir su borusuna çarpınca havaya kelebekler uçuştı.

Kelebeklerin kanatlarıyla gıdıklanınca kıkırdadı. Sonra Bağırsaklar'dan fırlayıp çelik köprüden geçerek Solgun Kule'ye geldi. İçeri'nin ortasında yükselen bu uzun, beton kulenin dibindeki metal basamakları çıkıp sincabın arkasından gitmeye devam etti.

Köşeyi dönünce Çelimsiz Orman'ın karanlığına girdi. Joyce, ağaçtan ağaca zıplarken yeşil yapraklar dans ediyordu. O sırada ağacı gagalayan bir ağaçkakan durdu, gri sincaplar kafasını çevirdi. Çocuk, sincabı takip etmeyi sürdürerek Solgun Kule'nin kirli yan duvarına uzanan eğimli konveyörün altına koştu.

İçeri'yi ortadan bölen ağaçlı, dar yolu geçip başka bir köşeyi dönünce Joyce'u kalın beyaz bir bacaya tırmanırken gördü. Sincap, yosun kaplı betonun üzerinde diz çöken çocuğa göz kırptı. Nefes nefese kalan Landfill gözlerinin önüne gelen kâkülünü kenara alarak sııttı. "Artık borular yok, küçük siccap. Şimdi aşağı in. Yerde de o kadar kurnaz olabilecek misin, bakalım."

Joyce gözlerini kırpıp hafifçe bıyıklarına dokundu.

Çocuğun mavi gözleri parladı. "Seni korkak kıpırdak!" Kıkırdayıp avuçlarıyla yere vurdu. "Bak sana ne diyeceğim, aşağı inersen koşmaya ilk başlayan yine sen olabilirsin. Bence bu fırsatı kaçıрма."

Joyce kafasını yana eğdikten sonra hızlı adımlarla aşağı doğru yürüyerek oradan uzaklaştı. Landfill ayağa kalkıp koşmaya başladı. Vonnegut da onunla birlikte sincabı takip etmeye devam etti. Çoban köpeği havlayıp uluyor, diğer

köpekler onun sesini duyunca etraftaki devrilmiş yük vagonlarından çıkıp dışarı bakıyordu. Köpeklerden bazıları kovalamacaya katılınca çocuk ellerinin ve dizlerinin üzerine atlayarak onlarla birlikte koşmaya başladı.

Solgun Kulenin geniş beton açıklığından uzanan tren raylarının yanında koşuyor, paslı rayların etrafındaki kabloların üzerinde hoplayıp zıplıyorlardı. Köpeklerle birlikte havlayıp koşan çocuk yere sürtünerek birden durmak zorunda kaldı. Çaresizce duvara tırmanan Joyce'u izliyordu.

Landfill, ne kadar yüksek olduğunu daha iyi görebilmek için sağa sola doğru uzayıp giden duvarın karşısında durup geriye birkaç adım attı. Joyce'un duvarın tepesindeki kırık cam parçacıklarının arasında dikkatle oturduğunu gördü. Köpekler de geri çekilmişti. Sarmaşıklardan, kırık ayna ve cam parçalarına dolanıp duvarları kaplayan ısırgan otlarından uzakta duruyorlardı.

Landfill kafasını kaldırıp yukarı bakınca yüzünü buruşturdu. Sincaba sesini duyurmak için bağırması gerekiyordu. "Tamam! Oyun bitti Joyce. Oraya çıkmamalısın. Bu hiç güvenli değil."

Joyce minik pençelerini birbirine sürttü. Duvarın diğer tarafına doğru hafifçe geri çekildi. "Ciddiyim! Aşağı in!" Landfill yalvarmaya başlamıştı. Gözleriyle gökyüzünü yokladı. "Sakın dışarı çıkma. Lütfen aşağı in Joyce. Burada daha güvende olursun."

Sincap, sesler çıkardıktan sonra gözden kayboldu.

“Geri dön!” Landfill elleriyle ağzını çevreleyerek bağırdı ama bu hiçbir işe yaramadı. Gözlerini duvardan ayırıp başını öne eğdi. Köpekler de kuyruklarını sallıyordu. Ayak parmağının uzun tırnağıyla bacağını kaşırken bir süre daha orada durup duvara baktı.

Elini hafifçe büküp diliyle ıslattığı bileğini saçlarında gezdirdi. Köpekler kulaklarını dikmişti. Landfill de dikkat kesildi. Uzaktan gelen uğultuyu o da duyabiliyordu.

“Göz... Göz geliyor!” Etrafta dolanıp yakınlarda saklanacak bir yer aradı. Çalılar, otlar, oluklu demir parçaları, taş kırıkları ve alçı levhalar vardı ama arkasına saklanabileceği hiçbir şey yoktu. Gözleriyle Solgun Kule'nin girişine kadar uzanan rayları takip etti. Sonra kule ve duvar arasında kalan devrilmiş yük vagonuna baktı. Ona doğru koşmaya başladı. Arkasındaki köpekler, mavi gökyüzüne doğru havlarken uğultunun sesi gitgide artıyordu. Bu defa çok yaklaştığını biliyordu. Gürültüye katılan diğer hayvanları da duydu. Ama hayvanların hırıltıları, çığlıkları ve ulumaları Gözün uğultusunda kayboluyordu.

Neredeyse İçeri'nin eninin çeyreği kadar uzun bir mesafeyi koşmuştu. Kalbi küt küt atarken bacaklarının ağırlaştığını fark etti. Saklanabileceği yerlerden bu kadar uzaklaşıp kendini böyle yormaması gerektiğini düşündü.

Yukarıdan gelen gürültü gittikçe yükseliyordu. Kafasını eğip vagonun içine girerken Gözün neredeyse üzerinde olduğunu hissetmişti. Kulaklarını kapatıp kafasını bacaklarının arasına aldı ve vagonun dibine doğru ilerlemeye çalıştı.

Kulaklarını kapatınca soluklarının sesi yükselmişti ama gökyüzündeki uğultuyu hâlâ duyabiliyordu. Göz, biraz yukarıda çığlık atıyordu. Vagonun içindeki kabarmış boya parçalarının titrediğini fark etti. Diğer vagonlardaki köpekleri görebiliyordu. Karaltı geçip giderken ağızlarında köpüklerle dişlerini gösterip hırlayarak gökyüzüne havlıyorlardı.

Ses uzaklaşınca köpekler sakinleşti. Landfill, bir süre dikkatle dinledikten sonra sürünerek vagonun kenarına gelip Dışarı'ya baktı. Gökyüzünde bir şey görünmüyordu. Yüksek sesle soluk alıp vererek yavaşça dışarı çıktı. Diz çöküp etrafına toplanan köpekleri okşadı. "Gitti. Güvendeyiz." Aklına gelen bir şey yüzünden birden kafasını kaldırdı. "Woolf nerede? Onu etrafta görmedim."

Köpeklerle birlikte Woolf'un yaşadığı devrilmiş yük vagonuna kadar geldi. Eğilip içeri baktı. Etrafı yoklayınca Sibirya kurdunun küflü bir battaniyenin üzerinde yan yattığını gördü. Gözleri kapalıydı, nefes alışverişi zar zor fark ediliyordu.

"Woolf? İyi misin? Pek... Mutteşem gözük müyorsun." İçeri girip köpeğin boynundaki gri tüyleri okşadı. Ama şişmiş karnını görünce korkuyla geri çekildi.

Eliyle sıkıca burnunu ve ağzını kapayıp geri geri giderek yavaşça diğer köpeklere döndü.

"Woolf'un karnı şişmiş. Uzak durun, burada nefes almayın. Gidip Babagoo'ya söyleyeceğim."

Ayağa kalktı. Gitmek üzereyken durup kuzey tarafta kalan duvara bakmaktan kendini alamadı. Joyce'u göremeyince kaşlarını çatıp kırık bir cıvataya tekme atarak oradan uzaklaştı.

İKİ GÖLGE BELASI

Duvarın batı ve güney kenarlarının birleştiği köşede kalan Kuytu'ya gelmesi biraz zaman almıştı. Landfill, Kuytu'nun tuğla duvarlarını kaplayan sarmaşıktan bir yaprak kopardıktan sonra çürümüş bir paletin üzerine oturdu. Buruşturduğu yaprağı ağzına attı.

O sırada hızla kafasının üzerinden uçan kerkeneye el salladı. Ama kuşun asmaların ve sarmaşıkların arasındaki sivri camlara hafifçe tüylerini değdirerek duvarın üzerinden uçtuğunu görünce kaşlarını çattı. Ağzındaki yaprağın tadı acılaşmıştı. Yeşil posayı yere tükürdü.

Duvarın batı tarafında duran ve Kuytu'dan pek de uzakta olmayan çöplere baktı. Döküntülerin arasında üst üste yığılmış küflü battaniyeler, hafifçe arka tarafına doğru devrilmiş pis, metal bir dolap, ince ayaklarında tekerlekler olan ters dönmüş birkaç sandalye ve kırılmış cam tüpler vardı.

Kafasını çevirip fazla uzamış tırnağını kemirdi. Dolaba bakmaktan kendini alamıyordu.

“Babagoo?” diye seslendi. “Döndün mü?”

Kuytunun pencerelerinden içeri baktıktan sonra rulo şeklinde sarılmış halıların üzerine çıkarak dolabın önünde durdu. Dönüp arkasını kontrol etti. Üç çekmecedan birine dokunmak için yavaşça elini uzattı.

“Suçüstü yakaladım seni!” diye yankılandı dolap.

Landfill, bir kedi gibi geriye sıçrayıp ellerinin ve dizlerinin üzerine atlayarak koşmaya başladı. Tıngırdayarak açılan çekmeceler dolabın tek kalmış demir kapısına sıkıştı. Çöpçü, yamuk kapıda ayakta duruyordu.

“Babagoo!” diye bağırdı Landfill. “Sadece bakıyordum!”

Babagoo delik dolabın altında kalan merdivenlerden tırmanarak yukarı çıktı. Yırtık avcı şapkasının altından gözlerini kısıp ona baktı. “Beni kandıramazsın çocuk. O küçük, haylaz parmağın kapıya dokunmak üzereydi! Onu aralıktan gördüm Landfill. Sandığın kadar aptal değilim!”

“Ama—”

“Nefesini tüketme! Dolaba yaklaşmanın hiçbir bahanesi olamaz.”

Landfill yüzünü buruşturdu. “Woolf! Karnı şişiyor. Tükürük Çukuru’nda çok uzun kaldığın için endişelendim.”

Babagoo güre kaşlarını kaldırdı. Dağınık sakalları kabarmıştı. “Woolf’u bana bırak çocuk. Ayrıca bunu yaparken abuk sabuk konuşmayı da kes! Endişelenmek için düşünüyor olman lazım. Düşünüyor olsan kurallara uyardın. Ama bunu

yapmadığın ortada! Binlerce gün Dışarı'da kalmış olsam bile beni aramaya gelmemen gerektiğini çok iyi biliyorsun. Dışarılilar derimi yüzüp bağırsaklarımı yerken çığlıklar atsam bile! Kaçınıcı kuraldı bu?"

Canı sıkılan Landfill bir şeyler mırıldandı.

Babagoo, şapkasının kulaklarını örten kısımlarını kaldırdı. "Yüksek sesle öt, çocuk."

Landfill'in yüzü asıldı. "Sekizinci kural! Kuralları biliyorum!"

"Demek biliyorsun, ha?"

"Evet."

"Peki yedinci kural ne?"

"Asla dolaba dokunma."

"Peki sen ne yapıyordun?"

Landfill dişlerini gıcırdatıp çöpçüye hırladı. Çöpçü de dişlerini tıkırdatarak karşılık verdi. "Sen küçük, sinsi bir baş belasıydın. Bunca yıldır uyduğun kurallara şimdi karşı gelmeye mi başladın? Bugün başka hangi kuralları çiğnedin acaba, merak ediyorum. Ağgöz sabah tepemizde uçuyordu. O sırada kurallara uydun mu?"

Landfill kafasını hızlı hızlı salladı. "Dokuzuncu kural: Ağgöz gelince saklan."

"Nereye saklandın?"

"Köpek Yurdu'na. Yük vagonlarından birine."

"Görünmediğinden emin misin?"

"Hâlâ buradayız, öyle değil mi?"

Babagoo sakalını çekiştirip sağa sola göz attıktan sonra tekrar çocuğa baktı. “Peki ya onuncu kural? Göz geldiğinde saklanacağın yerin yakınlarında mıydın?”

“Öyleydim,” diye mırıldandı Landfill ellerine bakarak.

Babagoo başını sağa sola salladı. “Yalan attığın belli oluyor Landfill. Yalancı gözlerden hiç hoşlanmam. Ne demek oluyor bu? Bir başkaldırı mı? Aynı tarafta olduğumuzu sanıyordum.”

Landfill ayağını yere vurdu. “Tabii ki öyleyiz!”

“Küstahlığı kes artık!” Babagoo kırık tırnaklı parmağını salladı. “Aynı tarafta olsak iyi olur çünkü eğer benim tarafımda değilsen Dışarı’dasın demektir. Anladın mı? Ayrıca benim dikkafalı ve kuruntulu oğlum, Çukur’da her zamanki gibi birkaç saat kaldım. Uzun süre önce döndüm.”

“Bunu bilmiyordum!” Landfill kolunu dolaba doğru uzattı. “Saklanmışsın. Beni yakalamak için bir öcü gibi gizlenmişsin!”

Babagoo’nun yüzündeki alaycı gülüş çürük dişlerini açığa çıkardı. “Evet, bunu yaptım. Seni test etmem gerektiğini düşündüm ve haklı çıktım. Haklıydım, öyle değil mi, çocuk?”

Landfill, kapana kısılmış bir hayvan gibi çöpçüye doğru adım attı.

“Seni test etmem gerekiyordu,” diye devam etti Babagoo. “Bugün Tükürük Çukuru’nda bir sorun yaşadım.”

Landfill’in adımları durdu. “Çukur’da bir sorun mu oldu?”

Babagoo sesini alçalttı. “Gölge belası.” Belinin etrafındaki ipte asılı çöp poşetlerinden ikisini çözüp havaya fırlattı. Poşetler yumuşak bir gümbürtüyle Landfill’in ayaklarının dibine

düştü. Babagoo yürürken toz kaldırarak halıların tepesinden aşağı indi. Üzerindeki çöplerden yapılmış pelerin arkasından yere sürünüyordu.

“Gölge belası...” diye tekrar etti Landfill.

“Sabah turu mutteşemdi. Yiyecek bir şeyler, pek fena durumda olmayan bir testere, biraz ip bulursam dikip birleştirebileceğim iki yarım battaniye buldum.” Omuzlarını silkip ağzıyla canının sıkkın olduğunu belli eden bir ses çıkardı. “Dışarılıların attığı şeyler! Kullanılmayı bekleyen güzel eşyalar.” İç çekip kafasını sağa sola salladı. “Belki de sabah bulduğum bu değerli şeyler yüzünden böbürlenip dikkatsiz davrandım. Nedeni ne olursa olsun, öğle turunda dersimi aldım.”

“Ne oldu peki?” Landfill’in yüzündeki somurtkan ifade neredeyse yok olmuştu.

“Tuzaklardan birindeki martıyı alıyordum. Dikkatim dağınmıktı. Bir Dışarılı’nın bir çöp yığınının arkasında gezindiğini duymadım. Neyse ki o beni görmeden önce ben onu gördüm. Hemen süprüntü pelerinin altına saklandım. Yanımdan geçip yürümeye devam etti. Kıl payı kurtuldum! Hâlâ çok yakında olduğu için rahat değildim. Gölge belası tam o sırada başladı. Korkumun kokusunu alıp sinsice üzerime geldiler. Çok kötü hissettim. Hemen oradan kaçtım. Bu yüzden gelip seni kontrol etmek istedim. İyi ki yapmışım!” Babagoo çocuğu izlerken yavaşça kafasını eğdi. “Bir daha dolaba yaklaşma oğlum. Bu tür aptalca hareketler yapıp yapmadığını görmek için bundan sonra arada bir gelip burada nöbet tutacağım. Bir daha dolaba o kadar yaklaştığını görürsem üzerine atlayıp seni

bu yaptığına pişman ederim. Merak bir çocuğu öldürmüştü, unuttun mu? Kendine hâkim ol.”

Birden ileri doğru atılıp siyah parmaklarıyla çocuğun çenesini sıktı. “Anladın mı?”

Çöpçü çenesini sıkıca tutarken Landfill güçlükle başını salladı. “Evet.”

Babagoo yüzünü daha da yaklaştırdı. Gözleriyle onu incelerken yanakları ve dudakları kıpırdıyordu. Sonra birden yere baktı. “Şunu gördün mü?”

“Neyi?”

Babagoo yerde bir şeyler aradı. “Hm. Kötü bir şeyler olacak.” Belinin etrafındaki düğümü dikkatle çözüp pelerini yere bıraktı. Kadife pantolonundaki ve kareli paltosundaki toprağı üzerlerine hafifçe vurarak temizledi. “Sepze tarhıyla ilgilendin mi?”

Landfill suratını asıp kafasını salladı.

“Gerçekten mi? Açıgöz geldiğinde Köpek Yurdu’nda olduğunu söylemiştin. Orası tarhtan biraz uzakta, öyle değil mi?”

Landfill gözlerini yuvarladı. “İşim erken bitti. Kuçularla oynadım. Beni sogrulamayı keser misin artık?”

Babagoo’nun yüzündeki alaycı ifade tebessüme dönüştü. Yüzü yumuşadı. “Herhâlde *sorgulamak* demek istiyorsun ufaklık.” Birden kıkırdadı ve dişlerinden geriye kalan kırıkların arasını kurcalayarak iç çekti. “İyi o zaman. Söylediklerim anlaşıldıysa şimdi git, duvarı kontrol et.”

“Ne? Bugünkü kontrolü bitirdim zaten.” Landfill, ayaklarının dibindeki çöp poşetlerine baktı. “Karnım aç.”

“Yine küstahlık mı ediyorsun?” Çöpçü öksürerek balgamını yere tükürdü. “Bugün akşam yemeğini geç yiyeceğiz. Tabii sen yiyecek olursan... Ben yemeği hazırlamaya başlıyorum. Sen de söylediğim gibi gidip duvarı kontrol ediyorsun. Sana anlattıklarımı dinlemedin mi?” Sargılı eliyle hafifçe Landfill’in kafasına vurdu. “Gölge belası! Bugün risk alamayız. Dışarıluların İçeri girmesini mi istiyorsun yoksa? Pençeleriyle seni yakalarlarsa ne olacağını biliyorsun.”

Landfill homurdanarak kafasını çevirdi.

“Şimdi git ve duvarı yeniden kontrol et. İçeri’yi tehlikeye atacak tek bir çatlak bile olmamalı. Gözlerini dört açıp sıradışı bir şey olup olmadığına bak. Çok dikkatli ol Landfill. Belli ki seni boş bırakmaya gelmiyor. Canın sıkılıyor, ha?”

Landfill ağzını açtı ama bir şey söylemedi. Burnunu büktü, geri çekilip isteksiz adımlarla duvara doğru ilerledi.

Açlık, Landfill’in adımlarını hızlandırmıştı ama duvarın dört tarafını kontrol etmeyi yarım saatten az bir sürede bitirirse Babagoo’nun yeniden başlaması için onu geri göndereceğini biliyordu. Duvarın yanında ilerlerken onu baştan aşağı kontrol etti. Otların arasındaki cam parçalarının üzerinde kırık ya da kan olup olmadığına baktı. Bir sorun olup olmadığını anlamak için sarmaşıklarla asmaların arasını dikkatle inceledi.

Kısa süre sonra Sarmaşık Öbeği’ne geldi. Sarmaşıkların kapladığı oluklu çelik plakalarla dolu bu noktada yerden yükselen konveyör biraz yukarıda kıvrılıp Solgun Kule’nin kenarıyla buluşuyordu. Landfill karşıdaki duvarda bulunan sar-

maşıkları çekiştirince tuğlaların üzerindeki cam kırıklarından birinin gevşediğini fark etti. Omuzları gerildi. Babagoo'nun sözlerini fısıldayarak tekrar etti. "Kötü bir şeyler olacak..."

Cam kırığını gördükten sonra duvarı daha dikkatli kontrol etmeye başladı. Bir yandan da sık sık gökyüzüne bakıyordu. Az sonra duvarın dibinde gözden kaybolan rayların yanına geldi. Onları Köpek Yurdu'ndaki vagonlara kadar takip etti. Köpekler su kabının etrafında toplanmıştı. Susadığını fark edince rayların yanında koşarak sudan içmek için elleriyle dizlerinin üzerinde çömeldi. Günlerdir yağmur yağmamıştı. Bu yüzden su ılıktı. Biraz metalik bir tadı vardı. Sudan alıp yanık tenli yüzünü ve göğsünü ıslattıktan sonra Woolf'un vagonuna baktı.

"Woolf?" Biraz yüksek bir fısıltıyla konuştu. "İyi misin?" İçeriden ses gelmesi için birkaç saniye bekledi ama hiçbir şey duymadı. Su kabının etrafındaki köpekleri koklayarak kafasını onların boynuna sürdü. "Uzak durun, kuçular. İyileşmesi için dua edin." Titreyen sesini köpeklerden gizlemek için boğazını temizledi. "Woolf güçlüdür. Bunu atlatacak."

Yeniden duvarı kontrol etmeye koyuldu. İçeri'nin diğer köşesinden Kuytu'yu gördüğü sırada ayakları da midesi kadar ağrımaya başlamıştı. Dalgalı Tepe'nin arkasına gelip binanın yanına oturarak bacaklarını uzattı. Büyük depo, duvarın doğu tarafının yarısını kaplıyordu ve onun kasvetli gölgesinin altında duvarı kontrol etmek çok sıkıcıydı.

Landfill, alnındaki ve göğsündeki teri silerek ellerini şortuna sürdü. Dalgalı Tepe'nin eğimli, oluklu çatısındaki kertenkelelere bakarken dizlerine tüylü bir şeyin değdiğini

hissetti. Aşağı bakınca gülümsedi. “Atwood! Yuvadın biraz uzak değil mi burası?”

Tüyleri birbirine karışmış, sıska kedi mırılayarak Landfill’in ayaklarına sürtündü.

“Gıdıklıyorsun,” diyerek kıkırdadı çocuk. Kediye okşamak için elini uzattığı sırada çatıdan havalanmak üzere olan bir kuzgunu görüp durdu. Kuş, güney duvarının üzerinden uçup geçince Landfill’in yüzündeki gülümseme kayboldu.

Havayı koklayıp burnunu ovaladı. “Biliyor musun, Atwood, bazen kuşları hiç sevmiyorum.” Söylediklerinden pişman olup birden geri çekildi. “Aslında öyle demek istemedim. Onları seviyorum. Sadece bazen onlara biraz... Gıcık oluyorum galiba.”

Atwood, yumuşak bir yosun parçasının üzerine oturduktan sonra patisini yalayıp kulaklarının arkasını temizledi.

Landfill, farkında olmadan onu taklit etti. Bileğini yaladı ve salyasıyla saçlarını taradı. “Neden mi gıcık oluyorum? Çünkü... Çünkü her yere gidebiliyorlar. Dışarı çıkıyorlar ve her zaman geri dönebiliyorlar. Yukarıdan duvarlar çok küçük görünüyormuş olmalı. Eminim onu fark etmiyorlardır bile. Onlar için duvar yok gibi bir şeydir.”

Kaşlarını çatıp İçeri’nin diğer tarafındaki Kuytu’ya doğru baktı. “Ve kuşlar Babagoo’ya, onun testlerine, azarlarına, durmadan kuralları saymasına katlanmak zorunda değiller. Onlara hiçbir şey engel olamıyor. Hiçbir şey. İstedikleri her yere gidiyorlar. İstedikleri her şeyi yapıyorlar.”

Midesi guruldayınca ayağa kalktı. “Artık gitmem gerekiyor Atwood.”

Dalgalı Tepe’den ayrılıp binayı geride bıraktıktan sonra birkaç gelincik toplamak için durdu. Çiçekleri saçlarının arasına yerleştirirken yerdeki kelebek somununu fark etti. Bulanık Birikinti’nin diğer tarafındaki Demir Bağırsaklar’a baktıktan sonra somunu alıp bütün gücüyle havaya fırlattı. Çarptığı yerden güzel bir tıngırtı duyuldu. Landfill iç içe geçmiş borulardan uçuşan kelebeklere bakıp gülümsedi. Gevşemeye başlayan omuzları uzaktan gelen uğultuyla tekrar gerildi.

Hızla yere eğilip kulaklarını iyice açınca sesin uzaktan gelen bir gök gürültüsü olduğunu anladı. Midesi guruldayınca yoluna devam etti.

ÜÇ KAN VE ÇİÇEKLER

Babagoo, Kuytu'nun çatısındaki çürük oluklara bir şahin gibi tünemiş, onu bekliyordu. Yanaklarını şişirip kaşıyarak çocuğu selamladı. Landfill, -somurtarak da olsa- aynı şekilde karşılık verdi.

“Hele şükür,” diye mırıldandı Babagoo. “İçeri gir. Geç oldu.” Sağına soluna pembe ve sarı çizgilerin yayıldığı koyu mavi gökyüzünü işaret etti.

Landfill, Kuytu'nun eskimiş kapısından geçerek içeri girdi. Dolaplarla dolu, çatlak döşemeli, pis kokulu, karanlık koridorda yavaşça ilerledi. Kuytu'nun en geniş odası olan Yuva'ya girmek için demir kapıya doğru adım attığında koku biraz hafiflemişti.

Geri dönmek güzeldi. Landfill, Yuva'nın yoğun, keskin, isli kokusunu içine çekti. Midesi bir kez daha guruldadı. Kurumlu pencerelerin bazılarını örten battaniyeler yüzünden karanlık olan odanın iç karartıcı ışığında içi tüylerle dolup

şışmış çöp poşetini gördü. Sonra tombul martılarla dolu kovaları fark etti.

Babagoo, yanından geçerek Yuva'nın ortasındaki sobanın yanına çömeldi. "İşini biraz hafifletmek için onları ben yoldum. Gerisini hallet. Ama çabuk ol. Geç oluyor."

Landfill cevap vermedi. İki kovayı alıp onları köşede, kapının yanında duran sararmış küvete götürdü. Şortunun cebindeki cam bıçağı çıkardıktan sonra ilk martıyı küvete atıp içini temizlemeye başladı. El çabukluğuyla kuşun kafasını ve ayaklarını kopardı, bağırsaklarını çıkardı. İç organlarını yerdeki çarşafın üzerine attıkça birbirine çarpan et parçalarından sesler geliyordu. Kediler, yan yana dizilmiş kutulardan çıkıp çarşafın etrafında dolanarak vıcık vıcık parlayan etlerden küçük lokmalar almaya başladı.

Landfill martıları hazırlarken Babagoo'nun sobanın etrafında çıkardığı sesleri duyuyordu. Bir süre sonra ateşin çıtırtıları gelmeye başladı. Çöpçü, her zamanki gibi dumanın sobanın bacasına bağlı borulara yayıldığından emin olduktan sonra pencerenin yanına giderek dumanın dışarı çıkıp çıkmadığını kontrol etti.

Landfill kafasını yana eğdi. Gözünün ucuyla Babagoo'nun yerden aldığı çöp poşetini, üzerinde düğmeler olan panellerin yanında durarak kırpık otları yiyen keçilere götürdüğünü gördü.

Çöpçü, küçük sürüye seslendi. "Alın size yiyecek bir şeyler kıymetli canlarım." Parmaklarını daldırarak poşetin içinden küflü ekmek parçaları, çürümüş elmalar ve avuç dolusu talaş

çıkardı. Keçiler, meleyip önlerine konanları burunlarıyla yokladıktan sonra yiyecekleri yemeye başladı.

“Hadi yiyin,” dedi Babagoo. “Bir lokmayı bile ziyan etmeyin.” Sert boynuzları, ince ve gri sakalı olan kabarık tüylü, büyük, siyah keçiye yaklaştı. “Bugün nasılsın, Kafka?” Keçinin boynuna hafifçe vurdu. “Nasıl gidiyor, mızımız ihtiyar?”

Keçi, iri ve nemli gözleriyle Babagoo’ya baktıktan sonra ağızındaki lokmayı ktırdatarak çiğnemeye devam etti.

“O kadar kötü mü diyorsun? Benim için de tuhaf bir gündü. Tükürük Çukuru’nda gölgeyle karşılaştım. Yeri gelmişken...” O sırada arkası dönük olan Landfill’le konuşurken sesi ciddileşti. “İkinci kontrolün nasıl gitti? Hiçbir şey söylemedin. Anladığım kadarıyla bir sorunla karşılaşmadın, öyle değil mi?”

Landfill üçüncü kovaya geçmişti. “Cam kırıklarından biri gevşemiş.”

“Öyle mi?”

“Sadece bir tane.”

“Sadece bir tane mi?”

“Daha önce de olmuştu. Kuzey tarafında. Sarmaşık Öbeği’nin yakınlarındaki duvarın yarısından biraz yukarıda.”

“Bunu bana hemen söylemen gerekirdi!”

Landfill çöpçüye dönmeden devam etti. “Sadece eskimiş bir tuğla.”

“Yo, hayır. Tam da böyle düşünmeni istiyorlar. Çukur’da başıma gelenlerden sonra bu rastlantı olamaz.”

Landfill omuz silkerek yaptığı işe devam etti. Babagoo'nun sırtına baktığını, arkasını dönmesini istediğini hissediyordu. Sonra çöpçü yanına geldi ve küvetin kenarında duran etlerle dolu poşetlerden birini alarak sobanın yanına döndü. Landfill şişe geçirilmiş martı etlerini düşününce iştahla dudaklarını yaladı. Biraz sonra şişlerin sobanın üstündeki tıkırtısını duydu.

Babagoo boğazını temizledi. "Peki duvarın geri kalanı nasıldı? İyice kontrol ettin mi?"

"Evet."

"Çit sarmaşıklarının arkasını?"

"Evet."

"Dalgalı Tepe'nin yanındaki duvarı? Orası daha karanlık oluyor."

"Evet."

"Sarmaşık Öbeği'nin yanındaki duvarı? Kuçuları görünce kendini kaybediyorsun."

"Evet."

Babagoo kafasını sağa sola sallayıp ağzıyla ses çıkararak ete döndü. "Bugün pek konuşkansın bakıyorum." Şişleri ızgaranın üzerine bıraktıktan sonra sesler çıkararak panelin üzerindeki turpları aldı. "Sepzemiz azalmış," diye söylendi.

Landfill kendini yaptığı işin ritmine bırakmıştı. Sonra birden Yuva'nın sessizleştiğini fark etti. Babagoo'nun ayak seslerinin ve mırıltılarının neden kesildiğini anlamak için arkasına dönünce çöpçünün ona baktığını gördü. Babagoo'nun gözlerini takip ederek parmaklarını saçlarındaki çiçeklere götürdü. "Gelincikler," dedi.

“Görebiliyorum, oğlum.”

“Güzel olduklarını düşündüm.”

“Daha güzel yapraklı bir çiçek bulamazsın.” Babagoo gözlerini kapatıp yorgun olduğunu belli eden bir iç çekti. Pencerenin yanındaki su deposuna doğru ilerledi. Bir bidonu suyla doldurduktan sonra onu küvetin yanına getirdi. “Yarın kuracağım tuzaklarda kullanmak için et ayırmayı unutma.”

“Ne yapacağımı biliyorum.”

“Gerisini sonra bitirirsin. Midenin gurultusunu buradan bile duyabiliyorum. Bir mızımızı bile midene indirebilecekmiş gibi gözüküyorsun.” Babagoo keçilere göz kırptı. “Siz üzerinize alınmayın canlarım.” Sonra tekrar çocuğa döndü. “Suyu idareli kullan evlat. Depo boşalmak üzere.”

Landfill, ellerindeki ve kollarındaki kanı yıkayıp temizledikten sonra sobanın yanında oturan Babagoo’nun yanına geldi. Hayvanların seslerini ve soluklarını bastıran ateşin cıvıltısı suskunluklarını daha fazla hissettiriyordu.

Landfill tadı acı olan incecik et parçalarını çiğnerken gözlerini yemeğinden ayırmıyordu. Babagoo’nun onu seyrettiğini hissedebiliyordu.

“Bu akşam suratın asık, evlat. Bence bunun sebebi sabah seni yakalamış olmam değil. Sorun ne? Sanki martı değil de limon yiyor gibisin.”

“Limon ne demek?”

“Konuyu değiştirme. Canını sıkkan şey ne?”

Landfill kafasını kaldırıp çöpçünün gözlerine baktı. “Joyce. Kovalamaca oynuyorduk. Sonra o, duvarın diğer tarafına geçti.”

“Aa...”

“Onu bir daha görmedim.”

“Joyce’un işi bitmiş. Dışarılılar onu yakalamıştır.”

Landfill, kararmış martı budunu elinden düşürerek elle-riyle yüzünü kapadı.

Babagoo içini çekti. “Ama belli olmaz, oğlum. Joyce on-lar kadar becerikli. Dışarı’da hayatta kalacak biri varsa o Joyce’tan başkası değil. Ayrıca o bir siccap. Siccaplar şimşek gibi hızlıdır.”

Landfill ellerini indirdi. “Sence geri dönmeyi başarabilir mi?”

Babagoo uzanıp çocuğun saçlarını karıştırdı. “Herkes-ten daha çok şansı var. Yine de fazla umutlanma. Dışarı söz konusu olduğunda umuda yer yoktur. Kendini en kötüye hazırlasan iyi olur.”

Landfill yüzünde üzgün bir ifadeyle başını salladı. “Ya Woolf?”

Babagoo gözlerini kısıp sakalına dokundu. “Ben onunla ilgilenirim. Karnı şişiyorsa iyileşmek için dolapta kalması gerekiyor. Şimdilik ondan uzak dur, tamam mı? On birinci kuralı unutma. Hastalık sana da bulaşmasın. Daha çok kü-çüksün. İyileşemeyebilirsin.”

“Peki Woolf iyileşecek mi?”

Babagoo omuz silkti. “Havyanların çoğu iyileşir. Ne olacağını görene kadar uzak dur. Woolf’u çok sevdiğini biliyorum ama gidip ne olduğuna bakmana gerek yok. Her zamanki gibi çaresine bakacağım.”

“Ama—”

Babagoo gözlerini iyice açtı. “Bana ‘ama’ deme, çocuk. Bugün yeteri kadar haylazlık ettin. Lafımı dinlemeye başlasan iyi olur. Bunu yapmayacak olursan seni zahmetten kurtarıp Dışarılılara atarım çünkü beni dinlemezsen başına zaten bu gelecek. Bunun olmasını ister misin?” Ağzındaki martı parçaları dışarı fırladı. “İster misin?”

Landfill kafasını sağa sola salladı.

“İyi. O zaman laf dinlemeye başla artık. Üçüncü kural neydi?”

Landfill yere bakarak cevap verdi. “Babagoo her zaman haklıdır.”

“Aynen öyle. Bunu hiç unutma. Kurallara uy. Kurallar hayatta kalmanı sağlar. Tıpkı benim gibi. Başka kimsenin senin için bunu yapmayacağını biliyorsun.”

Babagoo yere birkaç kemik attıktan sonra parmaklarındaki yağları yalayarak şapkasını düzeltti. Ayağa kalkıp eline öksürdü ve Kafka’nın kulaklarının arkasını okşadı. “Gidip şu gevşemiş cam kırığını düzelteceğim ve etrafa bir göz atacağım. Çukur’da yaşadıklarımın sonrasına tetikte olmamız gerekiyor. Sen martıları bitirip havyanlara akşam yemeklerini ver. Kuşlar açlıktan ölmüştür. Kuşlar ve tikkiler etlerini yemeyince öfkeli oluyor, biliyorsun.”

Olduğu yerde birden sıçrayıp kendi kafasına vurdu. “Yapacak çok şey var! Bugün her şey berbat oldu. Bu hiç iyi değil. Hem de hiç.”

Gözlerini Landfill’e dikti. “Köpek Yurdu’nu en sona bırak. Sen gelmeden Woolf’u kontrol etmiş olurum. Havyanlara yiyeceklerini dağıttıktan sonra doğruca Yuva’ya, benim yanıma gel. Çelimsiz Ormanı dolaşıp Joyce’u bulmak için bütün ağaçları kontrol etmeni istemiyorum.”

Landfill tam ağzını açacakken Babagoo elini kaldırdı.

“Seni tanıyorum Landfill. Başkalarını çok fazla düşünüp kendini unutuyorsun. Havyanları besle ve hemen buraya dön. Bu gece dışarısı güvenli değil. Beni anladın mı?”

Yüzünü asıp kafasını salladı.

“Cevap ver bana!”

Landfill’in kafası önüne düştü. “Anladım.”

DÖRT

HER ŞEY

Landfill, o gece geç vakitte sobanın yanına oturup sararmış dominoları dizmeye çalıştı. Ama başarılı olamıyor, odaklanmakta güçlük çekiyordu. Hayvanları besleyip geri dönmesinin üzerinden çok zaman geçmişti. Aslında Babagoo'nun da şimdiye kadar dönmüş olması gerekiyordu.

Sobanın yanında olmasına rağmen titreyerek kendine sarıldı. Dominoları bırakıp uyuklayan keçilere baktı. "Aranızda bir kişiye daha yer var mı, uykucu mızımızlar?"

Kafka kafasını kaldırıp geçirdi.

Landfill, başını siyah keçiye dayayıp uykuya dalmak üzereyken bir ses duydu. Doğrulup oturarak dikkatle dinlemeye başladı.

Ses devam ediyordu. Camların birinde yavaş, küçük bir gıcırta vardı. Elinden geldiğince keçilerin arkasına saklanıp yavaşça kafasını kaldırarak pencereye baktı. Ne olduğu pek anlaşılmayan bir şey dışarıda hareket ediyor, bir pencereden

diğerine geçiyordu. Gözden kaybolduğu sırada koridordaki döşemelerden tıkırtılar gelmeye başladı.

Landfill ayağa kalkmadan Yuva'nın içinde sessizce ilerlerken çıplak karnı yerdeki çöplere, kemiklere sürtünüyordu. Dinlemeye devam etti. Babagoo'nun ayaklarını yere sürterken çıkardığı sesi duymaya çalıştı. Ama koridordaki ayak sesleri Babagoo'nunkilere benzemiyordu. Bunlar çok yavaş ve temkinli adımlardı. Ayrıca çöpçünün her zamanki öksürükleri ve mırıltıları da duyulmuyordu.

Adımların sesi biraz daha yükseldi.

Landfill, kapının menteşelerinin olduğu tarafa ulaşana kadar emeklemeye devam etti. Elinden geldiğince sessiz hareket ederek sırtını duvara dayadı ve tamamen ayağa kalkana kadar kendini yukarı doğru kaydırđı. Cam bıçağını hazır ederken kapının kolu aşağı doğru hareket etti. Landfill, odaya doğru açılan kapının arkasında kalmıştı. Nefesini tutup bıçağı sıkıca kavradı.

Kapının eşiğinden bir gölge geçti. İkinci adımını atar atmaz Landfill üzerine atlayıp ona saldırdı. Gölge hızla döndü. Landfill bıçağını savururken odada metalik bir ışık parlamıştı. Bunun başka bir bıçağın ışığı olduğunu fark edince kenara kaçıp gölgenin üzerine zıpladı ve dişlerini onun kuvvetli koluna sapladı.

“Tamam, Landfill, tamam!”

Landfill bu tanıdık sesi duyunca geri çekildi. Çöpçünün silüetini fark etti. Elinin tersiyle ağzını sildi.

Babagoo ısığa benzer bir ses çıkararak kolunu ovuşturdu. Sonra birden kıkır kıkır gülmeye başladı. “Eyvahlar olsun! Dur oğlum, otur.”

“Bu neydi şimdi?” Landfill derin nefesler alarak hızlı atan kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Başka bir test oğlum. Bu sefer fena değildin. Doğru yere geçtin. Arkadan saldırdın. Ama o bıçağı daha sıkı tutmayı öğrenmelisin.”

Elindeki çakıyı Landfill’in şaşkın yüzüne salladı.

“Elinden hafifçe sıyrılmak yeterli oldu. Geriye dişlerinden ve tırnaklarından başka bir şey kalmadı.” Yeniden kolunu ovuşturdu. “Onlarla da fena iş çıkarmadın tabii. Şimdi git, bıçağını bul. Pisilerin kutularının yanına gitti. O pire torbalarından birini öldürmemişsindir umarım. Aslında biraz düşününce kedi yahnisi de fena olmaz hani.”

Landfill, kaşlarını çatıp kedi kutularının etrafını aradı. Üst üste yığılmış eski püskü halı parçalarının arasındaki bıçağı bulduğu sırada Babagoo şapkasını ve paltosunu çıkararak kösedeki lekeli döşeğe oturdu.

Landfill’e gülümsedi. “Gücenme oğlum. Bıçağının keskin olması yetmez, senin de tetikte olman lazım. Hadi gel. Uyku vakti geldi, dişlerini fırçala.”

Landfill bileğini yaladı. Kollarındaki ve bacaklarındaki gerginlik yavaş yavaş yok oluyordu. Ağır adımlarla tezgâha doğru ilerledi, üzerleri pas kaplı aletlerin arasındaki diş fırçasını buldu.

Babagoo, fırçasını suya batırıp dişlerini fırçalarken onu izliyordu. “Yeni bir diş fırçası bulmanın zamanı çoktan geçti çocuk. O şeyin üzerinde neredeyse hiç kıl kalmamış.”

Landfill fırçayı ağzından çıkardı. “Ya sen? En son ne zaman diş fırçan olduğunu hatırlamıyorum bile. Ne zaman bir fırça bulsan onu bana veriyorsun.”

Babagoo kafasını sağa sola salladı. “Senin fırçaya benden daha çok ihtiyacın var. Benim dişlerim için yapılacak bir şey kalmadı artık. Keçinin gübresini parlatmaya çalışsan daha iyi.”

Landfill kahkaha atarak dişlerini fırçalamaya devam etti ama Babagoo döşekten kalkıp elindeki fırçayı alınca durmak zorunda kaldı.

“Böyle yapacaksın, Landfill.” Çocuğun azı dişlerinin üzerinde yumuşak daireler çiziyordu. “Dişlerinin neden sarardığı belli oluyor. Doğru dürüst yapmalısın. Ağzının benimki gibi sadece kökü kalmış dişlerle dolmasını mı istiyorsun?”

Landfill ağzında diş fırçası varken cevap verdi. “*Hauğ tafii ki.*”

“Ne diyorsun?”

“*Hauğ tafii ki.*”

Babagoo sesini yükseltip onu taklit etti. “*Hauğ tafii ki.*” Kaşını kaldırıp sırtarak yüzünü buruşturdu. “*Hee dihorsuu?*”

Landfill kıkırdamaya başladı. Ağzının kenarından salyaların akmasına engel olamıyordu. Bunu gören Babagoo da kıkır kıkır gülmeye başladı. İkisi de hıçkırıklara ve kahkahalara boğulmuştu.

Babagoo gözlerindeki yaşları sildikten sonra yatağa dönerek paltosunu çocuğa uzattı. “Al bunu. Burası soğudu.”

Landfill gözlerini ovuşturdu ve dışarı çıkan yaylara dikkat ederek döşeğe çıktı. Sırtını Babagoo’ya dönüp kıvrıldıktan sonra çöpçünün paltoyu bir battaniye gibi onun üzerine örttüğünü hissetti. Kareli kumaşın kokusunu iyice içine çekti. Paltonun ekşimsi kokusunu alınca esneyerek başını yırtık yastığa gömdü.

Babagoo diğer tarafa döndü. “Dışarı’da sorun yok gibi gözüküyor Landfill ama bu sorun olmadığı anlamına gelmez. Altıncı kuralı unutma: Hiçbir işaretin olmaması bir işaret olabilir. Yarın iki turda da Çukur’u didik didik edip ayna ve şişe toplayacağım. Duvarlar için daha fazla cam kırığına ihtiyacımız var. Gölgelelerin duvarın üzerinden geçmesini kolaylaştırmamalıyız. Onların Dışarılılarla iş birliği yaptığını biliyorsun. Ama gölgeler ışıltıyı sevmez. Işık onları uzak tutuyor.”

“Uzak...” diye mırıldandı Landfill. Gözleri kapanıyordu.

“Tetikte olmalıyız,” diye devam etti Babagoo. “Son zamanlarda hiç dikkatli davranmıyorsun, tembellik ediyorsun. Bıçağının köreldiğini fark ettim. Her zaman keskin olmalı. Kaçınıcı kuraldı bu?”

Landfill hiç düşünmeden mırıldandı. “On yedi.”

“Doğru.”

“Woolf... O... iyi mi?”

“Gerçekten de karnı şişiyor. Ama onu dolaba götürmedim. Bunu yapmaya çalışınca diğer köpekler huysuzlanmaya

başladı. Onlarla uğraşacak hâlim yoktu. Bugün Çukur'da yaşadıklarımın sonra bunu yapamadım. Yarınki işleri yaparken onu oradan çıkaracağım.”

Landfill uykusunda sayıkladı. “Kebelekler...”

“Hı?”

“Kebelekler. Demir Bağırsaklar'da. Orada bir sürü kebelek var. Her renkte...”

“Sayıklıyorsun, evlat. Küçükken de böyle konuşurdun.” Çöpçü hafifçe güldü. “Eskiden saçlarını karıştırdığımda sen de benim sakallarımı karıştırırdın. Minik parmaklarınla beni gıdıklardın. Bazen o zamanları özlüyorum.”

Landfill hafifçe gülümsedi. “Hatırlıyorum.”

“Hm. Biliyorsun değil mi...” Çöpçü biraz duraksayıp boğazını temizledi. “Bütün bunları seni sevdiğim için yapıyorum, biliyorsun, değil mi? Biraz acımasız gibi gözükebilir ama bazen sevgi böyledir. Sen benim her şeyimsin Landfill. Her şeyim. Sen benim çiçeğimsin, bu dünyada iyi kalan tek şeysin.

“Dışarı'da barbarlık var oğlum. Gözünün görebileceği her yerde yüzlerce binlerce maske var; sahtekârlık ve nefret var. Bunu hayal edebiliyor musun, evlat?”

Kafasını belli belirsiz sağa sola salladı.

“Peki korkuyor musun?”

Bu defa başının küçük bir hareketiyle onayladı.

“Güzel. Çünkü ihtiyacın olan şey korku. Beşinci kural: Korkuna kulak ver. Korku bizim dostumuzdur. Korkuya

güvenebilirsiniz. Korkuyu kucaklaman, o baş belası merak duygunu dizginlemen gerekiyor. Burada sahip olduğumuz ve yaptığımız şeylerin değerinin, İçeri'nin ne kadar kıymetli olduğunun pek farkında değil gibisin. Son zamanlarda fazlasıyla başına buyruk hareket ediyorsun ve bu da beni endişelendiriyor. Korku, Landfill. Seni sadece korku koruyabilir. Duydun mu beni?"

Çocuk, bu kelimeler kulağına girip içeride tekrar tekrar yankılandıktan sonra uykuya daldı.

Landfill, yatağın sallanmaya başladığını fark edince gözlerini açtı. Çöpçü dişlerini gıcırdatıyor, derin uykusunda anlaşılmaz bir şeyler mırıldanıyordu. Landfill doğrulup koluna hafifçe dokunarak onu sakinleştirmeye çalıştı.

Babagoo'nun yüzündeki ve boynundaki teri silerken gözüne karanlıkta parlayan bir şey çarptı. Çöpçünün kazağından gümüş bir anahtar çıkmıştı. Anahtarın bağlı olduğu ip omzundan aşağı sallanıyordu. Onu daha iyi görebilmek için Babagoo'nun üzerine eğildi. Sonra elini şortuna götürüp cebinde sakladığı anahtarı çıkardı. Dikkatle doğrularak kolunu kıvırdıktan sonra kendi anahtarını Babagoo'nun anahtarına yaklaştırdı. Anahtarların birbirine benzeyip benzemediğini sadece bakarak anlamak için fazla karanlıktı. Bu yüzden nefesini tutarak diğer elini mümkün olduğu kadar yavaşça ve fazla hareket ettirmeden Babagoo'nun anahtarına doğru uzattı.

Eli anahtarın minik, sivri dişlerine değdi. O anda Babagoo birden elini sıkıca tuttu. Landfill, çöpçünün yüzüne baktı. Bir

gözü açıktı ve titreyen göz bebeği ona bakıyordu. Ama gözü uykuyla perdelenmişti. Landfill, onu bir kez daha sakinleştirdi ve çöpçü elini gevşetince anahtarı bıraktı.

Cam gibi gözüken gözü de kapanmıştı. Landfill ciğerlerindeki nefesi hafifçe ve yavaşça dışarı verdi. Kendi anahtarını dikkatle cebine koyduktan sonra yeniden paltonun altına girdi, gözlerini kapadı ve çöpçüyle birlikte uykuya daldı.

İÇERİ'DEN

Landfill, soluk mavi renkli bir ışıktayandı. Salyasıyla ıslanmış yanağını yastığa sildikten sonra keçinin hiç dinmeyen horlamasından bile yüksek bir gürültü duymaya başladı.

Kafasını Babagoo'nun paltosundan çıkararak uykulu gözlerle camlara çarpan şiddetli yağmura baktı. Gözlerindeki uyku parlak ışığa karşı koyamadı.

Doğrulup yataktan kalktı. Keçilerin yanından geçti ve yanağını şişirip kaşıyarak kedilere selam verdi. "Şuna bakın, pisiler," diye fısıldayarak cama doğru kafa salladı. "Fena yağmur yağıyor. Bulanık Birikinti'ye dolacak."

Gülümseyip döşemeli koridora geçti. Köşede duran kokulu kovaya çişini yaptıktan sonra kapıya doğru koşup kendini dışarıdaki yağmura attı. Ilık su, tenine değip arkasındaki oluklara çarparak sesler çıkarırken kahkahalar atıyordu. Elleriyle dizlerinin üzerine atlayarak Bulanık Birikinti'ye doğru koştu.

Landfill, Birikinti'nin kenarına geldiğinde durup şaşkın gözlerle suyun çalkalanışına baktı. Suda kaplumbağaları görünce onlara el salladı. "Hey! Nerelerdeydiniz kappumbağalar? Yağmuru mu bekliyordunuz yoksa?"

Kıyıda inip yağmur sularının göğsüne ulaştığı noktaya kadar ilerledikten sonra sevinçle çığlık atarak suya daldı ve Bulanık Birikinti'nin ortasına geldi. Etrafa sular sıçratıp gülmeye başladı. Suyun üzerinde yüzen çiçek yapraklarının ve pisliklerin altına daldı. Ellerinden suya atlayan kurbağalar suda sürüklenen çöplere doğru yüzüyordu.

"Yağışlı hava, ha?" diye güldü. "Vıraklar için mutteşem!"

"Bücürler için de!" diye bağırdı bir ses.

Landfill, arkasına dönünce Bulanık Birikinti'nin kenarında, yukarı doğru uzayan birkaç borunun altına çömelen Babagoo'yu gördü. Şapkasıyla paltosu yağmurdan sırılsıklam olmuştu ama yüzünde acımasız bir gülümseme vardı.

Landfill yanaklarını şişirip kaşıyınca Babagoo da aynı-
sını yaptı. Çocuk kıyıya doğru ilerledi. Kısa bir süre sonra ayaklarının altındaki betonu hissetmeye başlamıştı. "Affe-
dersin. Sessizce çıktım. Yağmur beni uyandırdı ve Bulanık Birikinti'nin dolu olacağını biliyordum."

Babagoo omuz silkti. Yağmurun gürültüsü yüzünden sesini yükseltmek zorunda kaldı. "Her zaman bu kadar dolmuyor."

"Atlasana. Su sıcak." Landfill gülümseyince çarpık dişleri açığa çıktı.

“Olmaz. Baksana, hava ne kadar aydınlandı. Güneşin doğuşunu kaçırdık. Çukur’a gidip sabah turunu tamamlamadım. Yine işlerimizi aksattık!”

“Ama yüzmek çok güzel.” Landfill kaplumbağaları işaret etti. “Hesse ve Melville de burada.”

Çöpçü kollarını kavuşturdu. “Kappumbağalar için öğleden sonra da zaman olacak. Bunlar...” Başıyla kirli suyu işaret etti. “...hiçbir yere gitmiyor. Ve kappumbağalar da öyle. Hesse ve Melville’in koşacak hâli yok, öyle değil mi?” Kendi kendine kuru bir kahkaha attı.

Çocuk suratını asmıştı. “Gel hadi,” diye yalvardı. “Gel de yıkan. Tikkilerden daha pis kokuyorsun.”

Çöpçü öfkeyle ofladı. “Yapacak daha önemli işlerim var. Günlük işleri tamamlamam gerekiyor. Kaçınıcı kuraldı bu?”

Ağzında suyla konuşan Landfill boğuk bir sesle cevap verdi. “On dört.”

“Doğru. İşler, işler, işler.” Babagoo kendi kafasına hafifçe vurdu. “Kafayı meşgul etmek gerekiyor. Şeytan hep iş başında, öyle değil mi?” Yüzündeki ifade sertleşti. “Dün neler olduğunu gördük, değil mi evlat?”

Landfill suyun içinde geriye doğru giderken yüzündeki ifade birden ciddileşti.

Babagoo kafasını salladı. “Sana bir iyilik yapıp kokulu kovayı boşaltacağım. Sonra da martıları ve aynaları toplamak için Çukur’a gideceğim. Sen de oyalanmayı bırak ve duvarı kontrol etmeye başla. Kahvaltı için döndüğümde işin bitmiş olsun. Lafımı dinle, çocuk.”

Babagoo bunları söyledikten sonra çenesini kaldırdı. Kendini beğenmiş bir tavırla arkasına döndüğü sırada yosunların üzerinde ayağı kaydı. Kıyıda dengesini kaybedip havada kollarını salladıktan sonra yer çekimine yenik düşerek küçük bir çığlık attı. Birikinti'nin dik kıyısında birkaç kez yere çarptıktan sonra etrafa sıçrayan suyun sesi duyuldu. Bulanık Birikinti suyun sesi ve çocuğun kahkahasıyla doldu.

Babagoo pisliklerin arasında ilerlerken sıırıslıklam olmuş saçlarının altından kızgın gözlerle bakıyordu. Öfkeden dudaklarının kenarı köpürmüştü. “Bunun komik olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?”

Landfill kahkaha atarken bir yandan da konuşmaya çalışıyordu. “Düşerken sesin... Sesin tıpkı... Tıpkı... Kuyruklarına bastığında pisilerin çıkardığı sese benziyordu!” Çığlıklar atarak gülmeye devam etti. Babagoo'nun yüzündeki sert ifade gevşemeye başlamıştı. Landfill, çöpçünün gözlerinde atacağı kahkahanın işaretini görebiliyordu.

Babagoo havaya sahte bir yumruk salladı. “Seni pis cüce! Şimdi oraya geleceğim ve kafanı suya sokup işini bitireceğim! O zaman kim gülecek bakalım.”

“Önce beni yakalaman gerekiyor!” Landfill suya daldıktan sonra şişmiş yanaklarla tekrar suyun üzerine çıktı. Bacaklarından güç alıp iyice yükseldi. Ağzından püskürttüğü gri su havada yarım daire çizerek Babagoo'nun yüzüne çarptı.

“Seni pislik yumağı!” diye haykırdı Babagoo. Kahkahasını bastırmaya çalışırken sesi titriyordu. “Buraya kadar! Sen bittin

çocuk!” İleri doğru atıldı. Güneş ışıkları yağmurun arasından süzülürken birbirlerine su sıçratmaya devam ettiler.

Geç vakitte yaptıkları kahvaltıdan sonra Babagoo duvarların üzerine kırık camlardan tuzaklar hazırlamaya başladı.

Landfill, yağmurun dinmesine biraz sevinmişti. Artan etlerle dolu poşetleri alıp hayvanları beslemeye koyuldu. Kargalar, kedilerden arta kalan martı parçalarını iştahla yese de Çelimsiz Ormandaki porsuklar etlerle pek ilgilenmemişti çünkü karınlarını böceklerle ve solucanlarla doyurmuşlardı. Sebze tarhından da uzak duruyorlardı. Landfill, etleri bacaların üzerinde duran kerkenezlere ve atmacalara fırlattıktan sonra Dalgalı Tepe’nin arkasındaki barakaların etrafında dolaşan tilkilere yemek bıraktı.

Köpek Yurdu’na gelince hışırdayan poşetlerin sesini duyup yanına koşan köpeklerle de et verdi. Onlar martı etlerine saldırırken Landfill eğilip su kabındaki temiz sudan içti. Susuzluğunu giderince Woolf’un vagonuna baktı. Köpekler sessizce yemeklerini yerken içeriden onun soluklarını duyuyormuş gibi geldi.

“Woolf? Sen misin?”

Durup biraz dinledikten sonra içinde duyduğu isteği kontrol etmeye çalışarak diğer tarafa doğru ilerledi. Ama sonra hafif, tiz inlemeler duydu. Seslerin ne olduğunu anlayamamıştı. Woolf’un canı yandığı için inlediğini fark edince durdu.

Etrafını kontrol etti. Çöpçünün yakınlarda olmadığından emin olunca elleriyle dizlerinin üzerinde çömelerek Woolf’un

vagonuna doğru emekledi. Fısıldayarak köpeğe seslendi. “Babagoo seni hâlâ buradan çıkarmadı mı?”

Ağzını ve burnunu kapatarak biraz daha yakına geldi. İçeri’ye göz atarken elinden geldiğince uzakta durmaya çalışıyordu. Vagonun içindekileri görünce elinde olmadan şaşkınlıkla iç çekti.

Köpek yalnız değildi. Yan tarafına dönmüş, hızlı hızlı nefes alıyordu ve yanında fareye benzeyen dört küçük yaratık vardı. Şişmiş kırmızı memelerini ısıyorlardı. Landfill önce uzanıp onları oradan çekerek köpeğe zarar vermelerini engellemek istedi ama bunu yapmak için boşta kalan elini uzatıp dokununca Woolf hırlayıp ona engel oldu. Elini geri çektikten sonra Woolf karnına yapışmış yaratıkları yalayarak burnuyla onları okşadı. Landfill biraz daha dikkatli bakınca onların tıpkı Woolf’unki gibi gri beyaz tüyleri olan yassı burunlu, minik köpekler olduğunu fark etti.

“Minik kuçular... Ama sen onları nereden? Nasıl?”

Landfill, Woolf’un soluklarının ağırlaştığını fark edince sustu. Köpeğin kuyruğunun altında bir şeylerin kıpırdadığını görünce -elini ağzından ve burnundan ayırmadan- vagonun yan tarafına doğru ilerledi. Parmaklarında yapışkan bir şey olduğunu hissetti. Battaniye, köpeğin arkasından akan bir sıvıyla ıslanmıştı. O sırada, loş ışıktaki parlayan küçük ve kaygan görünen dört keseyi fark etti. Hepsinin altında bir su Birikintisi vardı.

Landfill onlardan birini hafifçe dörterken Woolf’un kuyruğunun altından çıkmaya başlayan bir şey gördü. Önce

köpeğin kakasını yaptığını düşündü ama çıkan şey çok parlak, sert ve büyüktü.

Gördüğü şey dışarı çıkmaya devam etti. Battaniyenin üzerine düştükten sonra Woolf, içinden çıkan yapışkan şeyi yalayıp ısırmaya başladı. İnleyip heyecanla yalamaya devam etti. Landfill onu daha iyi görebilmek için hareket edince arkasından gelen ışıpta kesenin içinde bir şeyin kıpırdadığını gördü. Woolf onu dışarı çıkarmaya çalışıyordu.

Nefesini tutup ellerini uzatarak kaygan keseyi parmaklarıyla kavradı ve onu çekip dikkatle açtı. Sıcak su ellerine aktı. Kese kayıp gidince içinden başka bir köpek çıktı. Woolf uzanıp köpeğin yüzünü ve burnunu yaladıktan sonra diliyle Landfill'in parmaklarını da temizledi.

Yavru, battaniyenin üzerinde hareket etmeye çalışırken zorlanıyor gibi gözüküyordu. Diğerlerinden daha küçüktü ve arka ayaklarında bir sorun vardı. Bacakları çok inceydi ve tuhaf bir şekilde yamuk gözüküyorlardı. Landfill, Woolf'un memesine asılan diğer yavrulara bakınca ne yapması gerektiğini anlamıştı.

Minik gözlerini açamayan yavru köpek, Landfill onu memeye doğru yaklaştırırken zayıf bir çığlık attı ve hızla memeye asıldı. Woolf onu beslerken bir yandan da yalıyordu. Sonra battaniyeyi ıslatan kesenin kalıntıları yedi.

Landfill, iyice açtığı gözlerini kırpmadan ona bakıyordu. Yeniden nefes almaya başladığını bile fark etmemişti.

Vagonun dışındaki havlamalarla irkildi. Çelimsiz Orman'dan gelen balgamlı öksürüklerin sesini duyunca

kafasını vagonun tavanına çarptı. İki eliyle saçlarını tuttu.
“Babagoo!” diye fısıldadı. “Burada olmamam gerekiyor!”

Landfill hızla vagon dan çıktı, poşetleri alarak oradan ko-
şarak uzaklaştı. Gözden kayboldu. Solgun Kule'nin diğ er
tarafına geç ip binanın arkasına saklandı.

Köpek Yurdu'ndan homurtular yükseliyordu.

İKİNCİ BÖLÜM

SAP

ALTI

HİÇBİR ŞEYİ ZİYAN ETME

Landfill o gece, hayvanlara akşam yemeğini dağıtıp Yuva'ya döndüğünde Babagoo'yu siyah keçiyle konuşurken buldu. Yuva temizlenmişti. Babagoo'nun tuzakları ve çöp poşetleri koridordaydı. Çukur'a yapılacak sabahki tur için her şey hazırды.

Demir kapı Landfill'in arkasından gümbürtüyle kapanınca çöpçüyle keçi kafasını kaldırdı. Babagoo yanaklarını şişirip kaşdı. Landfill de aynısını yaparak karşılık verdi.

“Yemek faslı bitti mi?” diye sordu Babagoo.

“Bitti.”

“Mutteşem. Bugün işleri erken bitirdik. Küçük bir oyun oynamaya ne dersin?” Babagoo keçilerin arkasındaki konsolların birindeki yıpranmış ahşap kutuyu aldı. Kutuyu sallayınca içindeki domino taşlarının tıkırtısı duyuldu. Landfill hafifçe başını sallamakla yetindi.

Oynamak için sobanın yanına oturdular. Babagoo domino taşlarına bakarken Landfill küvetin yanında üst üste dizilmiş kutuları izliyordu. İçlerinden cılız miyavlama sesleri geliyordu. “Pisilerin pek keyfi yok galiba.”

Babagoo bir dominoyu yere koydu. “Bugün birkaçıyla ilgilendim. Bacaklarının arasına kesik atılmasından hoşlanmıyorlar ama bu onların iyiliği için. O bölgeleriyle ilgilenmek gerek.”

Landfill kafasını sallayarak sıraya bir domino daha ekledi.

Sıra Babagoo’ya geldiğinde sesinde neşeli bir hava vardı. “Sana iyi haberlerim var, evlat. Bugün Woolf’u yerinden çıkarmak için Köpek Yurdu’na gittim ama bir şey yapmama gerek kalmamıştı. Şimdi mutteşem bir durumda. Karnındaki şişkinlik yok oldu! Kendi kendine düzelmiş! Ondan daha hızlı iyileşeni görmedim doğrusu.”

Landfill bir kaşını kaldırdı. Bir süredir sıkıldığı dudakları beyazlamıştı.

“Woolf için kendini o kadar yiyip bitirdikten sonra bunu duyunca keyfin yerine gelir sanıyordum,” dedi Babagoo. “Bir de bil bakalım, bugün Tükürük Çukuru’nda ne buldum... Minik kuçular! Birbirinden haylaz birkaç tüy yumağı. İlgi- lenmesi için onları Woolf’a verdim. Yarın gidip görebilirsin.”

Landfill içten içe kaynarken sesini çıkarmıyordu.

“Hey, pisiler dilini mi yedi yoksa?” Babagoo burnunu çekti. “Peki. Demek somurtacak bir şey arıyorsun. Köpek Yurdu’na uğradıktan sonra Solgun Kulenin duvarının alt kısmını sarmaşıkların kapladığını fark ettim. İleride bize sorun çıkarabilirler.”

Kafasını Bulanık Birikinti’nin ve Çelimsiz Orman’ın karşısındaki dört bacaya bakan pencereye doğru çevirdi. “Dört Parmak’a ne kadar zarar verdiklerini hatırlıyorsun, değil mi? Yarın gidip onları sökeceğim. Sarmaşıklar her şeyi aşındırabilir. Kule’nin birkaç yıl içinde yıkılmasını hiç istemeyiz. En iyisi şimdiden işlerini bitirmek, değil mi? On beşinci kural neydi?”

Landfill sadece dominolara baktı.

Babagoo uzanıp hafifçe omzuna vurdu. “On beşinci kural neydi, oğlum?”

“İçeri’yi,” diye mırıldandı Landfill, “onun bizi koruduğu gibi koru.”

“Aynen öyle.”

Çöpçü dudaklarını şapırdattıktan sonra konuşmaya devam etti. “Sorun ne? Dominolara, karşında çözülecek bir bilmece varmış gibi bakıyorsun. Öğleden beri aklın başında değil.” Yeniden çocuğa dokundu. “Landfill?”

“Bana nereden geldiğimi söyle.”

“Hı?”

“Nereden geldiğimi. Bana bunu söyler misin?”

“Nereden geldiğini biliyorsun, oğlum. Sana bunu defalarca söyledim.”

“Biliyorum.” Landfill kafasını kaldırıp Babagoo’nun boynundaki ipi görmeye çalıştı. Çöpçünün kazağına, yani anahtarın gözden kaybolduğu yere kadar ipi takip etti. Gözlerini oradan ayıramadığının farkına varınca bakışlarını hızla Babagoo’ya çevirdi. “Ama üzerinden çok zaman geçti. Bana yeniden anlatır mısın? Lütfen?”

Babagoo yüzünü ekşitti. Şakaklarını kaşıyıp dikkatle Landfill’in yüzüne baktı. “Peki,” dedi en sonunda. “Nasıldı... Şey... Başlangıçta bir tohumdun. Dışarılılar seni Tükürük Çukuru’na atmışlardı. Ne kadar değerli bir şeyi ziyan ettiklerinin farkında değillerdi. Hep söylediğim gibi, attıkları şeylerin değerini hiçbir zaman fark etmiyorlar. Bu yüzden açlık hastalığına yakalandılar. Bu hastalık onlarını yiyip bitiriyor, içlerini çürütüyor. Açlık hastalığına yakalanınca ziyan edersin; ziyan edersen de açlık hastalığına yakalanırsın. Aslında hiç de şaşılacak—”

“Tohum diyordun,” diye araya girdi Landfill.

Babagoo dişlerini gıcırdatıp derin bir nefes aldı. “Evet, tohum. Onu çöpe atmışlardı. Ve orada büyümeye başladın. Eşi benzeri olmayan bir çiçek gibiydin. Pisliklerin arasındaki bir çiçek gibi.” Havayı koklayıp burnunu ovuşturdu. “Küçük bir mucize, Landfill. Sen bir mucizeydin ve hep öyle olacaksın.”

Gülümseyerek Landfill’in saçlarını karıştırdıktan sonra biraz eğilip aynı şeyi yapsın diye sakalını Landfill’e uzattı. Ama çocuk yerinden kımıldamadı.

Babagoo boğazını temizledi. “Ve sonra... Ben seni buldum. Ne kadar değerli olduğunu anlamıştım. Bu yüzden seni Dışarılılardan koruyabileceğim bir yere getirmekten başka çarem yoktu. Seni birlikte saklandığımız yere, İçeri’ye getirdim. O zamandan beri burada güvendesin. Ama o zamanlar İçeri şimdiki gibi değildi. Oo yo, soğuk, unutulmuş, ölü bir yerdi. Aslında bu biraz da iyi bir şeydi. Çünkü sadece unutulmuş yerler, tıpkı bir sığınak gibi gözlerden uzak olur. Ama o zamanlar burası sadece çürümüş şeylerle, demirlerle dolu ıssız bir yerdi.”

Babagoo içini çekip sobadaki alevlere baktı. “Ama sen geldiğinde burası hayata döndü. Sen büyürken İçeri de seninle birlikte büyüdü. Ben de tamir işleriyle, duvarla, tahtalarla ve cam kırıklarıyla uğraştım. Ama geri kalanı İçeri sayesinde oldu. Yuvayı dolduran da dolaptan Tükürük Çukuru’na giden tüneli inşa eden de bendim ama her yeri çiçeklerle, asma dallarıyla donatan İçeriydi. Demir kapıyı kilitledim, duvarlara cam parçaları koydum ama İçeri, kapıları gizleyerek etrafı ısırğan otlarıyla sardı. Sepzeler için bir yerlerden tohum buldum. Sana süt vermek için bu mızızları çaldım ama diğer arkadaşların, bütün havyanlar... İçeri’nin onlara vereceği pek bir şey yoktu; havyanlar senin bebek seslerini duyunca geldi.”

Çöpçü kendi kendine güldü. “İşte geldiğin yer. Dışarı’dan kurtuldun ve ben de bunun için çok mutluyum. Ama kolay olmadı. Bazı tehlikeleri ucuz atlattık, inan bana. Ateşler içinde yandığın günler oldu. Ama ölüme meydan okudun.

Ağlamadın bile. Her zaman küçük, inatçı bir savaşçıydın.”
Tekrar güldükten sonra çocuğa gülümsedi.

Landfill gözlerini dominolara çevirdi. “Yani bir tohumdum. Sonra büyüdüm.”

“Aynen öyle.”

Landfill sert bir şekilde kafasını sallayarak dudaklarını ısırdı. Zayıf kasları gerginleştikten sonra yeniden konuşmaya başladı. “O kuçuları Çukur’da bulmadın. Onları bu sabah Woolf’un içinden çıkarken gördüm. Onun *içinden*.” Kafasını kaldırıncı Babagoo’nun yüzündeki gülümsemenin o anda yok olduğunu fark etti.

“Ne? Şişen havyanların yanına gitmemen gerekiyor. Hatta ben Woolf’la ilgilenene kadar ona bakmammanı söylemiştim sana!”

“Ve her zaman küçük havyanların Dışarı’dan geldiğini, onları kurtardığını söylüyorsun. Tıpkı beni kurtardığın gibi.”

Babagoo’nun yüzü buruştu. Ne hissedeceğine karar veremiyor gibi gözüküyordu. Dudaklarını kıpırdattı. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Ben sana... Sana...”

“Ve bana ‘sadece Babagoo’ya inan’ dedin. Dördüncü kural. Ama neden—”

Babagoo homurdanarak dişlerini gıcırdattı. “Bana kuralardan bahsetme seni küçük sinsi!”

Ayağa kalkmıştı. Keçiler dikkatle ona bakıyordu. Kediler de kutularının üzerine oturmuştu. “Şimdi beni iyi dinle! Ben hiçbir zaman küçük havyanların diğer havyanların içinden çıkmadığını söylemedim. Bu yüzden eğer sana yalan söyledim-

ğimi ima ediyorsan, seni çok bilmiş bacaksız, bunu gözlerime bakıp söyle de sana güzel bir dayak atayım!”

Landfill yüzünü buruşturup dominolara baktı. Morali bozulmuş, dudakları bükülmüştü. “Ama Woolf’un kuçuları hakkında yalan söyledin. Hem küçük havyanların büyük havyanların içinden çıktığını hiçbir zaman söylemedin. Ben onların da tohum... Ben sanmıştım ki...” Kafasını sağa sola salladı. “Ya karnı şişen diğer havyanlar? Onların da küçük havyanları mı oldu? Onları dolaba götürdüğünde bu mu oluyor?”

Babagoo cevap vermedi. Landfill, göğsü şişip inerken çöpçünün çıkardığı hırıltıları duyuyordu.

İkisi de konuşmuyordu. Kafka meleyince Babagoo ayaklarını yere sürttü. Derin bir nefes aldı. Konuşmaya başladığında sesi daha sakindi. “Dinle, Landfill... Haklısın... Küçük havyanlar büyük havyanlardan geliyor. Onların şişen karınlarından çıkıyor.”

Landfill burnunu çektikten sonra koluyla burnunu sil-di. Gözlerini hâlâ dominolardan ayırmıyordu. “Peki neden bana söylemedin? Bana hep şişmenin bir hastalık olduğunu söylüyordun. Öyle değil mi?”

Babagoo duraksadı. “Aslında... Öyle değil.” Homurdanıp yavaşça yere oturdu.

Bir süre sessiz kaldıktan sonra iç çekti. “Landfill... Sana küçük havyanların gerçekte nereden geldiğini söyleyemedim. Seni korumak için... Bunu saklamak zorundaydım.”

“Neyden korumak için?”

“Dışarılılardan.”

“Nasıl–”

Babagoo parmağını kaldırdı. “Bu konuda soru sorma, Landfill. Bunu seni korumak için yaptım. Yaptığım diğer her şey gibi. Bilmen gereken tek şey bu. Soru sorma ve bana güven. Babagoo her zaman haklıdır.”

“Ama–”

“Bana güven, çocuk.” Babagoo’nun sesinde ricadan çok uyarı vardı.

Landfill, suratını asıp omuz silkerek yerdeki bir dominoya hafifçe vurdu. “Başka bir şey var mı?”

“Ne demek istiyorsun?”

Landfill, Babagoo’ya baktı ama hızla gözlerini kaçırdı. “Bana söylemediğin başka bir şey var mı?”

“Hayır.”

“Emin misin?”

Babagoo dişlerini sıkarak cevap verdi. “Terbiyesizlik etme, çocuk.”

Landfill yeniden omuz silkti. Odada uzun bir süre ateşin çıtırtısından başka ses duyulmadı.

Sonra Landfill kafasını kaldırıp Babagoo’nun gözlerine baktı. “Ya ben? Ben de daha büyük bir *benin* içinden mi geldim?”

Babagoo küçük bir kahkaha attı. “Tabii ki hayır.”

“Ya sen? Sen senden daha büyük bir *senden* mi geldin?”

Babagoo kaşlarını çatarak tavandaki pütürlü tahtalara baktı. Duraksayarak konuştu. “Galiba... Evet.”

Landfill’in gözleri parladı. “Peki sen de küçük *senlerden* yapacak mısın?”

Babagoo’nun ağzı açık kalmıştı. Gözleri nemlendi. “Bir keresinde... Ben... Bunu yapmıştım...” Sonra sanki canı yanıyormuş gibi nefesi kesildi ve ellerini yüzüne götürdü.

“Neyi yapmıştın?”

“Hiçbir şeyi!”

“Dışarılılar da oradan mı geliyor? Yani başka bir Dışarılı’nın içinden?”

Babagoo yavaşça ellerini indirdi. “Bu kadar soru sormak zorunda mısın?”

“Oradan mı geliyorlar?”

Derin bir nefes aldı. “Evet.”

“O hâlde sen bir Dışarılısın?”

Babagoo göz ucuyla ona baktı. “Ben de Dışarı’daydım tabii ki. Öyle olduğumu biliyorsun. Seni bu şekilde buldum. Bunu yaparken neredeyse ölecektim. Kısa bir süre açlık hastalığına tutuldum.”

Landfill’in gözleri açıldı. “Açlık hastalığına mı?”

Babagoo yüzünde acımasız bir ifadeyle kafasını salladı. “Bu olmasaydı açlığın korkunç bir hastalık olduğunu nereden bilebilirdim?”

Landfill gözünü ondan ayırmıyordu. “Nasıl bir hastalık?”

Çöpçü, boğazında biriken balgam yüzünden birden öksürük nöbetine tutuldu. Öksürükleri bitince yere tükürdü. “Berbat bir şey. Tarif edilemez.”

“Anlatmaya çalış.”

Babagoo ayağa kalkıp yürümeye başladı. Yürürken kareli paltosu arkasında dalgalanıyordu. “Peki. Çukur’a gidip martı ya da yiyecek başka bir şey bulamadığım zamanlarda midende duyduğun acıyı düşün. Sonra o acının binlerce kat fazla olduğunu hayal et. Bunu yaptığında bile bu hastalığın yanına yaklaşılamazsın. Açlık, mideni korkuyla doldurur ve miden korkuyla dolduğunda hastalık aklına bulaşır onu nefretle doldurur. Gözlerin kararır, korkunç şeyler yapmaya başlarsın... Hem de çok korkunç şeyler...”

Devam etmeden önce yüzünü buruşturdu. Parmağını yanaklarında gezdirdi. “İçini yiyip bitirir; geriye sadece içindeki pelteyi kaplayan bir kabuk kalır. Tabii onlar içlerinde olanları gizlemek için maske takarlar ama çürük orada, hemen yüzlerinin arkasında, kemiklerinin altındadır. Bunu hayal edebiliyor musun, çocuk? İçinin çürümesinin nasıl bir şey olduğunu düşünebiliyor musun?”

Landfill kafasını sağa sola salladı.

“Acımasız şeyler yaptıran bir delilik Landfill. Bu delilik Dışarıyı silahlarla, duvarlarla, çığlıklarla ve vahşetle dolduruyor. Ama sonra bir şey oldu. Ne kadar hasta olduğumu, herkesin ne kadar hasta olduğunu fark ettim. Bir Dışarılı beni çiğneyip Çukur’a attı. Sonra seni buldum ve burası da bizi buldu. İyileştim, Landfill. İçimde açlık hastalığından

kalan çürüme yok oldu... İyileştim. Aslında bu biraz da senin sayende oldu.”

Babagoo yürümeyi kesti. Yüzünü ellerinin arasında alarak inledi. “Yorgunum. Bu konuyu başka bir zaman konuşalım. Sen de yorgun gözüküyorsun, çocuk. Bence yatma vakti geldi.” Landfill ağzını açınca çöpçü parmağını kaldırdı. “*Yatma za-ma-nı.*”

Yatağa yattıktan sonra Babagoo’nun paltosunun altından Landfill’in sesi duyuldu. “Sana son bir soru sorabilir miyim, Babagoo?”

“Hayır.”

“Yarın seninle birlikte Tükürük Çukuru’na gelebilir miyim?”

Babagoo kafasını sağa sola salladı. “Sana yüzlerce defa söyledim, bu çok tehlikeli. Hazır değilsin. Bu soruyu sormayı kes artık. Zamanı geldiğinde sana söyleyeceğim. Üzerinde bu kadar düşünmezsen zaman daha çabuk geçer. Şimdi iyi geceler. Uyu, Landfill.”

“İyi geceler, Babagoo.”

YEDİ

YÜKSEĞE ÇIKMAK

Landfill uyumadı. Babagoo horlamaya başlayınca oturup sobanın sönmek üzere olan ateşini izlemeye koyuldu.

Yuvaya karanlık çökmüştü. Landfill hayvanları dinleyerek çöpçünün kıpırdamasını bekledi.

Çok uzun sürmemişti. Babagoo mırıldanıp inleyerek dişlerini gıcırdattı. Landfill onu sakinleştirmeye çalıştı ama çöpçü bir türlü uykuya dalmıyordu. Alnındaki damarlar çıkmıştı.

“Özz...” dedi fısıldayarak. “Özzür dilerri...”

“Geçti,” dedi Landfill. “Sadece sayıklıyorsun, şşşt...”

“Göl...” Babagoo’nun bacağı bir köpeğin bacağı gibi seğirdi.

“Göl mü?”

“Gölgeler.” Çöpçünün göz kapakları titriyordu “Gölgeler...”

“Uyu, Babagoo. Gölgelele yok. Sadece biz varız. Uyu hadi.”

Babagoo’nun alnındaki damarlar yok oldu, titremesi yavaş yavaş dindi.

Landfill çöpçünün yüzündeki teri sildi. Derin uykuya dalınca dikkatle ondan uzaklaşarak yataktan kalktı. Keçilerin yanından geçti. Parmakları plastik çakmaklara değene kadar elleriyle konsolun üzerini yokladı. Birini alırken başka bir tanesini yere düşürdü. Babagoo, sesi duyunca homurdandı. Landfill geri çekilip nefesini tutarak çöpçünün yeniden uykuya dalmasını bekledi.

Babagoo horlamaya başlayınca parmak uçlarında ilerleyerek kapıya kadar geldi. Bir eliyle alevi kapamaya çalışıp hızla çakmağı kontrol etti. Yuva bir anda aydınlanınca odanın diğer tarafındaki Kafka’nın ona baktığını fark etti. Keçinin ince ve nemli gözleri ışıktaki parlıyordu. Landfill Kafka’nın durduğu yöne bakarak bir parmağını dudaklarına götürdükten sonra yavaşça Yuva’dan çıkıp sessizce kapıyı kapadı.

Dışarısı içeriden daha aydınlıktı. Yıldızlarla dolu gökyüzünde hiç bulut yoktu. İçeri’nin zemini, açık gümüş renkli bir ışıktaki kaplıydı. Pırıl pırıl parlayan yerler, üzerine ay ışığı vuran cam parçalarının olduğu, sağı solu kırık duvarın siyah rengiyle zıt bir görüntü oluşturuyordu. Landfill, çakıl taşlarıyla dolu betonun üzerinde yavaş yavaş koşarak süpürge otlarının ve çalılarının üzerinden atladı.

Yanağına gelen bir güveyi uzaklaştırdı. Güvenin kafası ve gövdesi titreyince duvara bakıp Joyce'u düşündü ve kızıl sincabın hayatta olup olmadığını merak etti.

Parmaklarının ucunda ilerleyerek Bulanık Birikinti'ye yayılmış yıkık dökük çelik köprülerden birini geçti. Beton kanalda yankılanan her gıcirtı korkup eğilmesine neden oluyordu. Kıyıya yeteri kadar yaklaşıncı köprüden atlayıp Çelimsiz Orman'a geçti. Yaprakların siyah gölgesi yıldızların ışığını engelliyordu ama Landfill ellerinin ve dizlerinin üzerine atlayarak hayalet gibi gözüken ağaç gövdelerinin arasında hızla ilerlemeye devam etti. Ağaçların arasından çıkınca yıldızların ışığı tekrar gözüktü. Işık sadece kafasının üzerindeki konveyörün karanlığıyla kırılıyordu. Gideceği yere varmak üzereydi.

Landfill, Sarmaşık Öbeği'nin kıvrımlı duvarlarının etrafında dolandı. Öbeğin kasvetli girişine geldiğinde her yer karanlık oldu. Şortunun cebindeki çakmağı çıkarıp çaktı. Çakmağın titreyen sarı ışığı duvarlara yansıyor. İnce çıgıllıklar atan yarasalar kafasının üzerinden geçip gecenin karanlığına doğru uçarken başını eğmek zorunda kaldı. Onlar gittikten sonra çakmağı kaldırarak mağarayı andıran boşlukların arasında ilerledi. Ayaklarının altındaki zemin pütürlüydü. Karanlıkta hareketsiz duran makinelerin yanından geçerken tortulardan gıcirtılar geliyordu. Kabloların ve yere düşmüş kirişlerin üzerinden geçti. Sonunda konveyörün ağzına kadar geldi.

Konveyörün tavanı plastikti. Yan tarafındaki oluklu panellerin büyük bir kısmı kırılmıştı. Kırıkların arasından süzülen

ışık, ortasındaki merdivenleri aydınlatıyordu. Çakmağı cebine koyduktan sonra basamakları tırmanmaya başladı.

Önündeki koridoru bitirip kapkaranlık hava kanalına girmeden önce hafifçe doğruldu. Konveyör burada duvarın yüksekliğine ulaşıyordu. Bu noktadan sonra Babagoo -duvarın boyunu aşan bütün pencerelere ve boşluklara yaptığı gibi- panellerdeki delikleri tahtalarla kapatmıştı.

Landfill, Babagoo'nun tahta kaplamaları başlamadan önce önündeki son boşluktan dışarı baktı. Dudaklarını sıkıca kapatıp kafasını salladıktan sonra tırmanmaya devam etti. Bir kertenkele gibi konveyörün dış kenarına tutunup dikkatle onun tepesine çıktı.

Yukarı doğru ilerlerken yavaşlamaya başlamıştı. İçeri'deki duvarın gölgesinin azaldığını görebiliyordu. Gökyüzü şekil değiştirince karnının düğümlendiğini hissetti.

Midesi bulanıyordu, gözlerini kapatarak kendi kendine fısıldadı. "On ikinci kural: Asla duvarın üzerine... Çıkma." Gözlerini kapalı tutarken birkaç derin nefes alıp tırmanmaya devam etti. Elleriyle ve yalın ayaklarıyla plastiği hissediyordu. Çıplak göğsüne vuran bir esintiyle dengesini kaybetti ve gözlerini açınca elinde olmadan bir çığlık attı.

Nerede başlayıp nerede bittiği anlaşılmayan gökyüzü, karşısında uzayıp gidiyordu. Soluk soluğa kalan Landfill konveyöre tutunarak karnını, göğsünü, kollarını ve bacaklarını sıkıca plastiğe bastırdı. Başının üzerinde dönen yıldızlara bakıp inlemeye benzer sesler çıkardı. Kendini bırakırsa gökyüzüne doğru fırlayacağından korkuyordu.

Yanağını plastiğe iyice yapıştırıp gözlerini yuvarlayarak duvarın dışına baktı. İçeri'nin batısında yükselen dört bacanın arkası dışında her yer karanlıktı. Landfill, nemli gözleriyle aşağı tarafta kalan parlak ışıklarla çevrili alanı fark etti. Daha ileride sarı ve turuncu renklerle aydınlanmış bir yer vardı. Küçük birer nokta şeklindeki ışıklar, kıvrımlar ve çizgiler çizerek karanlığı bölüyordu. Daha da ötede, uzakta, siyah ufukta parlayan kıpkırmızı bir ışık vardı.

Landfill şaşkın gözlerle karşısındaki manzaraya bakıp inerken başka bir şey gördü. Gökyüzündeki küçük, parlak ışıkların arasında yanıp sönen kırmızı bir yıldız vardı. Gözlerini ayırmadan izlerken onun büyüdüğünü, yükselirken tanıdık bir ses çıkardığını fark etti. Yıldız yaklaşırken uğultu artıyordu. Landfill Açıgöz'ün ona doğru yaklaştığını anladı.

Ağızından cılız bir çığlık yükseldi. Kıpırdamaya çalışsa da bunu başaramıyordu. Hangi tarafın yukarıda hangi tarafın aşağıda olduğunu anlayamıyor, parmaklarını konveyörün kenarlarından ayıramıyordu.

Açıgöz yaklaşıncı uğultu, sesli bir gümbürtüye dönüştü ama Landfill hâlâ yerinden kıpırdamıyordu. Göz üzerine doğru geliyor, şiddetiyle karnının altındaki konveyörün gıcırdayıp zangırdamasına neden oluyordu. Landfill, Gözün çığlığı panelleri salladığında kulaklarını bile kapatamadı. Kulak zarları acırken yaşlarla dolan gözlerini kapatarak sonunun gelmesini bekledi.

Ama çığlık, önce gümbürtüye sonra da tekrar uğultuya dönüştü.

Gözünü açabilmek için biraz zaman geçmesini bekledi. Bunu yaptığında kırmızı yıldızın uzakta yanıp sönererek geldiği yöne geri gittiğini fark etti. Gözlerini kısıncı yıldızın koyu renkli, üçgene benzeyen bir şeye eklenerek gecenin karanlığında kaybolduğunu görür gibi oldu.

En sonunda konveyörden ayrılmayı başarak Çelimsiz Ormanda ilerlemeye başladı. Hıçkırıklarla ağlayıp koşarken sümükleri, gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Ormanın kenarına ulaşınca durup soluklanarak bileğini dudaklarına sürdü. Açıgöz'ün ığılığı hâlâ kulaklarında ınılıyor, tiz sesi kalbinin gümbürtüsüne eşlik ediyordu.

Kulakları eski hâline döndü. Birdenbire kendini İçeri'nin sessizliğinde bulunca sağır olup olmadığını düşündü. Etrafa göz attı, Bulanık Birikinti'yi, Kuytu'yu, siyah duvarı ve üzerindeki yıldız yansımalarını gördü. Her şey -Göz gökyüzünde belirmeden önce olduğu gibi- çok sessiz ve sakindi.

Landfill derin bir nefes aldı. Kalp atışları normale dönmeye başlamıştı.

Kolunu kaldırıp dudaklarındaki sümükleri silerken biri arkasından gelip bileğini yakaladı. Büyük bir el, burnunu ve ağzını kapatınca attığı ığılığın sesi boğuldu. Biri onu apar topar ormana doğru sürüklüyordu. Karşı koymaya çalışırken güçlü bir kol ellerini aşağı indirip iki yanında sıkıca sabitledi.

Kafasını pataklarken çatlamış dudaklarını kulağında hissetti. Gıcırdattığı dişlerinin arasından hırıltılı nefesini duydu.

“Şimdi işini bitireceğim. Öldün sen.”

Landfill boynuna kenetlenmiş parmakların arasından kafasını çevirince nefesi kesildi. “Babagoo!”

Babagoo onu yere fırlattı. “Seni gördüm, çocuk. Uyanıp yanımda olmadığını görünce aramaya çıktım. Konveyörün üzerine çıkmıştın. On ikinci kural: Asla duvarın üzerine çıkma!”

“Ama—”

“‘Ama’ deme bana! Gerçek yüzünü gördüm, kemik torbası, beni arkamdan bıçakladın! Senin pis, küçük bir hain olduğunu kendi gözlerimle gördüm!”

“Babagoo...” Ayağa kalkınca Babagoo onu yeniden yere itti.

Çöpçü geri çekilip kollarını ileri doğru uzattı. “Yanıma yaklaşma! Bana dokunma sakın! Ne yaptığının farkında mısın?” Babagoo yukarı bakarak ondan uzaklaşmaya devam etti. “Çoktan yola çıkmışlardır, Landfill. Burada olduğunu biliyorlar. Ama benden haberleri yok!”

Çöpçü arkasına dönerek Bulanık Birikinti’ye en yakın köprüye doğru koştu. Landfill de ayağa kalkarak hızla arkasından gitti ama Babagoo çakısını havaya savurunca olduğu yerde durup ellerini kaldırdı.

Bıçağı Landfill’e doğrulttu. “Arkamdan gelme, çocuk! Başını büyük belaya soktun. Senin için yaptığım her şeyden sonra en azından bunu yap benim için. Yaklaşırsan yemin ederim bu bıçağı gözlerine sokarım.”

Landfill burnunun önünde savrulan çakının rüzgârını hissedebiliyordu. “Lütfen Babagoo! Lütfen.” Ağlamaya başladı. “Ben sadece... Sadece—”

“Kendini öldürtmeye çalışıyordun! Belki de Dışarıllara bir mesaj götürüyordun.” Çöpçü yaklaşıp havayı kokladı. Sonra burnunu dirseğinin içine bastırarak geri çekildi. “İğg! Çürük kokusu alıyorum! Açlık hastalığına mı yakalandın? Bu mu oldu yoksa? Maske mi takıyorsun?” Hırıltılar çıkardı ve şaşkınlığından faydalanarak çocuğun gözlerine tükürdü.

Landfill durduğu yerde sendeledi. Yüzünü silerken Babagoo Bulanık Birikinti’yi geçip Kuytu’ya doğru koşmaya başlamıştı. Landfill ona seslenmeye çalışırken gözyaşlarına boğuldu. Elleriyle dizlerinin üstüne atlayarak elinden geldiğince hızlı bir şekilde çöpçünün arkasından gitti.

Binanın önüne geldiğinde çift kapı yerinden oynamıyordu. Kapıyı yumrukladıktan sonra Kuytu’ya pencerelerden girmeyi denemek için binanın etrafında dolaştı. Babagoo hepsini sıkıca kapatmıştı. Landfill, pencerelere vururken sık sık arkasına dönüp gökyüzünü kontrol ediyordu. “Babagoo!” diye bağırdı. “Babagoo, özür dilerim! Düşünmeden hareket ettim! Hata yaptım! İçeri al beni! Ne olur, ne olur, ne oluuurrr!”

Pencereye baktığında kollarını sallayarak Yuva’nın içinde yürüyen çöpçünün gölgesini görebiliyordu.

“Hayatta olmaz!” diye haykırdı Babagoo. “Seni içeri alıp beni sırtımdan bıçaklamana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Uyurken boğazımı kes diye mi? İçtiğim suya zehrini tükür diye mi?” Acı dolu bir inlemeyle kahkaha arasında bir ses

çıkardı. “Yo yo yo, seni küçük hayal kırıklığı. Burada yerin yok artık. Sandığım kişi değilmişsin sen. Yanından bile geçmiyorsun. Dışarılilar için kolay bir lokmasın. Sadece kolay bir lokma. Sen bir ölüsün artık!”

Landfill kafasıyla pencereye vurdu. “Babagoo! Lütfeenn...”

Gölge hızla pencereye doğru geldi. Landfill kirli camın ardında parlayan gözlerini gördü, dişlerinin takırtısını duydu. “DEFOL BURADAN!”

Landfill şaşkın gözlerle çöpçünün yüzüne baktı. Gözlerindeki dehşeti kendi yansımasında görüyordu. Geri çekilirken dengesini kaybederek yere düştü. Ayağa kalkıp bileğini yalayarak saçlarına sürdü. Babagoo’nun fikrini değiştirmeyeceğini biliyordu. Saklanacak bir yer bulması gerekiyordu. Bir kez daha gökyüzünü kontrol ettikten sonra ayağa kalktı, her adımda inleyerek Köpek Yurdu’na gelene kadar koştu.

Köpeklerden bazıları uyanarak Landfill’in Woolf’un devrilmiş vagonuna girdiğini gördü. İçeri girince şortunun cebinden cam bıçağını çıkardı, sırtını vagonun duvarına dayayıp kıvrılarak yaşlarla dolu gözlerini vagonun girişine çevirdi.

Köpek, kafasını yavrularından kaldırarak Landfill’in saçını kokladı, yanağını yaladı. Ama çocuk hiçbir şey hissetmiyordu. Bütün dikkatini girişe vermişti. Yerde yatarken kıpırdayan tek şey elinde titreyen bıçağıydı. Dinliyor, gözlerini kırpmadan bekliyordu...

SEKİZ AÇIKLAMASI ZOR BİR ŞEY

Landfill uykusunda inliyordu. Hafifçe kıpırdayıp dudaklarındaki salıyı yaladı. Bir şeyin saçlarına dokunduğunu fark edince hırılayarak doğruldu. Sırtını vagonun arkasına verip çömelerek kolunu havada sallamaya başladı. Köpek yavrusunun diğer elinde olduğunu farkında bile değildi.

Bir gölge, sarı parmaklarını ondan hafifçe uzaklaştırarak kenara çekildi.

“Sakin ol, çocuk. Benim. Sakin ol, tamam mı?”

Landfill yavaş yavaş Babagoo’yu fark etti. Çöpçü vagonun girişinde Kafka’nın yanına çömelmişti. Çocuk başını sağa sola salladı. Kendini yere bıraktıktan sonra artık kontrol edemediği gözyaşlarını serbest bırakarak titremeye başladı.

Çöpçü kafasını salladı. “Tamam, oğlum. Sakin ol. Her şey yolunda. En azından öyle görünüyor.” Arkasına doğru eğilerek yeni doğan günün solgun renklerine boyanan gökyüzünü kontrol etti. Gözlerini yere indirip botlarındaki karaltıyı fark edince irkilerek kenara çekildi.

Bakışlarını çocuğa çevirdi. “Her şey yolunda. Duvar yıkılmadı. Ben hâlâ buradayım. Kafka hâlâ burada. Sen de buradasın. Hepimiz buradayız. Artık sakinleşebilirsin. Tamam mı?”

Landfill’in göğsünde tuttuğu yavru tiz bir ses çıkardı. “Ama Göz,” diye başladı. “Dün gece... Dışarılılar...”

Babagoo dudaklarını büktü. “Biliyorum! Nasıl olduğunu sorma.” Omuz silkti. “Belki de bir mucize. Belki karanlıkta seni görmemişlerdir. Bence Göz seni fark etmedi. Tanıdığım en şanslı büyürsün.” Yaşlı keçiye baktı. “Ne dersin Kafka? Dört ayak üstüne düşen şanslı bir serseri, öyle değil mi?”

Landfill alnını ovuştururken bir yandan Woolf’a bakıyordu.

“Şans demişken, bugün Tükürük Çukuru’nda ne buldum, tahmin et bakalım...” Babagoo biraz uzaklaşıp bir çöp poşetine doğru yürüdü ve iki elinde birer kuşla geri döndü. “Bir değil, iki balıkçıl. En sevdiğin! Açıgöz’ü atlatışını kutlamak için çok uygun. Hem de...” Babagoo dudaklarını büküp titrek bir soluk verdikten sonra devam etti. “...bu kadar düşüncesiz davrandıktan sonra. Kahvaltı hazır. Öğle yemeğine yetecek kadar balıkçılımız da var! Hadi gel, evlat. O küçük kuşuyu da annesine ver. Yapacak işlerimiz var. İşler, işler, işler.”

“Anne ne demek?”

Babagoo elini ağzına vurdu. Kafasını kaldırıp kendi kendine söylendi. “Açıklaması zor bir şey, Landfill. Başka sefere. Şimdi o buruşuk suratlıyı Woolf’a ver.”

Landfill düşüncelere dalmıştı ama Babagoo vagona girip omuzlarını sarsınca ayağa kalktı. “Bu kuşlar, kendi kendilerine tüylerini yolup içlerini temizleyecek değiller herhâlde. Aslında ne güzel olurdu.” Birden sırtıp kıkırdamaya başladı. Bir yandan da elindeki yavruyla ilerleyen Landfill’i seyreliyordu. “Yeni bir arkadaş edindin demek, ha?”

“Diğerleri gibi yürüyemiyor.” Güneş yüzünden gözlerini kısarak köpeği Babagoo’ya doğru uzattı. “Arka ayakları kötü. Ona bir isim verecek misin?”

Babagoo gözlerini kısıp ufaklığa baktı. “Hm. Bu minik şeyin içten bir görünüşü var. Biraz da sıska. Bana şey gibi geldi... Orwell gibi. Sen ne dersin?”

Landfill ismi söylemeye çalıştı. “Orwell... Or-well.” O sabah ilk defa gülümsüyordu. “Tamam. Orwell.” Geri dönüp onu Woolf’un diğer yavrularının arasına bıraktıktan sonra arka ayaklarının arasındaki taze yarayı gördü. “Aa, ona kesik mi attın?”

“Evet. Başka kuçulara da. Orwell, fazlalığı olan tek kuçu değildi.”

“Demek Orwell bir erkek.”

“Kesinlikle.”

“Hm.” Landfill, Woolf’un yavruları burnuyla okşayıp yalayışını seyretti. “Çok güzel.”

“Neymiş güzel olan?”

“Onları yalaması. Onlarla nasıl ilgilendiğini gördün mü?”

“Kendini topla artık, evlat. Şu kuşları alıp yola koyul. Bıçağını da unutma. Uyurken onu düşürmüşsün. On altıncı kural.” Sesini yükselterek söylendi. “Hadi gel. Dün akşam yemek yemedin. Kahvaltı vakti de geçiyor.”

Çocuk kafasını salladı. Yürümeye başladılar. Kafka da ayaklarıyla sesler çıkararak arkalarından gidiyordu. Landfill, boyunlarından tuttuğu balıkçılları iki elinde taşıırken kuşların cansız gövdeleri otlara ve yerlere sürtüyordu. “Karnım ağrıyor. En son ne zaman bu kadar ağrıdığını hatırlamıyorum.” Birden irkilerek yüzünü buruşturdu. “Açlık hastalığına yakalanınca bundan binlerce kat kötü mü oluyor yani?”

Babagoo gözlerini kapadı. “Çok daha kötü. Tahmin bile edemezsin. Şimdi iyisi mi hiç konuşmadan Yuva’ya gidelim. Oraya ne kadar erken gidersek midene o kadar erken et girer.”

Landfill yürümeye devam etti. Ama arkasından topallayarak gelen büyük çoban köpeğini görünce yavaşladı.

“Yürü, Landfill. Yeteri kadar oyalandık.”

Landfill kaşlarını çatı. “Ama canı yanıyor.” Kuşların boynunu bırakıp arkasına döndü. “Ne oldu, Vonnegut?” Dizlerinin üzerine çökerek köpeğin büyük kafasını ellerinin arasına aldı.

Babagoo arkasından homurdanıyordu. “Vonnegut mut-teşem, Landfill. Aklınca kurnazlık yapıyor. Yürümeye devam et. Bütün gün kuçularla takılmak mı istiyorsun yoksa karnını doyurmak mı?”

Landfill cevap vermedi. Vonnegut'a doğru eğilip soluklarını dinledikten sonra geri çekilerek köpeğin patisini kaldırdı. "İşte burada." Tabanını ışığa tutup gözlerini kısarak tırnaklarının arasına sıkışmış dikene baktı. Patiye ağzına götürüp emdikten sonra parmaklarıyla kavradığı dikenin çekip çıkarak köpeğe gösterdi. "Şimdi geçti mi?" Vonnegut, burnuyla Landfill'in dizlerini okşayıp yanından uzaklaştı.

Çocuk arkasına dönünce Babagoo'nun onu izlediğini gördü. Çöpçü, Kafka'nın çenesini okşuyordu. Dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Bitti mi?"

Uzanıp çocuğun saçlarını karıştırdı. Landfill kafasını önüne eğerek yeniden yürümeye başladı. Çöpçü de yürürken bir yandan kıs kıs gülüyordu. "Kuşların birini almamı ister misin?"

"Neden?"

"Bunu tutmak için bir elinin boşalması gerek de ondan." Babagoo paltosunun ceplerinden birini karıştırarak kirli ama parlak paketli bir çikolata çıkardı.

"Şekerli yiyecek!"

"En sevdiğin. Sen de biliyorsun, her zaman bulamadığımız bir lezzet. Özel günler için saklayacaktım ama onu miden seni içeriden yemeye başlamadan önce ağzına atsan daha iyi olacak."

Landfill'in dişleri güneşte parladı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Fikrimi değiştirmeden önce al. Ama bu tür şeylere fazla alışma. Zararlı olduğunu biliyorsun. Poşet yesen daha iyi. Ayrıca bu gece dişlerini iki kez fırçalasan iyi olur."

Landfill çikolatayı almak için elindeki kuşu verdi. Yürürken bir yandan da erimiş çikolatayı ağızına tıkmaya çalışıyordu. Bitirdiğinde dudaklarındaki çikolatayı eliyle silerek yapış yapış olan parmaklarını yaladı. Yüzü sevinçle parlıyordu.

“Tadı güzel mi?” diye sordu Babagoo.

“ok.” Landfill kafasını sallayıp balıkçılı Babagoo’dan geri aldı. “Hiç anlamıyorum.”

“Neyi?”

“Neden hep tadı güzel şeylerin zararlı olduğunu söylüyorsun?”

Babagoo küçük bir kahkaha attı. “ünkü hayat bizden nefret ediyor, evlat. Belki senden etmiyordur. Sonuçta sen Agöz’den kurtulmayı başardın.” Gözlerini gökyüzüne çevirdi. “En azından öyle görünüyor. Belki de hayat seni seviyordur. Böyleyse bile sen sevdiği tek kişisin. Ama biliyor musun, biraz insaflıysa zaten seni sevmesi lazım. Landfill, sen geriye kalan tek iyi şeysin, bunu sen de biliyorsun.”

Çöpçü şapkasının altından başını kaşıyarak derin bir nefes aldı. Gözleri uzaklara daldı. “Landfill. Dün gece için özür dilerim. Yani senin hakkında kötü düşündüğüm için. Ama çok korkmuştum. Sana bir şey olmasından çok korkmuştum.”

Çocuğun yüzü asıldı. “Peki beni neden Dışarı’da bıraktın?”

“Neden olduğunu biliyorsun. On ikinci kurala uymadın, duvarın üzerine, görünür bir yere çıktın. Agöz’ün altındaydın! İçeri’yi riske attın. Bunun nasıl gözöktüğünü anlamıyor musun? İhanet etmişsin gibi geldi. Çok... Hayal kırıklığına uğradım. Kalbim kırıldı, öfkelen dim.”

Çöpçü kafasını salladı.

“Hâlâ öfkeliyim. Ama benim için çok değerlisin, Landfill. Birine bu kadar büyük bir öfke duyuyorsan bu onu çok sevdiğin anlamına gelir. Anlıyor musun?”

Landfill cevap vermedi ama kafasını sallıyormuş gibi hareket ettirdi.

“Şimdi söyle bakalım, orada ne yapıyordun? Kuralları biliyorsun.”

Landfill parmaklarından birini emerek derin düşüncelere daldı.

“Konuş, çocuk. Sakın beni kandırmaya çalışma.”

“O kadar yüksek olduğunu fark etmemiştim.”

“Öyle mi?” Çöpçü burnundan soluyordu. “Oraya dün geceki konuşmamızdan sonra çıktığın gözümünden kaçtı sanma. Neden böyle ol—”

“Siccap.”

“Hı?”

“Uyuyamadım ve dışarı çıktım. Bir siccapla yakalamaca oynamaya başladım. Konveyöre çıktı. Ne kadar yüksek olduğunu fark etmedim.”

Babagoo dudaklarını buruşturdu. Yeniden konuşmaya başlamadan önce bir süre sessiz kaldı. “Yine de aptalca bir oyun, tehlikeli bir davranış. Yeteri kadar temkinli değilsin, çocuk. Korkuna kulak vermen gerekiyor. Beşinci kural. Dün gece ağlayıp yalvarırken içindeki korkuyu gördüm. Ödün kopmuştu ve öyle de olması gerekiyordu!”

Landfill gözlerini yere indirerek kafasını salladı. Metal silindirlerin ve olukların olduğu yerden geçtiler. Landfill muhabbet kuşlarının cıvıltılarını dinleyip kafasını kaldırdı.

“Babagoo?”

“Ne var?”

“Ben tohumdan geldiğim için mi ağlıyorum?”

Babagoo bir kahkaha patlattı. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani... Sen büyük bir *senden* geldin ve ben seni hiç ağlarken görmedim. Havyanların da ağladığını hiç görmedim.”

“Hee!” Babagoo, Landfill’in sırtına vurdu. “Ben de ağlıyorum. En azından bir zamanlar ağlıyordum. Artık ağlamayı bıraktım çocuk. Uzun zaman önce ağlayacağım kadar ağladım zaten.” Biraz yavaşladı ve yüzünde üzgün bir ifadeyle yere baktı.

Landfill bir süre sessiz kaldıktan sonra konuştu. “Yani gözyaşların bitti mi?”

“Galiba.” Babagoo kuru kuru öksürerek göğsüne vurdu. “Burada artık tozdan başka bir şey kalmadı.”

“Benim gözyaşlarım da bir gün bitecek mi?”

“Bitmez umarım. Neyse, kapatalım artık şu gözyaşı konusunu. Alman gereken derslerden bahsedelim, olur mu? Artık yaramazlık yok. Geceleri Yuva’dan çıkmak yok. Bu yeni bir kural. Yani yirmi ikinci kural. Bu kadar kural yeterli olur diye düşünmüştüm ama belli ki öyle değil.”

Babagoo gökyüzünü kontrol edip arkasına baktı. “Hâlâ güvende olmayabiliriz. Göz seni görmemiş olsa da duvarın

üzerindeyken birileri seni görmüş olabilir. Hiçbir işaretin olmaması bir işaret olabilir. Bu yüzden dikkatli olmalısın. İlk kuralı -yani en önemli kuralı- unutma ve her zaman ona uy.”

“Birinci kural: Kurallara uy.”

“Aynen öyle. Dikkatli, uslu ve saygılı bir ol çocuk, tamam mı?”

Landfill kafasını salladı.

“Söyle.”

“Tamam.”

DOKUZ

LONGWHITE

Ertesi sabah, Babagoo yattığı yerden doğrulmadan önce eliyle yatağı yokladı. “Landfill!”

Çocuk, güneşin doğuşuyla pembe bir renk alan pencerenin yanında oturuyordu. “Buradayım, Babagoo.”

Babagoo gözlerini ovuşturup yüzünü buruşturarak ona baktı. Sonra hızla içini çekti. “Nereye bakıyorsun öyle? Dışarıda ne var?”

“Hiç. Sadece renklere bakıyorum.”

Babagoo homurdanıp şapkasını taktı. “Bir şey olmuş. Bir şeyden çekiniyor ya da bir şeyler çeviriyor gibisin. Emin değilim.”

Landfill kahkaha attı. “Hiçbir şey olmadı. Güne başlayalım mı artık? Midem kahvaltı için sabırsızlanıyor.”

Babagoo elini salladı. “Tamam, tamam. Bakalım bugün Tükürük Çukuru’nda neler var. Önce gidip bir kokulu kovaya uğrayayım, tamam mı?”

Landfill, kovayı kullanırken Babagoo’yu dinledi. Çöpçünün ıslık sesine benzer bir ses çıkardığını duyunca kaşlarını kaldırdı.

Babagoo odaya dönüp pantolonunun düğmesini ilikledikten sonra çocuğa döndü. “Kovadaki taze çiş akıt. İçinde biraz kaka da var. Ben Çukur’a gitmeden önce onları poşetlere koy. Ama bunu yaparken burnunu kapatsan iyi olur. Fena yemişim.” Bir eliyle karnına vururken diğer elini havada sallayarak kokuyu savuşturdu.

Landfill sırtıp parmağını kaldırdı. “Bende tam buna göre bir şey var. Onu geçen gün görmüştüm.” Konsolun etrafını yoklayarak kirli, tahta bir mandal buldu. Abartılı hareketlerle onu burnuna taktı. “Sorun kalmadı,” diye bağırdı.

Babagoo gülümseyerek karşılık verdi. “Akıllı bücür!”

Landfill kahkaha atmaya başladı. Genzinden gelen kıkırdamalar odada yükselirken çöpçü de burnunu sıkmış, gülüyordu. Yuvadaki hayvanlar hareketlenmiş, meraklı gözlerle tuhaf ve anlaşılmaz sesler çıkaran çocukla çöpçüyü izlemeye başlamıştı.

“Tamam, tamam. Bu kadarı yeter.” Babagoo gözlerini silip derin bir nefes alarak yanaklarını ovuşturdu. “Kakalarla çişleri hallet çocuk. İkimiz de acıktık. Gidip o martıları tuzaklardan almam gerek.”

Landfill kafasını sallayarak onayladı. Yerden hızla bir poşet alıp koridora gitti. Kovayı kaldırdı, çift kapıdan çıkarak binanın arkasında çişleri boşalttıkları yere doğru ilerledi. Aydınliğa çıkınca gözüne bir şey takıldı. Dikkatle kovanın içine bakarak kaşlarını çatı. Sarı sıvının içinde kırmızı lekeler gördüğünden emindi.

Landfill onları biraz inceledikten sonra kovayı dikkatle yere koyup binaya girdi ve kafasını odaya doğru uzattı. Burundaki mandalı çıkardı. “Babagoo?”

Çöpçü, süprüntü pelerinini giyerken kendi kendine gü-lüyordu. “Ne var, oğlum?”

“Kovada kan var. Yeni gibi gözüküyor. Bence senin çişinden gelmiş.”

Babagoo’nun yüzündeki gülümseme kayboldu. “Kan mı?”

“Karanlıkta görülmüyor. Ama var.”

“Aa...” Babagoo’nun rengi attı. Sanki yüzündeki kan da kovaya gitmişti.

“Neden kan var?” diye sordu Landfill. “Daha önce hiç görmemiştim.”

Babagoo’nun kolları gevşeyip yana düştü. Kafasını yavaşça çevirip pencereye boş gözlerle baktı. Landfill dudaklarının kımıldadığını gördü ama ne dediğini zar zor duyuyordu. “Mevsimler...”

Landfill birkaç adım atıp odaya girdi. “Mevsimler mi?”

“...kısalıyor...”

“Ne demek istiyorsun?” Landfill’in sesi titriyordu. Gözlerinin dolduğunu hissedince birden irkildi. “Babagoo... Ne demek istiyorsun?”

Sesindeki endişeli ton, Babagoo’yu kendine getirdi. Çöpçü hızla gözlerini kırıp şapkasını düzeltti. “Hiç. Önemli bir şey değil.” Yüzündeki ifadeyi hızla değiştirdi. Gülmeye çalışıyor gibiydi.

“Ama kan...”

“Ben de onu diyorum, oğlum. Önemli bir şey değil. Yaşlanınca olur böyle şeyler.”

“Aa...” Landfill kaşlarını çatıp şortuna baktı. “Ben yaşlanınca bana da olacak mı?”

Babagoo gülümsemek için çabalamaktan vazgeçti. Hiçbir şey söylemeden odada hızla ilerleyip çocuğa sarıldı. Onu paltosuna öyle sıkı bastırıyordu ki Landfill konuşmakta zorlanıyordu.

“Sen... İyi misin... Babagoo?”

“Mutteşem.” Çöpçünün sesi biraz sertleşmişti. Çocuğu serbest bıraktı. “Şimdi şu pislikleri hallet de bir an önce gideyim.”

“Ama—”

“Merak etme... Bir şey yok dedim. Üçüncü kural neydi?”

“Babagoo her zaman haklıdır.”

“Aynen öyle.” Babagoo yavaşça uzaklaştı, mandalı alıp onu nazikçe Landfill’in burnuna taktı. “Hadi git o zaman.”

Landfill kovanın içindeki sulu pislikleri hızla poşetlere doldurup onları Babagoo'ya verdi. Çöpçü, poşetleri belinde asılı olan tuzakların ve diğer poşetlerin yanına yerleştirdi. Landfill Babagoo'nun içi oyulmuş metal dolaba tırmanıp biraz aşağıdaki gizli merdivenlerden inişini izlerken ona el salladı. Babagoo dolabın kapısını kapatır kapatmaz Landfill duvara doğru koşarak günün kontrollerini yapmaya başladı.

İçeri'yi çevreleyen duvarlar boyunca hızlı adımlarla ilerledi. Duvarda başlayan ve Solgun Kule'ye girerek gözden kaybolan tren raylarının yanına gelince durdu. Büyük depoya bakınca binanın sıcak ve parlak çatısında kertenkelelerin güneşlendiğini fark etti. Gökyüzünü ve etrafı kontrol ettikten sonra rayları takip ederek deponun büyük kapılarından içeri girdi.

Oluklu çatının deliklerinden sızan ışıklar içerideki karanlığı hafifletiyordu. Landfill'in etrafı paletlerle ve üst üste yığılmış metal raflarla çevriliydi. Rayları takip ederek tozlarla kaplı yük vagonlarının ve lokomotiflerin yanından geçti. Bir araya toplanan yarasalar yukarıda sessizce asılı duruyorlardı.

Landfill tezgâhların, dolapların yanından geçtikten sonra gitgide daha da karanlıklaşan bir koridorda ilerlemeye başladı. Köşeyi döndükten sonra ayağıyla sert, pürüzsüz bir şeye dokundu. Yere eğilip bulduğu düz, metal halkayı iki eliyle çevirdi. Koridorda yüksek sesli bir tıkırtı yankılandı. Landfill çemberin bağlı olduğu kapıyı kaldırırken zorlandığını belli eden sesler çıkarıyordu. Dizlerinin üzerine çömelerek kapaktan aşağı doğru inen basamakları buldu.

Merdivenden inerken kör olmuş gibi hissetti. Derinlerde kalan bu yere hiç ışık girmiyordu. Gözleri, her şeyi içine alan bu zifiri karanlığa bir türlü alışamıyordu.

Landfill ayaklarının yere değdiğini hissedince merdiveni bırakarak şortunun cebindeki çakmağı aradı. Yerden gelen çıtırtıları duyabiliyordu. Çakmağın ateşi yanınca soluk renkli, yarı şeffaf yaratıklar gölgede kalan yerlere kaçtı. Landfill hızlı davranıp ayağının altındakini yakaladı. Yere eğilip onu alarak ışığa tuttu. Tombul, beyaz bir kırkayaktı. Şeffaf bacakları avcunun içinde kıvranıyordu.

“Yirmi birinci kural,” diye mırıldandı Landfill. “İçerideki havyanlara asla zarar verme.”

Kırkayağı elinde tutarak dar, küf kokulu boşlukta ilerledi. Karşıdaki duvarın dibindeki deliğe geldi. Boşluktan geçmek için çakmağını cebine koymak zorundaydı. Diğer tarafa geçince yaktığı ateşten yayılan ışıkla taş odada tiz bir çığlık duyuldu.

“Sorun yok, Longwhite,” diye fısıldadı Landfill. Gözlerini kısarak odanın diğer tarafındaki karanlığa baktı. Bu noktada ışık, iç içe geçmiş boruların arasına giremiyordu. “Benim.”

Karanlıktaki ses bir kez daha duyuldu.

“Evet. Bende bir şey var. Elim boş değil.”

Landfill bileğinin etrafında kıvrılmış kırkayağı havaya kaldırdı. “Hm, Longwhite... Sana İçeri'deki havyanlara zarar vermekle ilgili kuralı söylediğimde bunun... sayılmayacağını söylemiştin. Sen zaten onları kendi kendine de yakalıyorsun.

Ama... Ya bazılarının senden kaçıp kurtulma şansı varsa? Belki de bu kırkayak senden kaçabilirdi...”

Çakmağın ışığında kısa bir an iki kırmızı göz gözükte. Landfill kafasını salladı.

“Tamam. Onlar asla senin sivri dişlerinden kaçamazlar.” Kırkayağı yüzüne doğru kaldırıp sessizce özür diledikten sonra onu iç içe geçmiş boruların arasına attı. Böcek, çakmağın titrek alevinde havada bir an göründükten sonra gözden kayboldu.

Karanlıktaki hafif çıtırtıları duyan Landfill başını önüne eğmek zorunda kaldı. Sesler kesilince havayı koklayıp burununu sildi. “Kurallardan bahsetmişken... Ben birkaç kuralı çiğnedim.”

Kırmızı gözler parladı.

“Neden yaptığımı bilmiyorum. Landfill yüzünü buruşturup kafasını kaşıdı. “Bir şey gördüm. Woolf’la ilgili. Karnı şişmişti. Uzak durmam gerekiyordu ama endişelenmişim. Woolf’u ne kadar sevdiğimi bilirsin. Ama onun içinden... Kuçuların çıktığını gördüm. Yani vücudundan.”

Karanlıktan sesler geldi.

“Biliyorum!” Landfill titreyen ışıkta gözlerini iyice açtı. “Babagoo hep küçük havyanların Dışarı’dan geldiğini söylüyordu, şişmenin bir hastalık olduğunu. Ama şimdi bunların doğru olmadığını söylüyor. Küçük havyanlar büyük havyanların içinden çıkıyor! Şişmek de bir hastalık değil. İçlerindeki küçük havyanlar yüzünden şişiyorlar!”

Landfill iki elini kafasına götürürken ışık yukarı doğru yükseldi. “Bu konuyu daha önce de düşünmüştüm. Küçük havyanlar hep büyük bir havyan şişip iyileştikten sonra geliyordu. Hep böyleydi. Ben de merak ediyordum...”

Ellerini indirip kafasını sağa sola salladı. “Longwhite... Bir görseydin... Diğer havyanlar da aynı şeyi yapıyor! Ama Babagoo bunu bana söylemedi. Yalan söylüyordu. Bu da beni düşündürüyor.”

Boruların arkasında bir şey kımıldadı. Soluk renkli, sürenen bir şey.

“Ona bunun nedenini sordum. Beni korumak için olduğunu söyledi. Dışarılılardan. Ama bu nasıl doğru olabilir ki? Bilmek neden tehlikeli olsun?”

Landfill’in gözleri kısıldı. “On birinci kural: Şişen havyanlardan uzak dur. Babagoo bu kuralın beni korumak için olduğunu söylemişti. Tıpkı diğer kurallar gibi. Ama bu kural beni şişmekten korumak için değildi. Beni... Beni Babagoo’nun bilmemi istemediği bir şeyden koruyordu.

“Babagoo ve kurallar hakkında düşünmeden edemiyordum. Kurallardan biri kafamı kurcalıyordu. On ikinci kural. Asla duvarın üzerine çıkma. İçimdeki isteğe engel olamadım ve Babagoo uyurken konveyöre tırmandım. Kuşları düşünüyordum Longwhite, onların ne kadar yükseğe çıktığını düşünüyordum ve yukarıda olmanın nasıl bir his olduğunu. Bunu bilmek istiyordum. Onların gördüklerini görmek istiyordum. Daha önce hiç yukarı çıkmamıştım. Ama olanlardan sonra...”

Küçük bir ses duyuldu.

“Ne mi gördüm? Bilmiyorum. Ne olduğunu anlayamadım. Ama Longwhite...” Landfill ağzını kapatıp parmaklarının arasından kuvvetli bir şekilde üfledi. “Dışarıyı gördüm. Orayı gördüm. Duvarın diğer tarafı hiç bitmiyor. Yıldızlar hiç durmuyor. Onlardan bir sürü var ve her yerdeler. Aydınlık ve karanlık var. Öyle büyük bir şey var ki... Seni yutabilir.”

Çocuk hafifçe sağa sola zıplamaya başladı.

“Biliyor musun, hepsi bu kadar da değil! Oradayken Ağgöz geldi! Ona yakından baktım! O tıpkı... Kapkaranlık bir kuş gibiydi. Üzerinde kırmızı bir ışık vardı. Ve üzerime geldi! Ama bak!” Titreyen ellerle baştan aşağı kendini gösterdi. “Buradayım işte! Hiçbir şey olmadı. Tabii Babagoo’nun beni yakalaması dışında. Her zamanki gibi çılgına döndü. Karanlık sayesinde kurtulduğumu söyledi. Ama daha önceden Gözün karanlıkta da aydınlıktaki kadar iyi gördüğünü söylemişti.”

İki kırmızı ışıltı belirdi. Tüyleri parlıyordu.

Landfill odanın serin, küflü havasını içine çektikten sonra bağdaş kurarak beton zemine oturdu. “Bunlar kafamı kurcalıyor. Babagoo’yu düşünüyorum. Bana küçük havyanların Dışarı’dan geldiğini söylüyordu ama başka bir şey olduğunu fark ettiğimde onların büyük havyanlardan geldiğini söyledi. Ağgöz beni görürse Dışarılıların beni yakalayacağını söylüyordu ama şimdi onun beni gözden kaçırmış olabileceğini söylüyor. Peki neden ilk başta söylemedi bunları?”

Üst dudağını ısırды. “Bana söylemediği başka neler var, Longwhite? Benden bir şeyler gizliyor. Örneğin... Bu sabah çişinde kan gördüm. Bana ‘endişelenecek bir şey yok,’ dedi.”

Landfill sesini kalınlaştıracak çöpçüyü taklit etti. “Ama ben bir sorun olduğunu görebiliyordum. Endişelenmiş gibiydi ve gizlemeye çalıştığı bir şey vardı.

“Bana söylemediği başka bir şey daha var. Boynundaki şu şeyden haberin var mı? Onu hiç çıkarmıyor ve beni yaklaştırmıyor. Ona bu konuda soru sorduğumda tuhaf davranıyor. Bir kolye olduğunu söyleyip duruyor. Ama ben onun bir anahtar olduğunu biliyorum.”

Şortunun cebindeki anahtarı çıkarıp havaya kaldırdı. “Tıpkı bunun gibi. Bunu uzun zaman önce Dalgalı Tepedeki kilitli dolaplardan birinde bulmuştum. Kapıyı kilitleyip açıyor. Peki Babagoo’nun anahtarı nereyi açıyor?”

Landfill saçını savurdu. “Dördüncü kural,” diye mırıldandı. “Sadece Babagoo’ya inan.”

Yerden birkaç taş alıp küf kokulu havaya savurdu. Oda, kulak tırmalayan bir tıslamayla doldu.

“Üzgünüm, Longwhite. Ne demek istediğimi anlıyor musun? Yalanlar ve sırlar var. Babagoo benim bilmemi istemediği bir şey olduğunu bile söyledi. Bir yandan da düşünüyorum... Aslında benim de sırlarım var. Senin gibi. Seni bilmiyor Longwhite. Onun isim vermediği tek havyan sensin. Burayı da bilmiyor. Ona söylemedim çünkü burayı seviyorum. Buranın... Sadece bana ait olması hoşuma gidiyor. Ve onu kendime saklamak istiyorum. Bu yanlış bir şey mi?”

Borulardan bir tıkırtı ve çınlama geldi.

“Bana yanlış geliyor.” Landfill omuz silkti. “Babagoo her zaman dürüstlükten bahseder. Ama...” Bileğini yalayıp ya-

nağını ovaladı. “Açlığın Dışarılıların birbirini kandırmasına neden olduğunu söylüyor. Onların çürüklerle, yalanlarla dolu olduğunu söylüyor. Ama Babagoo’yla benim de birbirimizden gizlediğimiz şeyler var!”

Landfill yüzünü asıp iç çekti. “Belki biz de Dışarılılar gibiyizdir. Belki açlık İçeri’ye girip bize de bulaştı. Belki de bu hastalığa yakalandığını fark etmiyorsundur. Babagoo çok büyük bir acı olduğunu söylüyor ama... Ben onun söylediği şeylerden pek emin değilim.” Mırıldanıp gözlerini ovuşturdu.

Boruların arkasında bir hareket oldu. Karanlıktan hafif mırıltılar geldi.

Landfill kulağını ovuşturdu. “Tabii ki daha fazlasını öğrenmek istiyorum. Ama nasıl?”

Yeniden mırıltılar duyuldu.

“Bir sır mı?”

Landfill karanlığın verdiği cevabı dinledi.

Landfill artık sabah kontrollerini yaparken Longwhite'in tavsiyesini düşünüyordu. Duvarı sadece bir sorun olup olmadığı görmek için değil, -aslında isteyip istemediğinden pek de emin olmadığı- sırrına uygun bir yer bulmak için de kontrol ediyordu. Kendine Dışarı'ya giden bir tünel kazacaktı.

Uygun yeri bulması uzun sürmedi. Dalgalı Tepe'nin kenarındaki duvarda küçük bir yer seçmişti. Deponun duvarının dibinde duran üzeri sarmaşıklarla kaplı köhne barakaların arasındaki görünmeyen bir noktada karar kılmıştı. Bulunduğu yerde seyrek otlar vardı. Landfill oraya her gelişinde durup baştan aşağı duvara bakıyor, sağa sola gideceği mesafeyi kontrol ettikten sonra barakaların etrafında dolaşıyordu.

Babagoo'nun öğle vakti Çukur'a gitmek için dolaba girdiği bir gün Landfill sebze tarhındaki işlerini yapmaya başla-

madan önce yolunu değiştirdi. Bulanık Birikinti'yi geçerek hızla ormana daldıktan kısa süre sonra Sarmaşık Öbeği'nin girişine geldi.

Birkaç dakika sonra kafasını çıkarıp Babagoo'yu kontrol etti. Yere eğilerek elinde kürekle Dalgalı Tepe'ye doğru koştu. Küreği barakaların birindeki yamulmuş, paslı bir rafa koyduktan sonra ellerindeki tozu temizleyerek sebze tarhına doğru gitti.

Landfill, sonraki birkaç gün, duvarı kontrol ederken barakaların yanına gelip küreği alarak sırrı üzerinde çalışmaya devam etti. Seçtiği duvar parçasının dibindeki ısırgan otlarını temizlemişti. Battaniye şeklini verdiği yeşillikleri, barakadan alıp kazdığı yeri desteklemek için kullandığı bir sandalyenin ayaklarının üzerine sermişti. alışmaktan kızaran elleri ve bilekleri kaşınıyordu ama bu, sırrını saklamak için ödemesi gereken küçük bir bedeldi. Babagoo sorduğunda kızarıklığın ısırgan otlarının yanında yuvarlanırken olduğunu söyledi.

Her gün dikenli, sık otlardan yaptığı örtüyü kaldırıp çıkardığı kürek dolusu toprağı barakaların etrafına eşit şekilde yayıyordu. Bunu yaparken tilkiler de onu izliyordu. Sonra tekrar örtüyü yerine koyup yaprakları düzeltiyor, küreği ve sandalyenin ayaklarını sakladıktan sonra İçeri'nin duvarındaki kontrollerine devam ediyordu.

Bir sabah Landfill, şiddetli bir yağmurun altında sırrı üzerinde çalışmaya başladı. Çukur o kadar derinleşmişti ki artık dizlerinin üzerine çömelerek kazmak zorunda kalıyor-

du. Ama duvarın altındaki toprak hiç bitmeyecekmiş gibi gözükiyordu. Kazma işi her zamankinden fazla sürmüştü. Duvarın nerede biteceğini merak ediyordu.

Sonra birden burun delikleri titredi.

Havada bir koku vardı. Taze çamurdan daha hafif, yağmurun serin, metalik kokusuyla bastırılmış bir kokuydu.

Landfill kazarken kendisini izleyen iki tilkiye döndü. “Tilkiler, kokuyu alıyor musunuz?” Yeniden havayı kokladı. Artık daha çok geliyordu. Pis, ekşi bir kokuydu...

Landfill, Kafka’nın yaklaştığını görünce afalladı. Başka bir koku daha vardı. Kafka yalnız değildi.

Tilkiler Landfill’in endişelendiğini hissedince birbirlerine bakıp barakalara girdi. Koku artmıştı.

Landfill, Babagoo’nun Dalgalı Tepe’nin aşağısından gelen sesini duyunca çamuru Çukur’a geri doldurdu.

“Landfill! Neredesin oğlum? Çukur’da et buldum bugün. Bence biraz erken kahvaltı yapabiliriz ve işe koyulmadan önce dominolarla oynayabiliriz.”

Landfill hızlı hızlı nefes alıp toprağın geri kalanını Çukur’a elinden geldiğince çabuk doldurdu. Sandalyenin ayaklarını tekmeleyince otlardan yapılmış battaniye Çukur’un üzerini örttü.

Babagoo yaklaşmıştı. Artık barakalarla duvarın arasında yürüyor olmalıydı. Landfill’i görmesi an meselesiydi.

Babagoo’nun ayak seslerinin geldiği yere doğru dönüp başını öne eğince küreğin hâlâ elinde olduğunu fark etti. Çöpçünün barakanın köşesinden çıkan botlarını görünce

arkasını duvara dönüp küreği havaya attı. Kürek büyük bir gürültüyle barakanın çatısına çarptı. Otlı kaplı çatıdan aşağı kaydıkdan sonra oluklara çarpıp ses çıkararak durdu.

“İşte buradasın,” diye homurdandı Babagoo. Kafka gözünü ayırmadan Landfill’e bakarken Babagoo gözleriyle etrafı kontrol ediyordu. “Daha barakalarda mısın? Şimdiye kadar duvarın güney tarafına geçmiş olmalıydın. O ses neydi öyle? Bütün o takırtılar...” Dudaklarını büzerek çocuğa baktı. “Yüzündeki o ifade de ne öyle? Bu bakışı biliyorum ben. Ne halt ettin?”

Landfill ellerini saçlarına götürerek yere baktı.

“Çıkar ağzındaki baklayı, Landfill. Ne işler karıştırıyorsun? O ses neydi?”

Landfill gözlerini kaldırıp Babagoo’ya baktı. Etrafa bakarken bir şey fark edip duraksadı. Küreğin ucu oluğun kenarından gözüküyordu. Landfill baktığı yeri belli etmemek için gözlerini kaçırıp başını önüne eğdi.

Babagoo ona doğru ilerledi. “Güvenimi böyle mi kazanacaksın? İşler karıştırarak mı?” Bir ipucu bulmak için kafasını sağa sola çevirip etrafa baktı. Bunu yaparken şapkasının kulaqlarını örten kenarları inip kalkıyordu.

Babagoo boyuna kadar gelen yerlere bakmaya başlayınca Landfill bağırdı. “Barakayı tekmeliyordum tamam mı? Kırılıp kırılmayacağını anlamak için.”

Babagoo gözlerini Landfill’e dikti. Şaşkınlıktan açık kalan ağzı titriyordu. Olanları her zamanki donuk ifadesiyle izleyen Kafka’ya baktıktan sonra yumruğunu sıkıp çocuğa döndü.

“Affedersin? Herhâlde yanlış duydum, Landfill. Barakayı tekmelemekten ve bir şeyleri kırmaktan bahsediyormuşsun gibi geldi.”

Landfill yağmurun altında burnunu çekti. Yüzündeki ifade yumuşamaya başladı. “Affedersin, Babagoo. Gerçekten özür dilerim.”

“On beşinci kural...”

“Biliyorum, Babagoo. Biliyorum.”

“On beşinci kural neydi?”

“İçeri’yi onun bizi koruduğu gibi koru.”

“Doğru. Peki sen burada barakaları tekmeleyip onlara zarar verirken bunu mu yapmış oluyorsun? İçeri’yi bu şekilde koruyacaksın, öyle mi?”

Landfill ellerini birbirine kenetleyerek çok pişman olduğunu gösteren bir tavır takındı. “Gerçekten üzgünüm, Babagoo. Neden yaptığımı bilmiyorum. Düşünmüyordum. Ben—”

“Tabii ya!” diye atıldı Babagoo. “Zaten bugünlerde pek düşünmüyorsun, öyle değil mi? Nasıl bu kadar aptal olabilirsin, Landfill? Nasıl bu kadar saygısız olabilirsin? Sadece bana değil, İçeri’ye karşı da! Burası bizi Dışarı’dan ayıran tek yer. Bir anlamda... Kutsal bir yer! Burayı düzeltmek için ne kadar çaba harcadığımı biliyor musun? Çürümeyle, pasla ve otlarla başa çıkmanın ne kadar zor olduğu hakkında bir fikrin var mı? Sen ne yapıyorsun? Burayı... Burayı yerle bir etmeye çalışıyorsun.”

“Baba—”

“Kes sesini! O küçük, nankör çeneni kapa. O cılız, çirkin sesini duymak istemiyorum. Aslında sana bakmak bile istemiyorum. Yuva’ya git ve yaptıklarını bir düşün. Duvarın geri kalanını ben kontrol ederim. Aramızda burayı umursayan biri var neyse ki.”

Landfill’in omuzları düştü. Kafasını sallayıp arkasına döndü. Çöpçüden ve keçiden yeteri kadar uzaklaştıktan sonra ağzını açıp rahat bir nefes aldı.

O günden sonra Landfill tüneli kazmakla geçirdiği süreleri azaltmaya çalıştı. Çukur’un dibini kazmak için ayakta durmak zorunda kalıyordu. Bir gün, tilkilerden birinin yaklaşıp Çukur’un kenarını kokladığını görünce şaşırdı.

“Ne oldu Rushdie? Bir koku mu aldın yoksa?” Diğer tilki de gelmişti. “Sen de mi? Ne var?”

Landfill eğilip Çukur’a baktı ama her şey aynı gözüküyordu. Karşısında taş duvarın dibinden başlayıp ileriye doğru uzayan her zamanki çukur vardı.

Landfill tilkileri uzaklaştırarak etrafını kontrol ettikten sonra Çukur’un içine eğildi. Küreğiyle vurup etrafı yokladı. Biraz daha toprak kazdıktan sonra bir şeyin farklı olduğunu hissetti. En alttaki tuğlanın dibine vurduğunda kürek çok zorlanmıyordu. Aynı yere bir kez daha vurarak küreğin ucuyla yumuşak toprağı kenara attı. Deliğın diğer tarafa ilerlediğini anlayınca donup kaldı. Açtığı tünel Dışarı’ya doğru gidiyordu.

Kürek elinden düştü. Çukur’dan hızla yukarı tırmanırken tilkiler onu izliyordu. Dışarı çıkınca ayağı kalkarak yavaşça

geri çekildi. Gözlerini oradan ayırmıyordu. Nefes almakta zorlanıyor gibiydi, sapsarı kesilmişti.

Landfill, bileğini yalayıp saçına sürdükten sonra gözlerini açıp kapadı ve birden Çukur'a yaklaştı. Ne yaptığını bilmiyormuş gibi toprağı geri doldurup otları yerine koydu, kürek ve sandalyenin ayaklarını barakaya götürdü. Her şeyi bitirdiğinde tilkilere baktı, Bulanık Birikinti'ye giderek ellerindeki toprağı temizledikten sonra duvarları kontrol etmeye devam etti.

ON BİR HIÇBİR YERE GİTMİYEN RAYLAR

Birkaç gün geçmişti. Landfill, Babagoo'nun Tükürük Çukuru'ndan dönmesini beklerken Yuvada kedilerle şakalaşıyordu. Artık sırrının üzerinde çalışmıyordu. Duvarı kontrol ettiği sırada barakaların yanından geçerken yavaşlayıp çukuru kapatan otlara bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Bazen tilkiler barakalarından çıkıp bal rengi, parlak gözlerinde hevesle ona baksa da Landfill kafasını sağa sola sallayıp yola devam ediyordu.

Babagoo Yuva'ya poşetlerle birlikte döndüğünde sessizce birbirlerini selamladılar. Landfill, o sırada, çöpçünün paltonun kıvrımları arasında parlayan anahtarı fark etti.

Az sonra küvetin yanına gitti. Martıları hazırlarken kuşların içini temizlemeyi bırakarak tırnaklarının arasındaki kurumuş kanlara baktı. “Babagoo?” dedi arkasına dönmeden.

“Hm?” Babagoo’nun sesi sobanın yanından geliyordu.

“Kolyen Dışarı’da kalmış.”

Çöpçü homurdandı. Landfill, anahtarı ortadan kaldırırken çıkardığı hışırtıları duydu.

Kedilere birkaç dilim et attıktan sonra başka bir martıyı kesmeye başladı. Boğazını temizledikten sonra yeniden konuştu. “Onu Tükürük Çukuru’nda kullanıyorsun, değil mi?”

“Hı?”

“Kolyeni... Bazen geri döndüğünce dışarı çıkmış oluyor. O, Çukur’da kullandığın bir şey mi?”

Landfill kafasını hafifçe çevirdi. Babagoo’nun kaşlarını çatıp kararmış tırnaklarıyla burnunu karıştırdığını görebiliyordu.

“Kolye hakkında konuşmuştuk, çocuk. Onu bir yerde kullanmıyorum.”

Kuşu keserken Landfill’in kollarına kan sıçradı. “Hiçbir yerde mi? Üzerinde küçük dişler var. Bir işe yarıyormuş gibi gözüküyorlar.”

“Yo, hayır hayır.” Babagoo kafasını salladı. “Bu kolyeyi sadece...” Tavana bakarak örümceğin bacakları gibi kıpırdattığı parmaklarıyla sakalını kaşdı. “...hoş gözükmek için takıyorum.” Sargılı elini yanaklarına götürerek mahcup bir tavırla gülümsedi ve kirpiklerini kırparak Kafka’ya baktı. Keçi meleyip osurarak karşılık verdi. Babagoo bir kahkaha

patlattı. Sonra kahkahası, hiç bitmeyecekmiş gibi gözüken bir öksürüğe dönüştü.

Landfill arkasına dönmedi. Babagoo'nun nasıl olduğunu kontrol etmek ya da sırtına vurmak için küvetten ayrılma-
dı. Gözlerini kıstı. Martının kanlı boynunu kesip kafasını kopardı.

Ertesi sabah Landfill sırrının üzerinde çalışmaya gitti. Orada geçirdiği zamanı kısa tutmaya dikkat ediyor, birkaç kürek toprak attıktan sonra çukuru saklayıp Bulanık Birikinti'de temizleniyordu. Bir süre sonra yukarı doğru kazmaya başlamıştı. Artık duvarın toprağa gömülü tuğlaları omzunun arkasında kalıyordu.

En sonunda bir gün küreğin vurduğu yerlerden sadece toprak dökülmediğini fark etti. Artık delikten ince bir ışık süzülüyordu. Landfill heyecanla içini çekti. Nefesini tutarak başının üzerindeki karanlık noktayı kürekle kazmaya başladı. Işığın geldiği yeri biraz daha genişleterek kulağını yaklaştırdı. Yukarıdan ses gelmiyordu.

Hafifçe vurmaya başladı. Çamur düşmeye devam ediyor, tünel yeşil bir ışıkla aydınlanıyordu. Toprak aşağı dökülünce yukarıdaki dikenli bitkiler görünmeye başladı. Bitkiler, duvarın iç kısmındaki otlardan bile daha gür ve sıktı. Yeteri kadar toprak temizledikten sonra şortunun cebindeki cam bıçağı sıkıca tutarak otları ve sarmaşıkları dikkatle kesti. Sonra tünele geri dönerek içerideki otlardan sandalyenin bacaklarını aldı.

Aşağı eğildi, biraz daha ileri gidip kafasını kaldırarak yeni bulduğu yeşilliklere baktı. Ayağa kalkmadan önce uzun, derin bir nefes almak zorunda kaldı. Küreğin sapını kullanarak yeşillikleri hafifçe yukarı doğru itti. Sonra boşta kalan eliyle tünelin kenarına tutunup parmaklarının ucunda yükselerek gözlerini yavaş yavaş toprağın üzerine çıkardı. Yeni aydınlanan güneşin sapsarı ışığına bakınca gözlerini kırptı. Dışarısı bütün duyularını istila ederken ağzını açtı.

Kafasını gizlemesine ya da kaçmasına gerek yoktu. Etrafta hiç Dışarılı yoktu. Sadece uçsuz bucaksız bir alanda dalgalanıp sallanan süpürge otlarından, çimenlerden, kayalardan ve çalılardan yayılan morlar, yeşiller, griler ve kahverengiler vardı. Karşısındaki boşluk uzayıp gidiyordu. Etrafta onu durduracak duvarlar, sınırlar ya da herhangi bir engel yoktu. Ufuktaki yüksek tepelere ve hayal bile edemeyeceği kadar uzaklara bakan Landfill'in gözleri yaşardı.

Ağzını açıp karşıya bakarken yukarıdan gelen tiz bir çığlıkla irkildi. Elinden geldiğince yükselip ileri doğru uzanınca İçeriden çıkıp uzaklara uçan kerkenezi gördü. Pembe ve turuncu renkli bulutların oluşturduğu fonda koyu renkli kanatları ve kuyruğu gözüküyordu.

“Winterson...” diye fısıldadı.

Onu görünce heyecanlanmıştı. Birkaç bitkinin sapını kesti. Çukur'un etrafındaki yeşillikleri yukarı kaldırmak için sandalyenin ayaklarını kullandı. Ayak parmaklarıyla tünelin duvarlarına tutunarak kendini, kafasını otların arasından çıkarıp sağa sola bakabilecek kadar yukarı çekti. İki tarafa doğru uzayıp giden duvara baktı. Üzerinde cam kırıkları ol-

mayan siyah duvarın bütün soğukluğuyla bu göz alıcı, canlı ve sonsuz gibi gözüken alanın karşısında yükseldiğini gördü.

Dikkatle dinleyince sadece rüzgârın esintisini ve çalıların hışırtısını duydu. Havanın kokusu tuhaf bir şekilde farklıydı. Alışık olduğu pasla karışık küf kokusu yoktu. Sadece İçeri'nin yosun ve çiçeklerini hatırlatan karışık bir koku alıyordu. Tanıdık başka bir koku daha vardı... Çukur'dan gelen eşyaların ekşi kokusuna benziyordu.

Landfill, Dışarılılardan iz olmadığını görünce otların içinden yukarı tırmandı. Ayağa kalkmaya çalıştı ama arkasında kalan duvar dışında her yeri kaplayan boşluk yüzünden sendeledi. Hayatı boyunca hiç sınırı olmayan bu kadar geniş bir alan görmemişti. Önünde uzanan boşluk yüzünden başı dönüyordu. Ayağının altındaki yer eğilip yana yatıyor gibiydi. Hızla yere çömelip çimenlere ve otlara tutundu.

Yerin sarsıntısı bir süre sonra durdu. Ama Landfill dengesini kaybetmeden ayağa kalkmakta zorlanıyordu. Mide bulantısı, baş dönmesi ve korkunun birleşmesiyle oluşan görünmez bir kuvvet onu yere doğru çekiyor, İçeri'nin duvarından uzaklaştırmıyordu.

Landfill gözünü yerden ayırmadan otlara tutunup kendini sürükleyerek duvar yanında ilerledi. Rüzgâr saçını karıştırırken kafasını kaldırıp duvardan uzağa bakıyor, canlıymış gibi dalgalanan mor ve yeşillerin sallantısına kapılıp sendeliyordu.

Duvarın doğu ve kuzey kenarının birleştiği köşeye ulaşmak biraz zaman aldı. Landfill köşeyi dikkatle kontrol etmek için yavaşladı. O sırada, biraz uzakta, batıdaki duvarın arkasını

görünce aniden durup gerçi çekildi. O noktadan sonra sadece gökyüzü vardı.

Çömeliip birkaç derin nefes aldı. Kötü kokunun esintisi gelince Babagoo'nun kısa bir süre sonra Çukur'daki sabah turundan döneceğini hatırladı. Geri çekilirken kendi kendine her şeyin bundan ibaret olduğunu, geldiği yöne dönmesinin sebebinin korkaklık olmadığını söylüyordu.

Geri gitmeye devam etti. Sonra havadan gelen ıgılığı duyarak olduğu yerde durdu. Yukarı bakınca kerkenez Winterson'u gördü. Havada dönüyordu. Duvarın köşesinde gözden kaybolana kadar kuşun çizdiği eğri yolu izledi. Landfill, sürünerek değeri tarafa doğru ilerledi. Köşeden bakınca bir kez daha toprağın gökyüzüne dönüştüğünü gördü. Burun delikleri açıldı.

Turuncu bir şeyin kımıldadığını gördü. Çocuk havayı kokladıktan sonra otların arasındaki sincabı fark edince rahat bir nefes aldı. "Joyce? Sen... Hayattasın."

Otları parmaklarının arasında sıkıca tutmaya devam ederek köşeyi döndü. Emekleyerek duvarı takip etti.

Tren raylarına ulaşınca durdu. Duvarın dibine, rayların çıktığı yere baktı. Onların duvarın diğer tarafındaki Dalgalı Tepe'ye gidişini gözünde canlandırdı. Daha öteye bakınca duvardan geçerek Köpek Yurdu'na ilerleyen diğer rayları gördü.

Joyce'dan gelen sesleri duyunca arkasına döndü. Sincap rayların üzerinde oturuyordu. Landfill elini uzattı. "Gel Joyce. Buraya gel. Bunu yalnız yapamam."

Joyce cevap vermedi.

Landfill gülümsedi. “Hadi gel. Sana ihtiyacım var.”

Sincap havayı koklayarak geriye doğru zıpladı. Landfill’in ağzı açık kaldı ama kıvrılan dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirdi. Diliyle bir ses çıkararak kıkırdadı. “Demek kovalamaca oynamak istiyorsun, küçük kıkırdak? Beni yenebileceğini mi düşünüyorsun yoksa?”

Joyce bir kez daha geriye doğru zıpladı. Landfill arkasına dönüp duvara bakarak sağını solunu kontrol ettikten sonra gözlerini sincaba çevirdi. “Tamam. Geliyorum. Hazır mısın... Yoksa?”

Uzanıp iki eliyle en yakındaki rayı sıkıca tuttu. Elleri ve ayakları paslı rayların üzerindeydi. Kendini duvarın olduğu yerden Joyce’un olduğu tarafa doğru atarken dudaklarındaki gülümseme dondu. Birkaç atlayıştan sonra yüzündeki muzip gülümseme geri döndü. Hızlanmaya hazırlandı. Kafasını kaldırınca sincabın onu izlediğini gördü. Rayların Joyce’un hemen arkasında sonlandığını fark etti. Mor ve yeşiller arasında kaybolan raylar o noktadan sonra hiçbir yere gitmiyordu.

Landfill biraz daha yaklaştı. Sincap ileri doğru fırlayıp kafasının üzerinden atladığında Joyce’dan bir zıplama mesafesi kadar uzaktaydı. Arkasına dönünce raylardaki çürümüş tahtaların üzerine düştü. Şaşkın gözlerle Joyce’un rayların yanından koşup İçeri’nin duvarına çıktığını gördü. Duvar artık uzakta kalmıştı. Landfill, düğümlenen midesinde duyduğu acıyla geri çekildi. “Hayır! Joyce!”

Rüzgâr yükseldi. Landfill, karışık çiçek kokusuna yenik düştü. Dört bir yanında uzayan boşluğun üzerine geldiğini hissetti.

“Joyce! Beni burada bırakma! Bırakma beni!” Sincap duvarın arkasında kaybolunca iki elini ağzına götürdü. Rüzgâr açıkta kalan sırtına vururken kaburgalarının moraracak kadar acıdığını hissediyordu. Yönünü değiştirip kuzey duvarı boyunca esen rüzgâr, cılız çığlıklara benzeyen sesler çıkarıyordu.

Landfill yeşil, mor, pembe ve turuncu renklerden oluşan amansız dalganın ortasında kalmıştı. İçeri’nin birdenbire uçuruma dönüşen kenarının onu duvardan uzaklaştırdığını, sonsuz boşluğunun içine çektiğini hissediyordu. Toprak, ayağının altından kaymaya başlamıştı. İçeri’nin aşağı doğru eğildiğini görünce dişlerini gıcırdattı, raylara tutunup kendini geri çekti. Çalılıkların arasında gördüğü şeyden sonra adımlarını hızlandırdı. Derisi kurumuş bir köpek ölüsünün üzerinde sinekler parlıyordu.

Landfill hafifçe inleyerek ilerlemeye devam etti. Bir süre sonra duvara ulaştı. Tutunarak köşeyi dönerken yaralı bir hayvan gibi inleyerek Çukuru’na geri döndü.

BİR YOLUNU BULMAK

Landfill elinde tuttuğu soluk renkli hamam böceğine baktı. Parlak bacakları titreyip tekmeler atıyordu. Çakmağı ona yaklaştırdı saydam kabuğunun altında kıpırdayan iç organlarını gördü.

“Korkma,” diye fısıldadı. “Hiç acımayacak.” Parmağının ucuyla hafifçe hamam böceğinin karnına vurdu, gözlerini kapatarak onu iç içe geçmiş borulara doğru attı. Çocuğun verdiği hediyeyi yiyip bitiren karanlıktan neşeli bir ses duyuldu.

Landfill soğuk taş zemine oturdu. “Yaptım, Longwhite. Dün Dışarıyı gördüm. Dışarı çıktım.”

Borulardan tıkırtılar ve fısıltılar yükseldi.

“Neredeyse vazgeçiyordum. Duvarın dibine ulaşınca korktum. Dışarıyı görmeyi çok istediğimden emin değildim. Babagoo’nun Dışarı hakkında söylediği şeyleri düşündüm.

Ama o bana hâlâ yalan söylüyor. Ona kolyesi hakkında soru sorduğumda gerçeği gizlemeye devam etti. Bu yüzden ben de kendi sırlarımı saklamaya devam ettim.”

Landfill oflayınca odadaki tozlar havalandı. “Longwhite... Sen hiç Dışarıyı gördün mü?” Kafasını sağa sola salladı. “Oradaki şeyleri... Boşluğu. Çok fazla boşluk var. Aklını başından alacak kadar uzak yerler var. Duvardan ayrılınca ne olduğunu anlayamıyorsun. Sobadan çıkan bir duman gibi oluyorsun. Neyin nerede olduğunu ya da hangi yönde neler olduğunu anlayamıyorsun.”

Landfill bir süre sustu. Tırnaklarını kemirdikten sonra devam etti. “Duvarın batı tarafında bir şey gördüm. Dışarı orada bitiyor gibiydi. Ayaklarının altında gökyüzü ve bulutlar var. Sanki o bulutların olduğu yere düşüp bir daha yukarı çıkamayacakmışsın gibi... Orada seni çeken bir şey var, Longwhite. Belki de iten bir şey... Bilmiyorum. Bu şey her neyse, yukarıdan aşağı düşmekten daha kuvvetli bir şey. Nefesini çekiyor. Kalbini durduruyor.”

Sert tüylerin demirlere sürterken çıkardığı ses duyuldu. Longwhite boruların arasından çıkınca çocuk gülümseyip elini uzattı.

“Ödün kopuyor,” diye devam etti. “Korkutucu olsa da...”

Uzun sırtını kamburlaştıran Longwhite hızla ileriye doğru atılıp çocuğun parmaklarını kokladı. Landfill, onun minik, sivri burnunu parmaklarında hissedince güldü.

“Korkutucu olsa da,” diye tekrar etti, “orada... Güzel şeyler de var. O kadar güzel ki tüylerini ürpertiyor. Önünde hiçbir

şeyin duramayacağı kadar büyük bir boşluk. Orası... Kurallar için bile çok büyük. Her yer rengârenk. Tıpkı kebelekler gibi.

“Babagoo Dışarının böyle olduğundan hiç bahsetmemişti. Açlık hastalığından ve delilikten bahsedip duruyor. Korkudan, nefretten, canavarlardan, maskelerden ve kuklalardan bahsediyor. Çürümekten ve acı çekmekten bahsediyor. Rüzgâr esince bunların bazılarını hissettim... Ama güzellikten hiç bahsetmemişti.”

Longwhite tiz bir çığlık attıktan sonra bağdaş kurarak oturan Landfill’in ayak bileğine tırmanıp bacaklarının arasındaki boşluğa yerleşti.

Landfill kafasını salladı. “Bunu düşünüp duruyordum. Dışarı’daki her şeyi görmüşüm gibi geliyor ama daha fazlası olmalı! Tükürük Çukur’unu görmedim. En azından görmediğimi sanıyorum. Martıları ya da atılmış eşyaları görmedim.”

Yeniden tırnaklarını kemirirken düşüncelere daldı. “Babagoo dolabın içine girince duvarın batı tarafına gidiyor. Yerin gökyüzüne dönüştüğü yere iniyor. Duvarın o kenarında daha fazla şey olmalı. Tükürük Çukuru onun arkasında, gözden uzakta bir yerde kalmış. Tıpkı Kuytundayken Bulanık Birikinti’yi görmediğin gibi.”

Yeniden tiz bir çığlık duyuldu.

Landfill, Longwhite’in zayıf bedenini okşarken beyaz, kaba tüylerinin altındaki kemiklerin sıcaklığını hissetti. “Sırrım hâlâ orada. Duvarın iki tarafında da onu saklamak için çok uğraştım. Bir yandan dışarı çıkıp daha fazlasını görmek istiyorum. Belki Babagoo’nun bilmemi istemediği şeyleri

öğrenirim. Ama bu çok tehlikeli. Orada uzun süre kalırsam yakalanabilirim. Ya da Babagoo Dışarı çıktığında beni görebilir.”

Landfill yüzünü buruşturup omuz silkti. “Çığlıklar duydum. Üzeri sineklerle dolu ölmüş bir kuçu vardı. Dışarılılar onu yakalamış olmalı. Belki sandığımdan daha yakındaydılar. Altıncı kural: Hiçbir işaretin olmaması bir işaret olabilir.” Kaşlarını çatıp dudağını ısırıldı. “Ve orada öyle ortada kalıyor, öyle... Yalnız oluyorsun ki...”

Longwhite’in bıyıklarının karnına değdiğini hissetti.

Kafasını sağa sola salladı. “Yalnız gitmek zorundayım. Hiçbir hayvanı tehlikeye atamam. Ayrıca Babagoo’yu da bu işe bulaştıramam, öyle değil mi?”

Longwhite sesler çıkarıp tısladı.

“Babagoo beni Çukur’a götürmeyecek. Ona defalarca sordum ama hep aynı cevabı veriyor. Hazır olmadığımı, bunun çok tehlikeli olduğunu söylüyor.”

Longwhite tiz bir çığlık attı. Kırmızı gözleri çakmağın alevinde parladı.

“Babagoo’yu ikna etmenin bir yolunu mu bulayım?” Çocuk kafasını eğdi. “Yani... Fikrini değiştirecek bir şeyden mi bahsediyorsun?”

Longwhite uzun, kıvrak bedenini doğrulttuktan sonra borulara doğru ilerledi.

Landfill sessizce oturmuştu. Düşünüyordu.

Saatler ilerlemişti. Landfill ve Babagoo boş vakitlerini Bulanık Birikinti’de geçiriyorlardı. Landfill yazın sıcağıyla derinliğini kaybeden sığ suda oynuyordu. Güneş ışığına doğru sıçratıp püskürttüğü suyla gökkuşağı yapıyordu. Babagoo, onun arkasında bir yerde dikkatli adımlarla yürüyordu. Pantolonunu yukarı doğru kıvrırmıştı.

“Babagoo! Şuna bak.” Landfill Babagoo’ya kıyıdaki yüksük otlarının arasında bulduğu pürüzsüz bir taş parçasını gösterdi. Bulanık Birikinti’nin kenarında asılı duran birbirine geçmiş Demir Bağırsaklar’daki borulara doğru akan suya baktı. Kafasını yana eğerek kolunu kaldırdı.

Babagoo suyun üzerinde seken parlak taşa baktı. Taş birkaç kez zıpladıktan sonra beton kıyıdaki dev musluklara benzeyen boruların yanına düştü.

Babagoo bir kaşını kaldırdı. “Fena değil, oğlum. Hiç fena değil. Şimdi kenara çekil ve beni izle. Sana nasıl yapıldığını göstereyim.”

Landfill’in yüzünde muzip bir gülümseme belirdi. Birkaç yaprak koparıp çiğnemek için otlarla kaplı kıyıya doğru ilerledi.

Babagoo, kıyıdaki dalların ve taşların arasını karıştırdı. “İşte!” Paslı bir contayı kaldırıp çocuğa göstererek gür kaşlarını kıpırdattı. “Bence suda güzel gider. Hem de çok.”

Çöpçü kendinden emin bir tavırla gülümseyerek Demir Bağırsaklar’a döndü. Ellerini birbirine sürtüp kafasını yana eğerek suya baktı. Contayı parmaklarının arasında okşayıp Landfill’e göz kırptıktan sonra atış yapmak için duruşunu

ayarladı. Hafifçe çömeldi, bir gözünü kapatıp diğerini kısıtı. Yavaşça kolunu geri çekti. Kendi kendine mırıldanarak hesaplar yaptı. Nazikçe başını salladıktan sonra elini hafifçe bükerek contayı fırlattı.

Conta, Birikinti'nin üzerinde yamuk çizgiler çizerek ilerledi, beton kıyıdan sekerek havaya fırladıktan sonra öylece suya düşüverdi. Bu sırada Babagoo havaya kaldırdığı kolunu hâlâ indirmemiş, pozisyonunu bozmamıştı.

İçerisi çocuğun kahkahalarıyla doldu. Landfill karnını tutuyor, neşeli çığlıklar atıyordu. Babagoo hâlâ kıpırdamamıştı ama kafasını yavaşça çevirerek abartılı bir kızgınlıkla kaşlarını çatı. Sert bakışları uzun sürmedi. Bir süre sonra o da bağırıp gülmeye başladı.

Kahkahalar dindiğinde Babagoo güneşe bakıp gülümseyerek parmaklarıyla sakalını karıştırdı. "Kuşların kakasına benzedi, değil mi evlat?"

Landfill'in yüzündeki gülümseme neşeli bir kahkahaya döndü. "Onların kakası bile bu yaptığından daha güzel. Bak!" Birikinti'nin kıyısında gözlerinde boş bir ifadeyle hanımeli çiçeklerini çiğneyen Kafka'yı işaret etti. "Kafka bile senden utanıyor." Zayıf karnını tutup yeniden kahkaha atmaya başladı.

Babagoo çirkin keçiye parmağını salladı. "Terbiyeli ol, mızımız ihtiyar. Çantamda Tükürük Çukuru'ndan aldığım kırpıntılar var. En sevdiklerinden. Akşam yemeğinde onları istiyorsan kimin tarafında olduğunu bir daha düşün."

Kafka meleyerek bir ağız dolusu çiçek kopardı.

Babagoo kafasını sallayıp ellerini birbirine vurdu. “Tamam. Bir kez daha deneyelim. Zaten sadece ısınıyordum. Nasıl yapılmayacağını göstermek için.”

“Eminim öyledir, Babagoo, eminim öyledir.” Landfill kıyıya oturarak Babagoo’nun çalıları ve döküntüleri karıştırmasını izledi. Yüzündeki gülümseme yavaşça kayboldu. “Şey... Babagoo?”

“Efendim, oğlum?”

Landfill dudaklarını yaladı. “Tükürük Çukuru demişken...”

“Hı hı.”

“Seninle birlikte oraya gelebilir miyim?”

Babagoo arkasını dönmedi. “Cevabımı biliyorsun. Boşuna sorma.”

“Biliyorum, biliyorum. Ama düşünüyordum da...”

“Düşünmek tehlikeli bir alışkanlık, Landfill. Belki bunun için de bir kural koymalıyız.” Babagoo yerden aldığı küçük bir taşı inceledi. “Devam et, bakalım. Ne düşünüyordun?”

Landfill suyun kenarında vücudunun yarısına kadar suya batmış kurbağaya baktı. “Gel buraya vırak. Zıpla bakalım.” Kurbağa vıraklayıp ona doğru zıpladı.

“Ne düşünüyordun?” diye tekrar etti Babagoo.

“Sen her zaman benim için hayatta kaldığını söylüyorsun.”

“Evet.”

“Yaşamanın tek nedeninin ben olduğumu.”

“Evet.” Çöpçü tekrar suya bakıyor, yeni bir atış yapmak için hazırlanıyordu.

Landfill artık avucunda olan kurbağanın sırtını okşarken parmaklarının ucunda onun soğuk salgısını hissetti. “Sen hayatta olmadığında martıları almak ve çöpleri karıştırmak için Çukur’a kim gidecek?”

Suda hafif bir çarpma sesi duyuldu. Taş Babagoo’nun elinden düşmüştü. Dönüp çocuğa baktı. “Bu da nereden çıktı?”

Landfill omuz silkti. “Çişinde kan gördüğümde sen mevsimlerin... Mevsimlerin kısaldığını söylemiştin. Ne demek istediğini anlamamıştım. Ama sonra senin hayatının sonbaharında benim de hayatımın baharında olduğumu söylediğin zamanı hatırladım. Sonra da hayatının kışına ulaştığında sana ne olacağını düşünmeye başladım.”

Çocuk güçlükle yutkundu. Birdenbire boğazı şişip kurumuştı. “Martıları ve yiyecekleri nasıl alacağımı düşünmeye başladım.”

Babagoo suyun içinde birkaç dakika bekledi. Kadife pantolonunun kıvrılmış paçalarından sular damlıyordu. Sadece kaşları kıpırdıyordu.

Sonra burnunu çekip yüzünü buruşturdu. “Merak etme, Landfill. Ben bir çaresine bakarım.”

Landfill yüzünde ciddi bir ifadeyle başını salladı. “Biliyorum. Her zaman bunu yapıyorsun.”

Uzaktan gelen uğultuyu duyup kafalarını kaldırına kadar ikisi de sessiz kaldı. Babagoo’nun yüzü sararmıştı. “Açgöz.”

Landfill kafasını sallayarak kurbağayı yere bıraktı. Suyun içinde hızla Bulanık Birikinti'nin diğer kenarına doğru ilerleyerek ağaçların altına gizlendiler.

ON ÜÇ İNATÇI BİR MUCİZE

Üç gün sonra, Landfill sabah hayvanlara yemeklerini verdikten sonra kucağında Orwell’le birlikte Kuytuya döndü. Koridordaki demir kapıyı itince Babagoo’nun yüzünün güldüğü gördü.

Çöpçü, çalışma tezgâhının yanındaki üç ayaklı taburede oturmuştu. Kahverengi dişleri -ve dişlerinin arasındaki siyah boşluklar- gözüküyordu. Kafasıyla yavru köpeği işaret etti.

“Orwell öğle yemeğini bizimle birlikte mi yiyecek?”

“Karnı doydu. Kuçular etlerini yedikten sonra Bulanık Birikinti’ye gittiler ama Orwell yüzemiyor. Yalnız kaldığı için üzüldüm.” Landfill, Babagoo’yu dikkatle süzerken burnunu Orwell’in kafasındaki tüylere bastırdı. “Neden öyle bakıyorsun?”

Çöpçünün dudaklarına çürük dişlerini açığa çıkaran bir gülümseme yayıldı. Kaşları kıpırdarken kollarını kavuşturarak taburenin üzerinde arkaya doğru eğildi. “İşlerim vardı.”

“Senin her zaman işlerin olur.”

“Şeytan da hep iş başında. Ama ben özel bir şey üzerinde çalışıyordum. Senin için.”

Landfill Kafka’ya döndü ama bir ipi kemirmekle uğraşan keçi ona bakmadı.

Dudaklarını yaladı. “Neymiş o?”

Babagoo sadece sırtıyordu.

“Ne? Hadi söyle, Babagoo.” Landfill olduğu yerde hafifçe zıplamaya başladı. Orwell de sevinçten hızlı hızlı nefes alıyor, kafasını yukarı aşağı hareket ettiriyordu.

Babagoo kıkırdadı. “Bir çocuğun seveceği bir şey.”

“Yüzündeki o gülümseme ne? Hiç böyle tuhaf güldüğünü görmemiştim.”

Babagoo’nun dudaklarındaki gülümseme genişledi. Siyah parmağıyla dişlerine vurdu. “Dişler her zaman gülümser, oğlum.”

“Söyle! Nolur, nolur, noluurrr...”

Babagoo kahkaha atıp yeniden arkaya doğru eğildi. “Tamam, oğlum. Tamam. Şimdi geri çekilip bana biraz yer aç. Derin bir nefes al. Eğer dikkatli olmazsan sevinçten patlayıp Yuvayı yerle bir edersin.”

Landfill geri çekilerek ışıldayan mavi gözleriyle çöpçüyü izledi. Babagoo tabureyi kenara çekip tezgâhın altına gir-

dikten sonra kollarında büyük bir çöp poşetiyle geri döndü. Doğrulup mırıldandı. “Gözlerini kapat.”

“Ama—”

“Yum gözlerini, yoksa hiçbir şey alamazsın.”

Landfill gözlerini sıkıca kapadı. Plastiklerin hışırtısına, tenekelerin tıkırtısına kulak kabarttı.

Babagoo kulak tırmalayan bir sesle fısıldadı. “Tamam. Gözlerini açabilirsin.”

Landfill gözlerini açınca Babagoo’nun elinde tuttuğu şeyi gördü. Kirli kumaşlardan, plastiklerden yapılmış büyük, dikdörtgen bir örtüydü. Üzeri, boydan boya pis kutularla, paketlerle, kemiklerle ve pisliklerle kaplanmıştı.

Landfill gözlerini birkaç kez kırpma zorunda kaldı. “Bu?”

“Evet. Seni için bir süprüntü pelerini. Artık yeteri kadar büyüdün, Landfill. Zamanı geldi.” Babagoo güldü. “Hadi. Giy bakalım, üzerine olacak mı?”

Babagoo, Orwell’i elinden alıp onu tezgâhın üzerine koyarken Landfill şaşkın gözükiyordu. Çöpçü, çocuğun arkasına geçip pelerini omuzlarına yerleştirerek boynundaki ipi bağladı. Pelerinin kapüşonunu kaldırdıktan sonra Landfill’in etrafında dolanarak onu baştan aşağı süzdü. “Çok yakıştı.”

Landfill gözlerini iyice açıp Babagoo’ya baktı. Çöpçü de dikkatle onun yüzünü inceliyordu. Kafasını sağa sola salladı. “Şu hâline bak. Artık bir erkek oldun, Landfill. Bir zamanlar küçücük bir çocuktun. Döküntülerin etrafında düşe kalka dolanıp kuçularla boğuşan küçük bir çocuk. Ama artık neredeyse koca bir adamsın.”

Landfill kaşlarını çattı. Babagoo'nun gözlerinin nemlendiğini fark etti. "Sen—" Babagoo uzanıp onu kollarının arasına alınca sözleri yarıda kaldı.

"Bugünlere kadar geldin," dedi çöpçü boğuk bir sesle. "Bir mucize gibi. İnatçı, dikbaşı küçük bir mucize! Seni çöpe atarak bana iyilik yaptılar, Landfill. Onlar kaybetti, ben kazandım."

Babagoo'nun çenesi omzuna batınca geri çekildi. Kollarından sıyrılıp kapüşonu indirdi. "Bu... Seninle birlikte Tükürük Çukuru'na gidebileceğim anlamına mı geliyor?"

Babagoo sessiz kaldı. Gözlerini Landfill'in omzuna sildikten sonra geri adım attı. Yüzündeki ifade ciddileşti. "Evet. Çöpleri karıştırıp tuzak kurmayı öğrenmenin zamanı geldi. Çukur'a gitmek sana iyi gelecek. Yerinde duramıyorsun. Aptal biri bile anlar bunu. Gezip dolaşmak istiyorsun. Bu yüzden Dışarı'ya çıkacağız. Böylece belki buranın ne kadar değerli olduğunu anlarsın." Parmağıyla havada bir daire çizdi. "Son zamanlarda İçeri'nin hak ettiği değeri gördüğünden pek emin değilim. Küçük bir ahmağın kırılıp kırılmayacaklarını anlamak için barakaları tekmelediğini hatırlıyorum."

Landfill heyecanla kafasını salladı. "Bugün gidebilir miyiz? Hemen şimdi?"

Çöpçü kafasını sağa sola sallayarak yeniden parmağını kaldırdı. "Bu kadar hevesli olma oğlum. Bu ciddi bir iş, aceleye gelmez. Dışarı'da kötülük, tehlike var. Tahmin edeceğinden daha fazla. Yarın gideceğiz. Bugün bazı yeni kuralları gözden geçirmemiz gerekiyor. Tükürük Çukuru'nun kendine has bazı

kuralları var ve onlara uymazsan Dışarılılar seni yakalayıp suyunu sıkar. Duydun mu beni, çocuk?”

Landfill kafasını salladı.

“Söyle.”

“Duydum.”

“İyi. Boş vaktimizde kuralların üzerinden geçeceğiz. Bir kez akşam yemeğinde, bir kez de işler bitirdikten sonra onları hatırlayacağız. Anladın mı?”

“Evet.”

“İyi.” Ellerini birbirine vurdu. “Tamam! Karnım guruluyor. Galiba öğle yemeği vakti geldi. Sepzelerle etlerden geriye kalanları getir. Benim kokulu kovaya uğramam lazım.”

Babagoo odadan çıktıktan sonra Landfill konsolların yanına gitti. Kafka’nın yanından geçince durdu. Çirkin, ihtiyar keçiye gülümseyerek kafasına hafifçe vurdu. “Mutteşem, değil mi?” Çocuğun gözleri parlıyordu. Keçilere göz kırptıktan sonra demir kapıya baktı. “Hey, bu kim bilin bakalım?” Pelerinin kapüşonunu başına geçirdikten sonra hafifçe eğilip topallayarak etrafta dolandı. Dudaklarının arasından anlaşılmaz sesler çıkarırken tükürüklerini yere saçıyordu. “*Ne haber, mızımızlar,*” diye homurdandı. “*Bugün nasılsınız kıymetli canlarım, ha?*”

Keçiler boş boş bakıyordu. Landfill kaşlarını hareket ettirirken kapının çarptığını duyunca zıplayıp arkasına döndü.

Babagoo onu baştan aşağı süzdü. Kaşlarını çatmıştı ama gülünce yüzündeki ifade yumuşadı. “Demek Babagoo’yu taklit ediyorsun, öyle mi? O zaman beraber oynayalım. Sen

ben olduysan, ben de sen olurum, pis yumurcak. Ve bu da bu minik yaramazın benim olduğu anlamına geliyor. Sadece benim.”

Dizlerinin ve ellerinin üzerine çömeldi. Kalçasını havaya kaldırarak salladıktan sonra yerde zıplayarak tezgâhın üzerindeki Orwell’i kaptı. Yavruyu kucağında salladı. Köpek ellerini yalarken Landfill’e gülümsedi.

Landfill dudak büktü. “Ben olmayı bana bıraksan daha iyi olacak.”

“İyi, çünkü sen de beni taklit etmeyi beceremiyorsun. Yeteri kadar çabuk hareket edemiyorsun.”

“Çabuk hareket etmek mi? Sen kappumbağalardan bile daha yavaşınsın!”

Babagoo bir kahkaha patlattı. “Başka türde bir çabukluktan bahsediyorum, küçük pislik yumağı!” Orwell’in kafasındaki tüyleri karıştırdı. Yavru, sakalına uzanınca güldü. “Şuna bak! Bu ufaklık senin taklidini senden daha iyi yapıyor. Bak! Ben onun tüylerini okşayınca o da benim sakalımı okşuyor. Küçük Landfill’in bir zamanlar yaptığı gibi.” Orwell havlayıp hızlı hızlı soluyunca kahkaha attı ve yavrunun kıpırdayan tüylü kulaklarını okşamaya devam etti.

Landfill gözlerini yuvarladı.

Çöpçü kıkırdadı. “Kıskançlık sana hiç yakışmıyor oğlum.”

“Kokulu kovaya gidiyorum. Umarım döndüğümde yine kendimiz oluruz.”

“Sana yapılıncı hoşuna gitmiyor, ha?”

Çöpçü gülerken Landfill yanından geçerek koridora doğru ilerledi. Kapıyı kapattıktan sonra sessizce güldü. Gerçek olup olmadığını anlamak istiyormuş gibi süprüntü pelerininin omuzlarına dokundu. Sonra derin bir nefes aldı, kırık döşemelerin üzerinde eğilip cebinden çıkardığı çakmağı yaktı. Işığı kovaya tutunca yüzündeki gülümseme kayboldu.

Sarı renkli sıvının üzerinde yine kırmızı lekeler vardı.

ON DÖRT KOVUK

Gün ağarırken bal rengine boyanan gökyüzünden yayılan sıcaklık Landfill'i pelerininin altında kaşındırıyordu. Babagoo'yla birlikte duvarın önündeki çöp yığınlarının yanındaydı. Beline bağladığı ipte henüz doldurulmamış çöp poşetleriyle birlikte kokulu kovadan aldığı pisliklerle dolu bir poşet sarkıyordu.

Babagoo gözlerini kısarak onu baştan aşağı süzdü.

"Aslında şimdi duvarları kontrol etme zamanı ama onları kontrol etmeye daha sonra, havyanlara sabah kahvaltılarını verdiğinde başlarsın. İşleri bitirmek için dinlenme zamanlarını azaltmamız lazım. Benimle Çukur'a gelmeye devam edersen günlük programı düzenlememiz gerekecek."

Landfill kafasını salladı. Gözleri, çürümüş halıların üzerindeki metal dolaba gidip geliyordu.

Babagoo'nun dudakları titredi. "Sabırsızlanma çocuk. Dışarı'da sabırsızlanırsan akılsızlık etmiş olursun." Kendi belindeki ipi ve ipten sallanan poşetleri kontrol ettikten sonra bir kaşını kaldırıp çocuğa baktı. "Tamam. Bakalım Çukur bugün bizim için neler hazırladı."

Landfill, Babagoo'yu takip ederek halıların üzerine çıktıktan sonra çöpçünün eğilerek yan yatmış dolabın kapısını açışını izledi.

"Kovuğa giriyoruz." Arkasına bakmadan elini kaldırarak kirli parmağıyla işaret ederek onu çağırdı.

Landfill dolabın yanına geldi. Babagoo'nun karanlığa doğru inişini izledikten sonra birden arkasına dönüp son defa görüyormuş gibi İçeri'ye baktı. Birkaç kediyle köpek Bulanık Birikinti'nin kıyısında dolanıyordu. Dört Parmak'ın tepesinde öten kargalar vardı. Mavi gelincik çiçekleri güzel kokulu, sıcak rüzgârda hafifçe sallanıyordu.

"Geliyor musun, gelmiyor musun?"

Landfill birden irkildi. Sonra dolabın kapısından içeri girdi.

Birkaç tuğla basamaktan inmeye başladığı sırada çöpçünün boğuk sesini duyarak olduğu yerde durdu. "Kapıyı arkadan kapat!"

Landfill söyleneni yaptıktan sonra ayaklarının altında soğuk toprak zemini hissedene kadar basamakları inmeye devam etti.

“Babagoo?” Gözlerini kısıp karanlığa baktı. Ne olduğu tam anlaşılamayan karaltılardan başka bir şey göremiyordu. Önce bir öksürük sonra da çakmağın çıkardığı sesi duydu.

Titreyerek yanan sarı ışık, çatısı tahta plakalarla ve eski borularla desteklenmiş, rutubetli, küf kokulu Kovuğu aydınlattı. Landfill şaşkın gözlerle kafasının üzerinden sarkan soluk renkli, saçaklı köklere baktı. Babagoo ona dönünce ışık duvarlarda dolaştı. Karşıdaki duvara dizilmiş karton kutular ve Landfill’in sol tarafındaki kurumuş kan lekeleriyle dolu battaniye yığınınına benzeyen şeyler gözüktü.

Landfill battaniyelere baktı. “Babagoo? Burası... Havyanları karınları şişince getird—”

“Şimdi vaktimiz yok, Landfill. Burada durup oyalanamayız.” Babagoo, aşağı inmek için kullandıkları merdivenlerin tam karşısına dayanmış kısa merdivene doğru ilerledi.

Çöpçü yukarı çıkarken elindeki ateş soldaki kutuları aydınlatıyordu. Landfill gözüne tanıdık gelen bir şey fark etti. Uzun, metalden yapılmış dikdörtgen şey -tek oluşunu ve arkasındaki çamuru saymazsa- Dalgalı Tepe'deki dolaplardan pek de farklı gözüküyordu.

Kaşlarını çatıp dolaba baktı. Cebindeki anahtarın kenarlarına dokunduğu sırada Babagoo’nun homurtusuyla kendine geldi. “Buraya gel çocuk.” Çöpçü duvardaki yuvarlak, siyah bir oyuğun hemen altında bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Oyuğun ağzına çıkınca ışık biraz azaldı.

Landfill merdivenin tahta basamaklarına basarak yukarı çıktıktan sonra oyuğun kenarlarına tutunarak içeri doğru bak-

tı. Burası Kovuk'tan aşağı doğru inen eğimli, dar bir tünelin girişiydi. Biraz daha ötede emekleyerek ilerleyen Babagoo'yu görebiliyordu. Tünelin kenarlarını destekleyen bükülmüş demir teller, çöpçünün elindeki ateşle aydınlanmıştı.

“İçeri girdin mi, evlat?”

Landfill tünelin girişine tırmandı. “Evet.”

“İyi. Çakmağı söndürüyorum o zaman. Gazı bitmesin. Karanlık olacak, Landfill. Gözlerin yokmuş gibi karanlık olacak. Ama gidebileceğin tek bir yol var, kaybolmazsın. Aşağı doğru ilerlemeye devam et. Yavaş ve düzenli aralıklarla nefes al, duydun mu?”

“Duydum.”

Her yer birdenbire karardı. Hiçbir şey gözükmiyordu. Sadece nemli toprağın ve pisliklerin kokusu, poşetlerin hışırtısı, avuçlarındaki ve dizlerindeki nem vardı.

Babagoo tekrar konuştuğunda Landfill ne kadar süredir emeklediklerini bilmiyordu.

“Arkada her şey yolunda mı?”

“Evet.”

“O zaman kuralların üzerinden geçsek iyi olur. Çukur'un kurallarının bir kulağından girip diğer kulağından çıkmadığından emin olalım. Yirmi üçüncü kural neydi?”

“Süprüntü pelerini asla çıkarma.”

“Doğru. Derin gibi üzerinde olsun. Yirmi dördüncü kural?”

“Yükseklere çıkma.”

“Doğru. On ikinci kuralın bir benzeri. Gerekmediği sürece yüksek yerlere çıkma. Ne kadar yukarı çıkarsan Dışarılıların seni görme ihtimali o kadar artar. Ve bu da bana... Yirmi sekizinci kuralı hatırlatıyor. Neydi, söyle bakalım.”

Landfill gözlerini kısıp hatırlamaya çalıştı. “Eğer... Eğer bir Dışarılı seni görürse İçeri’den uzaklaş ve yeniden güvende olana kadar saklan.”

“Neden peki?”

“Onları İçeri’den uzak tutmak için.”

“Aynen öyle. İçeri’ye doğru gidersen dikkatleri oraya çevirirsin. Gizli yerimiz gizli kalsın, değil mi evlat? Peki bir Dışarılı seni yakalarsa ne yapacaksın? Kaçınıcı kural?”

“Yirmi dokuzuncu. Bir Dışarılı seni yakalarsa boğazını kes, üzerini çöplerle ört. Sonra mümkün olduğu kadar hızlı ve dikkatli bir şekilde İçeri’ye dön.”

“Hı hı. Peki bunu yapabilir misin?”

“Hangisini?”

“Bir Dışarılı’nın boğazını kesebilir misin?”

“Tabii ki.”

“Düşündüğün kadar kolay olmayabilir. Unutma, o canavarların içi çürük ama yüzlerinde maskeleri var. Senden ve benden pek farklı gözüküyorlar. Bunun seni aldatmasına izin verme. Bir anlık bir tereddüt -eğer şanslıysan- bıçağını alıp seni parçalara ayırmaları için yeterli olacaktır. Şansın yoksa ağızlarını gözlerine yapıştırıp onları emerek yuvalarından çıkarırlar.”

Landfill karanlıkta güçlükle yutkundu.

“Ama her Şey yolunda gidecek,” diye mırıldandı      .
“Böyle olması gerekmiyor. Kurallara uyarsan güvende olursun.
 nceki kurallar, yirmi dokuzuncu kurala ihtiyacın olmaması
için var. Anladın mı?”

“Evet.”

“İyi.”

Tünel düzleŐmeye başlamıştı. Landfill omuzlarındaki ve
bileklerindeki ağırlığın azaldığını hissetti. Artık yokuşta ken-
dini geri çekerek ilerlemek zorunda değıldi. Bir süre sonra
yeniden konuştu. “Babagoo?”

“Mm.”

“ ukur’da her zaman Dışarılı oluyor mu?”

“Genellikle. Ama daha çok gündüzleri orada oluyorlar.
Geceleri çoğı gitmiş oluyor.”

“Aa...” Landfill burnunu çekti. “Peki yiyecek aramaya
neden gece vakti, yani onlar etrafta değılken çıkmıyoruz?”

“Geceleri   pleri karıştırmak için çok karanlık, oğlum.
 akmağı kullanmamız gerekiyor. Bunu yaparsak parmağın
Şimdiye kadar hiç g rmediğın kadar ŐiŐer. Ayrıca kendimizi
ışığa boğıp açığa çıkarmıŐ, onlara el sallamıŐ oluruz.” Küçük
bir kahkaha attı.

“Hm...”

“Gündüzleri   plerin arasında gözden kaybolmak çok
daha kolay. Karanlık hem dostumuz hem de düŐmanımız.

Çukur'daki gölgeler fenadır oğlum. Geceleri daha iyi saklanırlar. Acımasız, insafsız, yapışkan şeyler.”

Çöpçüden gelen hışırtılar kesildi. Landfill de durdu. “Ne oldu?” diye fısıldadı.

“Tünelin sonuna geldik.”

İleride, sağ tarafta görünen ince, beyaz çizgi genişleyerek dikdörtgen şeklinde parlak bir ışığa dönüştü. Çığlığa benzeyen cılız sesler tüneli doldurunca Landfill irkilerek geri çekildi. Bu sesler, çocuğa Joyce onu duvarın dışında bıraktığında duyduğu sesleri hatırlatmıştı.

Gözlerini ışıktan koruyup ileri baktığında aydınlığa doğru emekleyen çöpçünün silüetini gördü.

“Devam et, Landfill. Bütün günümüzü burada geçiremeyiz.”

Landfill, Babagoo'nun tünelin çıkışında, yerde oturduğunu görebiliyordu. Gözlerini kısımaya devam ederken çömelip çöpçünün omuzlarına tutunarak kendini dışarı çekti. Gözleri ışığa alışırken kafasını sağa sola çeviriyordu. Etrafı yapraklarla çerçevelenmiş bir yol gibi gözüken gökyüzünü, rastgele atılmış döşeklerin uçlarını, gardıropları, alçı levha parçalarını yavaş yavaş fark ediyordu. Sonra tünelin, rastgele etrafa yığılmış eşya ve döküntülerle dolu, engebeli küçük ağaçlık bir alana açıldığını anladı.

Babagoo çocuğun eline hafifçe vurup onu nazikçe kenara çekti. Landfill, bir tıkırtı duyup arkasına dönünce Babagoo'nun küflerle lekelenmiş, kirli beyaz renkli alüminyum kapıyı kapadığını gördü. Kapı; çöplerden, paslı

bisikletlerden, araba lastiklerinden, tahtalardan oluşan, hatta tepesinde kararmış bir koltuk olan bir yığının arasından dışarı doğru çıkmıştı.

Landfill, kafasıyla kapıyı işaret etti. “Tünelin ağzı... Bu dolaba benzeyen şey mi?”

Babagoo kafasını salladı. “Bu bir zamanlar bir buzdolabıydı. Ben yukarıdaki dolaba yaptığım gibi içini oydum. Tüneli gizlemek için.”

“Buzdolabı ne demek?”

“İçinde kış olan bir kutu.”

“Gerçekten mi?”

Babagoo gülümsemeye çalıştı. “Gerçekten. Hatta bunun için de bir kural var: Buzdolabının kapısını her zaman kapalı tut. Aynı şey, diğer taraftaki dolabın kapısı için de geçerli. Bu otuzuncu kural. Anladın mı?”

“Anladım.”

“O zaman işe koyulalım.”

Landfill, çöpçüyü takip ederken ağaç gövdelerinin arasında kalan kayaların ve çalıların üzerine yığılmış döşeklere, buzdolaplarına, mobilyalara bakıyordu.

“Bu arada,” diye başladı Babagoo. “Buradayken Açıgöz’ün geldiğini duyacak olursan buzdolabına ya da şuradaki tünele koş.” Çöpçü ilerideki çalılıklara işaret edince Landfill çalılarının altındaki oyuğu gördü.

Kafasını salladı. “Bu ses ne?”

“Hangi ses?”

“Şeye benzeyen... Çığlığa. Çığlığa ve ağlamaya benziyor. Yaralanan havyanların çıkardığı sesler gibi.”

Babagoo, şapkasının kulaklarından birini kaldırıp sesi dinledi. “Onlar martı. Zamanla gürültülerine alışırsın. Çukur’da işimizi kolaylaştırıyorlar. Çıkardığımız sesleri bastırıyorlar.”

Çalılıkların yanına geldiklerinde Babagoo dizlerinin üzerine çömelerek oyuğun içinden geçti. Landfill de yere çömelip arkasından giderek karanlık, dikenli, dar yolda ilerlemeye başladı.

Biraz ötede çalılarının hışırtısı kesildi. Babagoo’nun sesi boğuk bir fısıltıya dönüştü. “Geldik,”

Landfill eğilip Babagoo’nun arkasına baktı. Yolun çıkışı tel örgüyle kapanmıştı. Tellerin arkasında sadece çöp yığınlarından oluşan tepeler görünüyordu. Tepeler o kadar yüksekti ki gökyüzünü kapatıyordu. Landfill’in midesi düğümlendi.

Çöpçü tel örgünün dibinde bir şey arıyordu. Aradığı şeyi bulup teli kıvırdı. Landfill’i karşısındaki koca alandan ayıran tel örgü artık yoktu.

Babagoo süprüntü pelerininin kapüşonunu taktı. “Kendine gel, oğlum. Kafanı ört. Çukur’a giriyoruz.”

ON BEŞ TÜKÜRÜK ÇUKURU

Pis kokan çöp yığınlarının kenarındaki yolda yürümeye başladılar. Landfill ağzından soluduğu bu kötü, güçlü kokunun tadını bile alabiliyordu. Babagoo'nun paltosunun kokusuna benziyordu. Bu koku genellikle onu rahatlatırdı ama bu kadar yoğun olunca midesini bulandırdı. Çöpçünün elini tutup gözlerini yerden ayırmadan dikkatle yürümeye devam etti. Ara sıra yukarı bakınca bacakları titriyor, çöpçü koluna girip onu çekene kadar titremesi dinmiyordu.

Babagoo iç çekip gözlerinin önündeki sinekleri kovdu. Her yerde vızıldayan siyah sinek bulutları vardı. Yırtık çöp torbalarından çıkan pisliklerin etrafında toplanmışlardı.

“Galiba bu senin için biraz fazla oldu, öyle değil mi?” Babagoo martıların çığlığı yüzünden sesini yükseltmek zorunda kalıyordu. “Dışarının ne kadar büyük olduğunu hiç

görmemiştin. Ama büyüklüğünden daha fazla endişelenmen gereken şeyler var, oğlum. Açık havadan çok daha kötü şeyler var. Çok daha kötü.”

Landfill cevap vermedi. Gözleri, ayaklarındaki çamura takılmıştı. Yürürken teneke kutuların, metal ve plastik parçaların üzerinden atlamak zorunda kalıyordu. Bazen hızla etrafa yayılmış martılara bakıyordu.

Babagoo çocuğun ayaklarına baktı. “Gözünü açık tutup etrafta ayağına uyacak ayakkabı olup olmadığına bak. Ayaklarını örtmeyi çok sevmediğini biliyorum ama burada bunu yapman gerekiyor. Sadece sivri ve tehlikeli şeyler yüzünden değil. Buradaki fareler kafan kadar büyük. Şaşırp da boş bulunursan kahvaltılarını ayak parmaklarıyla yaparlar. Sonra bir bakmışsın bacaklarının üzerinde zıplamaya başlamışsın.”

Babagoo ne demek istediğini göstermek istiyormuş gibi çürümüş bir meyve küfesine tekme atarak kocaman siyah bir fareyi açığa çıkardı. Botuyla tekme atınca yakınlardaki karton kutuya doğru koşan farenin düz, yağlı tüyleri parladı.

“Dediğim gibi,” diye devam etti çöpçü. “Gözlerin ayakkabılarda olsun. Başka ne tür eşyalar arıyoruz?”

Landfill kaşlarını çatıp üst dudağını ısırды. “Paketli yiyecekler. Çakmak. Bidon. Yağ. Gaz. Giyecek şeyler. Battaniyeler. Çivi ve vidalar. Aletler. Bir de—”

“Evet, tamam tamam.” Babagoo sargılı elini salladı. “Her zamanki eşyalar. Peki, şu an özellikle ne arıyoruz? Yani ayağına uyacak ayakkabılardan başka?”

Landfill düşünceli bir ifadeyle yukarı baktıktan sonra gözlerini hızla yere indirdi. “Borular. Metal borular.”

“Doğru. Soba için. Eski bacaların bazıları mahvoldu.” Babagoo yüzünü ekşitip Landfill’in kolunu çekiştirdi. “Şimdi adımlarını hızlandır. Buna hemen alışman lazım. Elini tutarken iş yapamam. Bu şekilde ancak kırık bir kol kadar işe yararsın.”

Landfill kafasını sallayınca çöpçü ona bakıp olduğu yerde durdu. Gülümseyince sakallarının arasından siyah dişleri gözüktü. “Solgun görünüyorsun oğlum. Endişelenme. Alışacaksın. Her zaman alışıyorsun. Neşelen biraz. Bu senin için büyük bir gün.”

Landfill, çöpçünün uzattığı elini tuttu. “Hadi şimdi işe koyulalım. Şuradaki tuzaklar kendi kendine boşalacak değil herhâlde. Adımlarına dikkat et. Şu şeylerden uzak dur.” Yoldaki bir yarıktaki yavaşça süzülerek akan koyu turuncu renkli sıvıyı işaret etti.

“Kirli su mu?”

“Daha kötüsü. Zehir. Çukur’dan, yani Dışarılılardan geliyor. Ona sakın yaklaşma. Koklama bile. Senin için çok ama çok zararlı. İnan bana, bunu biliyorum. Hiçbir zaman onun yakınındaki yiyeceklerden alma.”

Babagoo kolunu çekiştirince ilerlemeye devam ettiler. Bir köşeyi döndükten sonra Landfill duraksadı.

Babagoo dişlerini gıcırdattı. “Ne oldu?”

Landfill bir şey söylemedi. Sol taraftaki yokuşu işaret etti. Eski bir elektrik süpürgesinden aşağı sarkan bir kedi-

den geriye kalanları gösteriyordu. Dışarı çıkmış kaburgaları kurtlarla dolmuştu.

Gözlerini Babagoo'ya çevirirken parmağı hâlâ havadaydı. Üzüntüden ağzı açık kalmıştı.

Babagoo kaşlarını çatıp parmaklarını sakalına götürdü. Konuşmadan önce boğazını temizledi. “Dışarılılar. Şimdi anlıyor musun? Bazı küçük havyanlar gerçekten de Dışarı'dan geliyor. Ama belli ki Dışarılılardan biri onu benden önce bulmuş.”

Yeniden boğazını temizleyerek gürültülü bir şekilde burununu çekti. “Bunlardan daha çok göreceksin. Hiç şüphen olmasın.”

Çocuğun gözleri dolmaya başladı.

“Gel, Landfill. Yapacak bir şey yok.” Eliyle onu çekiştirse de Landfill yerinden kıpırdamıyordu. “Gelmek üzereyiz. Aslında burası kakaları bırakmak için iyi bir yer olabilir.”

Babagoo el yordamıyla Landfill'in ipini arayarak pisliklerle dolu poşeti çözdü. Ne yaparsa yapsın çocuk gözlerini kurtların kımıldadığı yerden alamıyordu.

“Bunu burada bırakalım,” dedi çöpçü. “Ama bir dahaki sefere kakaları buraya bırakma. Yirmi yedinci kural: Kakaları bırak ama onları aynı yere yığma; dikkat çekerler.”

Babagoo poşetleri yere bırakınca Landfill irkilerek ona baktı. “Hayır. Burası olmaz. Ölü bir pisinin yakınına olmaz.”

Çöpçü bir kaşını kaldırdı ve yerden aldığı poşeti ona uzattı. “O zaman yürü. Onu başka bir yere bırakırsın.”

Geçidin biraz genişlediği noktadaki dönemeci geçtiler. Kenardaki dik yokuşlar sağa sola iniyordu.

Babagoo durdu. “Tamam. Kakaları bırak artık, Landfill. Geldik. Şansın varsa iplerde boşluğa ihtiyacın olacak.” Poşet yere çarparken ıslak bir ses çıkardı. Çöpçü kolunu karşıdaki alana doğru salladı. “En son geldiğimde tuzakları buraya kurmuştum çünkü burası biraz daha güvenli bir yer. Bu yokuş gizlenmeyi kolaylaştırıyor. Dışarılılar bir süre burayla uğraşamayacaklardır.”

Landfill Babagoo’ya baktı. “Nereden biliyorsun?”

“Aa, biliyorum. Bir süre sonra etrafta nasıl dolaştıklarını anlayacaksın. Bunu anladığın zaman fırsatı iyi değerlendir.” Gözlerini kısıp örümceğin ayakları gibi hareket ettirdiği parmaklarını sakalında gezdirdi. “Şimdi, çocuk. Karşıya bak. Sıra dışı bir şey görüyor musun? Geçen defa geldiğimde burada bırakmış olabileceğim bir şey?”

Landfill gözlerini yerlerde gezdirdi. Etrafta sadece sinekler, pislikler, martılar ve hurdalar görüyordu. “Ne arıyorum?”

Babagoo durdukları noktanın karşısındaki martıyı işaret etti. Cılız çığlıklar atıp kanatlarını çırpıyordu ama havalamıyormuş gibi gözüküyordu. “Orada. Şu martıya bak. Hiçbir yere gitmeyen şu martıya.”

“Senin tuzaklarından biri mi?”

Babagoo Landfill’in sırtına vurdu. “Aynen öyle. Ama onu göremiyorsun, öyle değil mi? Yirmi altıncı kural neydi?”

“Tuzakların görünmediğinden emin ol.”

“Doğru. İşte karşında bunun nasıl yapıldığını gösteren bir örnek duruyor. Tuzakları, çöplerden yapıp onları aralara gömmen lazım ama onları martıları yakalamana engel olacak kadar derine saklamamalısın. Sadece görünmemeleri gerekiyor. Tuzak kurarken kurnaz olman gerek. Hadi gel, etlerimizi alalım.”

Babagoo, Landfill’in elini bırakarak martıya doğru ilerledi. Çocuk arkasından gitti ama çırpınan kuştan uzak duruyordu. Kuşun tuzağın tellerden yapılmış dişlerinin arasına kısılan ayağına yaklaşıncaya derin bir nefes aldı.

“İzle ve öğren, çocuk. Hızlı olman gerek. Hızlı ve dikkatli.” Babagoo dişlerini gıcırdatıp martının çırpınan kanatlarını sıkıca tuttu. Kuş, elindeki sargıyı gagalayınca küfretti. Duyduğu acı onu kıskırtmış gibi gözüküyordu. Çöpçü martının boynunu yakalayıp kırarken Landfill ne olup bittiğini takip edememişti.

Babagoo gürültülü şekilde nefes alıp verirken yere eğildi ve tuzağı gevşettikten sonra martıyı ipindeki poşetlerden birinin içine tıktı. Kendi kendine mırıldanıyordu. Çocuğun yüzündeki ifadeyi görünce dudakları hareketsiz kaldı. “Ne var? Ne oldu?”

Landfill’in sesi ağzına götürdüğü parmaklarının arasında boğuldu. “Senin martıları öldürdüğünü biliyordum ama hiç...” Torbaya baktıktan sonra etrafta çığlık atan martılara baktı. “Onları daha önce hiç canlı görmemiştim. İçeri’ye getirdiğinde ölmüş oluyorlardı. Onlar sadece... Etti. Ama şimdi...” Kaşlarını çatı. “Bunu hiç düşünmemiştim. İçeri’deki

havyanları öldürmemekle ilgili bir kural var. Dışarı'dakileri öldürmek neden yanlış değil?"

Babagoo'nun kaşları kıpırdadı. Şakağını kaşıyıp dudaklarını oynattı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

Landfill yeniden konuşmaya başlayacakken Babagoo elini kaldırdı. "Martılar farklı oğlum. Onlar Çukur'daki zararlı havyanlar ve ölmeleri daha iyi. Zaten ölecekler. Dışarılılar onları yakalamasa bile zehirlenecekler. Pisiyi gördün, değil mi? Onu kurtlara bırakmadan önce zavallıya neler yaptılar kim bilir." Tüylü burun delikleri titredi. "Yani aslında martılara zarar vermiyoruz biz, onları acıdan kurtarıyoruz."

Landfill kaşlarını çatarak ayağının yanında duran kirli tuğlaya baktı.

"İkna olmuş gibi gözükmüyorsun."

Landfill kafasını kaldırmadı, cevap vermedi.

Babagoo homurdandı. "Dinle. Bu martıların etini yiyorsun. Boyunun dizlerime kadar geldiği zamanlardan beri onlar sayesinde sana et verebiliyorum. Hayatta kalıp güçlenmeni sağladılar. Bu yüzden, karşıma geçip bana burun kıvrırma, çocuk." Sesi yükselmişti, kendini kontrol etmek zorunda kaldı. "Nankörlük ettiğinin farkında değil misin?" dedi tiz bir fısıltıyla. "Bunu anlamıyor musun? Hem sen hep eti sevmez miydin?"

Landfill bir an kafasını kaldırıp Babagoo'ya baktı ama çöpçünün sert bakışlarını görünce gözlerini yeniden yere indirmek zorunda kaldı. "Eskiden seviyordum."

Çöpçü bir süre sessizce onu izledikten sonra parmağını burnuna bastırıp yere sümkürdü. “İyi. Bu konuyu sonra konuşuruz. Burası tartışmak için uygun bir yer değil.” Kafasını eğerek gözlerini yerde çaresizce tuzaktan kurtulmaya çalışan diğer martılara çevirdi. “Poşetlere koyulacak başka kuşlar var. Sanırım bugün bu işe karışmak istemiyorsun. Bu konuyu da sonra konuşacağız. Şimdi git, bir işe yara.”

Çocuğun arkasındaki bir yeri işaret etti. “Az önce geçtiğimiz köşe. Çöp karıştırmak için uygun bir yer. İşe yarayacak bir şeyler var mı, bak bakalım. İyice kurcala.”

Landfill, Babagoo’yla göz göze gelince dudaklarındaki gerginlik yumuşadı. İç çekerek kafasını salladı.

Arkasına dönüp cam şişelerin üzerinde dikkatle yürümeye başladığı sırada Babagoo ona seslendi. “Dışarı’da işler farklı, Landfill. Sana bunu hep söyledim. Belki artık İçeri’de sahip olduğumuz şeylerin değerini anlarsın.”

ON ALTI PERSPEKTİF

Landfill kısa süre sonra geri döndü. Babagoo çöp yığınlarının arasındaki yolda işlerinin bir kısmını bitirmişti. Başka bir martıyı poşetlerden birine koyuyordu.

Çocuğu görünce elini kaldırdı. “Adımlarına dikkat et! Yeni tuzaklar kurdum.” Gözlerini kıstı. “Neden gülüyorsun?”

Landfill’in dişleri güneşte parlıyordu. Babagoo’ya yaklaşıırken elindeki çöp poşetini havaya kaldırdı.

“Güzel şeyler buldum.” Neşeyle Babagoo’ya gülümsedi. Çöpçü de gülümsemeye başlamıştı.

“Demek artık bücür de çöpleri karıştırabiliyor, ha? Bir bakalım o zaman. Neler buldun?”

Landfill poşete uzanarak içinden kalın, koyu renkli, şeffaf ambalaja sarılı bir şey çıkardı. “Sanırım bu yiyecek bir

şey. Onu çıkarabilmek için çok uğraştım.” Yaralı parmağını gururla salladı. “Yiyecek bir şey, öyle değil mi?”

Babagoo kafasını sallayarak onayladı. “Evet öyle, oğlum. Bu sosis.”

“Sosis mi?” Çocuğun gözleri genişledi.

Babagoo güldü. “Şekerli bir şey değil. Çok heveslenme.”

Landfill suratını astı. “Ne peki?”

Çöpçü tüylü yanağını kaşıdı. “Hm. Çoğu kurumuş.”

Landfill yüzünü buruşturdu. “Ne? Kurumuş mu?”

“Evet kurumuş. Ama o kadar da kötü değil. Belki bir kısmı yenebilir.”

Babagoo saçlarını karıştırmak için elini uzatınca Landfill eğilip kenara kaçtı. “Güzel bir şey buldun, seni bacaksız çöpçü,” diyerek kıkırdadı. “Başlangıç için hiç fena değil. Bu işte başarılı olacak gibisin. Başka neler var?”

Landfill sosisi geri koyduktan sonra poşeti karıştırdı. “Bu senin için.” İçeri’den çıkardığı kirli diş fırçasını Babagoo’ya uzattı.

Çöpçü kaşlarını kaldırdı. “Etkileyici! Ama onu sen al. Benim için ziyan etmeyelim.”

Landfill kafasını sağa sola salladı. “Bu senin. Sen hep bana diş fırçası getiriyorsun. Bunu ben bulduğuma göre kimin alacağına ben karar veririm.”

Babagoo kafasını kaldırıp burnunu çekti. “Nasıl istersen.” Diş fırçasını alıp ağzına koyarak konuştu. “*Çoh tişikküğ idi-ğim.*”

Landfill “*bişig diğil*” diye cevap verip yeniden çantaya uzanırken gülmeye başladılar. “Bunun ne olduğunu bilmiyorum ama çok güzel gözüküyor. Üzerinde İçeri’de olanlara benzeyen şekiller var. Hani şu kapılara, konsollara ve diğer yerlere koyduklarımız gibi. Ayrıca resimler de var!”

Çöpçünün yüzündeki gülümseme kayboldu. Dudağını ısırıp poşete baktı.

“Dışarılıların resimleri!” diye devam etti çocuk. “Haklısın, bize biraz benziyorlar. Sence küçük olanlar bana benziyor mu? Ama tuhaf dişleri ve şekilli... Saçları var. Çok... Gülüyorlar. Bunlar, bizi kandırmak için taktıkları maskeler mi? Orada—”

Babagoo, Landfill’in poşetten çıkarmak üzere olduğu şeyi aldı. Onu çöp yığınlarının üzerine atınca çocuğun ağzı açık kalmıştı. “Ama—”

Babagoo tükürdü, dişlerini tıkırdattı. “Onlara sakın dokunma! Bunlardan etrafta bir sürü var. Onları göreceksin olursan kafanı çevir ve yoluna devam et.”

“Bunlar ne ki?”

“Bunlara dergi denir. Dergiler, Çukur’da akan zehir kadar zararlıdır. Dışarılıların birbirini zehirlemek için kullandıkları yöntemlerden biri. Sinsi, tehlikeli şeyler. Uzak dur. Bu şeyler açlık hastalığıyla dolu.” Omuz silkip ellerini kareli paltosuna sildi. “Aynı şey kitaplar için de geçerli.”

“Kitaplar mı?”

Babagoo dergiyi işaret etti. “Buna benziyor ama daha kalın. Kitaplarda da çok tehlikeli şeyler var. Onlardan uzak dur, Landfill. İçinde Dışarılıların resmi olan her şeyden uzak

dur. Çukur'da dolaşırken onlara özellikle paketlerin üzerinde sık sık rastlayacaksın. Yüzlerinde büyük gülümsemeler... Parlak saçlar... Ama onlar senin gibi değil, çocuk. Hem de hiç değil! Maskeler... Hile ve zehir... Hepsi bunlardan ibaret. Onlardan uzak dur. Duyuyor musun beni?"

Landfill'in yüzünün rengi atmıştı. "Duydum."

"Kendi iyiliğin için duysan iyi olur." Babagoo yüzünü buruşturup burnunu sıktı. "Poşetinde başka sürpriz var mı?"

"Sadece bu." Landfill ciddi bir tavırla poşete uzandı ve ince, dikdörtgen metal bir levha çıkardı. "Eğer işe yarayacağını düşünüyorsan daha fazlası da var. Onları tahta parçalarının arkasında buldum."

Babagoo bir gözünü kısarak Landfill'in elindeki levhaya baktı. "Hm. İşe yarayabilir bence. Aslında..."

"Onları sobayı tamir etmek için kullanabileceğini düşünmüştüm. Belki onları büküp—"

"Boru yapabilirim!" Babagoo sıırıttı. "Tüylerim diken diken oldu. Harika bir fikir, oğlum. İşte aynen böyle! Her şeyi kullanabileceğin bir yer vardır. Hiçbir şeyi ziyan etme!" Kıkırdayarak kurumuş dudaklarını şapırdattı. "Orada bunlardan daha fazlası olduğunu mu söylemiştin?"

Landfill kafasını salladı. "Bir sürü. Onları poşetlerin diğer tarafına yerleştirebilirim. Bu şekilde fazla ağırlık yapmazlar."

Babagoo kafasını sallayarak onayladı. "Akıllı büyücü seni. Hadi, git o zaman. Sen onları toplarken ben de buradaki işlerimi bitiririm. Sonra da geri döneriz." Rengi sarıdan açık maviye dönen bulutsuz gökyüzüne baktı. "Şimdiye kadar

kahvaltıyı hazırlamaya başlamış olmamız gerekiyordu. İşler, işler, işler. Hadi git, topla onları.”

Landfill gülümsemeye devam ederek kafasını salladı ve arkadaki dönemece yürümeye başladı. Adımlarındaki korkaklık kaybolmuştu. Artık çöplerin üzerinde sincaplar gibi zıplıyordu.

Landfill, levhalardan biraz daha toplayıp onları poşetlere paylaştırdıktan sonra durup etrafına göz attı. Her yeri kaplayan kuşlara baktı. İki martının yokuşun yukarısında kavga ettiğini görünce kaşlarını çatı. Gözlerini kısıncı aralarındaki küçük sığircık kuşunu gördü. Küçük kuş gagasını açıp kapatıyordu. Uçmak için kanatlarını sallayıp çırparken miskete benzeyen gözleri korkuyla parlıyordu. Landfill’in elindeki levha yere düştü. Martılardan biri sığircık kuşunu galalayınca onlara doğru tırmanmaya başladı.

Parmaklarıyla tutunacak boşluklar, basacak yerler arıyordu. Gözünü sığircıktan ayırmadan çabucak yukarı tırmandı. Yokuşun dik kenarları biraz düzleşince tırmanmak kolaylaşmıştı. Çöplerin çıkıntılı kenarları Landfill’in karnına, avuçlarına, dizlerine değiyordu. Sürtünmenin etkisiyle elleri ve dizleri kanamaya başlamıştı ama Landfill bunun farkında değildi. Yokuşta bir kertenkele gibi ilerledi. Martılardan birine hafifçe vurdu. Kuş, didiştği diğer martıya çarpınca o da havalandı. Landfill zıplayıp sığircığın karşısına geçti.

“Neden kavga ediyorsunuz?” diye bağırdı. “Neden birbirinize zarar veriyorsunuz?”

Martı, eline yaklaşınca Landfill geri çekildi ve onu bütün gücüyle kenara itti. Martı yokuştan ayrılıp kanatlarını hızla çırparak havada bir süre kaldıktan sonra bir çığlık atıp yeniden çocuğa saldırdı. Landfill avuladığı çöpleri fırlatınca kuş geri çekilip gökyüzüne doğru uçtu.

Landfill sığırcığa döndü. Küçük kuş hâlâ korkuyla çırpınıyordu. “Tamam, tamam,” diyerek onu sakinleştirdi. “Her şey yolunda. Sorun yok.” Kafasını eğip kuşun benekli göğsünün altına baktı. Ayaklarından biri ağa benzeyen bir şeye takılmıştı. Landfill iki eliyle ağa uzanırken sığırcık çığlık atıp ellerini gagaladı. Landfill dudağını ısırđı. “Ahh! Canımı yakıyorsun? Yardım etmeye çalışıyorum!”

Plastik ağı yırtana kadar elleri kana bulanmıştı. “Git,” diye homurdandı. “Hadi, artık gidebilirsin!”

Sığırcık, titrek bir ses çıkarıp boşluğa doğru zıplayarak yola atladı. Landfill onun gidişini izlerken karşıdaki çöp yığınının ardında Siyah Parmakların uçlarını gördü. Uzaktan incecik gözüküyorlardı. Biraz daha yükseğe tırmanmaya başladı. Bir yandan da kafasını çevirip duvarın batı tarafında kalan Kule'nin tepesine bakıyordu.

Bir süre sonra İçeri'nin üzerinde durduğu tepeyi, mor ve kahverengilerden oluşan sonsuz boşluğu gördü. Biraz düşünüp gördüklerini anlamaya çalıştı. Sonra birden çöp yığınının kenarına gelip yokuşa dayanarak canını yakacak kadar sıkıca çöplere tutundu. Gözlerini yumdu. Başının dönmesinin geçmesi biraz zaman aldı. Gözlerini yeniden açıp yukarı bakınca ağzı açık kaldı. Üzerinde durduğu yokuşunun en yüksek noktası başının üzerindeydi.

Aşağıdaki dönemeci kontrol ettikten sonra gözlerini kapatıp derin derin nefes aldı. Kararını vermişti. Gözlerini açtı ve dikkatle yukarı doğru ilerledi. Tepe'ye yaklaşırken süprüntü pelerininin kapüşonunu düzeltti. Sonra elinden geldiğince yavaş bir şekilde burnunu Tepe'nin üzerine çıkarana kadar kafasını kaldırdı.

Gözleri genişlemiş, ağzı açık kalmıştı. O kadar sıkı tutunuyordu ki parmakları beyazlamıştı. Ekşi kokulu bir esinti, hışırdayan kâğıtları kafasının üzerinden uçuruyor, sarı saçlarını savuruyordu. Bu kadar uzaktan minicik gözüken Dışarılıları, rengârenk tonları, binaları, büyük sivri tekerlekleriyle sesler çıkararak ilerleyen makineleri aynı anda görmekte zorlanıyordu.

“Landfill.” Aşağıdan öfkeli, kısık bir ses duydu. Boynunu çevirince Babagoo'nun henüz dönemece gelmediğini görüp rahat bir nefes aldı.

Ama çöpçünün oraya varması uzun sürmeyecekti.

Landfill, tenine sürtünen çöplere aldırmadan hızla dönüp yokuştan aşağı indi. Gözleri, sağdaki donuk renkli pırıltıya takıldı. Onun bir metal tepsi olduğunu fark edince yan tarafa doğru zıplayıp tepsinin üzerine atladı. Tepe'den aşağı kayarken neredeyse neşeli bir kahkahayı andıran korku dolu bir çığlık attı. Pelerini arkasında uçuşuyordu. Geriye doğru eğilip sıkıca tutundu. Tepsi yokuşun dik kenarına gelince Babagoo'yu gördü.

Elinde olmadan bir çığlık attı ve kırık sandalyelerden oluşan bir çöp yığınının üzerine düştü. Tepsi, onu çürük

odunların sivri parçalarından korumuştı ama gürültüyü duyan Babagoo gözlerinde öfke ve korkuyla etrafa bakmaya başlamıştı.

“Ne...” diye başladı. “Ne?”

Landfill yerde yuvarlandı. Bileğindeki yanmanın verdiği acıyla bağırarak kolunu havaya kaldırdı. Babagoo ayaklarını yere vurup ona doğru ilerlerken gözleri, çocukla yokuş arasında gidip geliyordu.

“Ne kadar yükseğe çıktın?” Bu sözleri dişlerini gıcırdatarak söylemişti. “Ne kadar yükseğe çıktın?”

Landfill kulaklarındaki uğultu yüzünden onu zar zor duyuyordu. Bileğindeki acı midesine de sıçramış gibiydi. Dilinin altındaki acı suyun tadını alıyordu.

Babagoo sesini yükseltti. Şişen yanakları kendi kendine kıpırdıyor gibiydi. “*Ne ka-dar yük-se-ge-*”

“Tepe’ye kadar!”

Babagoo birden durdu. Kollarını havaya kaldırmış, kirli parmaklarıyla havayı tutmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu. “Buradan gitmemiz lazım.”

Landfill kolunu kıvrıp bileğini yaladı. Babagoo onu ayağa kaldırırken acıyla inledi.

“Ya kımıldarsın ya da ölürsün,” dedi Babagoo titreyerek. “Çok yükseğe çıktın. Seni görmüşlerdir. Geliyorlardır.”

Çöpçü onu çekiştirirken Landfill ayakta durmaya çalışıyordu. Çöp yığınlarının -çığlıklar atan martıların dizildiği birbirine yakın, pis kokulu- duvarlarının arasındaki kıvrımlı labirentlerde ilerlemeye başladılar.

Babagoo olduğu yerde durup söylenmeye başladı. Ayağı bir çöp yığınınına takılmıştı ve canını yakan bir şey yüzünden suratını buruşturmuştu.

Landfill çöpçünün kolunu tuttu. “Ne oldu?”

Babagoo iki eliyle bacağını çekmeye çalıştı. “Sıkıştı! Ayağım sıkıştı!”

Landfill çömelip Babagoo’nun bileğine uzandığı sırada çöpçünün itişiyile sendeledi.

“Kurcalama,” dedi Babagoo. “Ayağımda ağır bir şey var. Dokununca daha kötü olabilir. Daha önce de başıma gelmişti.”

Landfill, etrafa bakarak peşlerinde biri olup olmadığını anlamak için hızla tepeleri ve köşeleri kontrol etti. “O zaman ne yapmıştın?”

“Kaldıraç. Ağırlığı kaldırmak için demir bir çubuk kullanmıştım.”

Çöpçü başını sağa sola çevirdi. “Ama buralarda ona benzer bir şey yok. Uzun, sağlam bir şey bulman lazım. Şu kasayı destek olarak kullanabiliriz.”

Landfill elini ağzına götürdü. “Seni bırakamam. Dışarılar...”

“Kesinlikle! Oyalanmaya devam edersen bizi yakalarlar. O yüzden hemen gidip aramaya başla! Hadi çocuk, koş!”

Babagoo poşetlerini karıştırırken Landfill arkasını döndü. Bileğindeki acıyı ve ayaklarındaki kesikleri düşünmemeye çalışarak elinden geldiğince hızlı koşmaya başladı. İlerlerken yere, duvarlara bakmaya devam etti. Birkaç köşeyi dönmesine

rağmen işe yarayacak bir şey bulamamıştı. Arkasına döndü. Babagoo'nun ne tarafta kaldığını hatırlamıyordu. Ellerinin ve dizlerinin üzerine çömeldi. Geldiği yoldan geri gitmeye çalışıyordu ama etrafındaki çöpler hiç tanıdık gelmiyordu.

Çaresizce Babagoo'ya seslendi ama sesi rüzgârın ve martıların gürültüsünde kayboldu. Yeniden ayağa kalkıp labirentin içinde daha dikkatli bir şekilde ilerlemeye çalıştı. Daha önce gördüğü tanıdık bir şeyler görebilmek için gözlerini kısıp çöplere baktı. Dönemece yaklaşınca durdu. İleride, köşenin dibinde bir şey vardı...

Kıpırdayan bir pantolonun ucunda siyah, kalın bir bot görüldü.

Landfill saklanacak bir yer bulmak için kafasını sağa sola çevirdi. Hiçbir yer yoktu. Etrafı geçit vermeyen, kocaman duvarlarla çevriliydi. Çöplerden oluşan koridor arkasında uzayıp gidiyordu ve en yakındaki dönemeç ulaşamayacağı kadar uzaktaydı.

Landfill cebindeki bıçağı çıkarıp saldırıya geçmek için çömelirken Dışarılı'nın ileriye doğru adım attığını gördü.

ON YEDİ KIL PAYI

Dışarılı, Landfill'in çöplerin arasında ömeldiğini görünce durdu. Eldivenli ellerini birbirine sürterek olduğu yerde kaldı.

Landfill, onun ne yapacağını bilmiyordu. Gözleri, kalın plastik gözlüklerin arkasına gizlenmiş, yüzü beyaz kaskının gölgesinde kalmıştı. Kirli gömleğinin içine tıķıřtırdıđı toprak ve kan lekeleriyle kaplı bez, bir atkı gibi burnunun ucunu, ağzını, çenesini ve boynunu örtmüştü.

Bir süre Landfill'e baktıktan sonra yavaşça sarı renkli, kirli yeleğine uzandı. Landfill bıçağını yukarıya kaldırmış beklerken Dışarılı'nın yeleğinin altından bir çikolata çıkar-
dığını gördü. Çocuğa doğru salladığı çikolatanın ambalajı parlıyordu. Sonra paketi havaya kaldırıp parmağıyla işaret ederek Landfill'i yanına çağırdı.

Landfill  fke dolu gözlerle bı a ını havaya salladı. “Git buradan!” Titreyen sesini duyurmak için martıların çığlıkları arasından ba ırmak zorunda kaldı. “Git yoksa seni öldürürüm!”

Dışarılı kafasını e ip çikolatayı salladı.

“Git buradan!”

Dışarılı omuz silkerek bir adım geri gitti. Landfill sert bir şekilde kafasını salladı ama Dışarılı çikolatayı havaya atınca dikkati da ıldı. Paketi gözleriyle takip etti. Çikolata martılara doğru uçarken kuşların  ı lık atıp kanat  ırpı ını izledi.

Gözlerini yere çevirince ona doğru ko tu unu gördü. Kaçmaya çalıştığı sırada Dışarılı  zerine saldırdı. Bileklerini tutup onu sırtüstü yatırdı. Landfill kolundaki acının etkisiyle bağırdı. Dizleriyle tekme atınca Dışarılı bileklerini bırakıp sıkıca tuttuğu bacaklarını kendi bacaklarının arasına aldı.

Elleri boşta kalan Landfill boynuna uzanmaya çalıştığı sırada Dışarılı  ocu un saldıraca ını fark edip çenesinin altındaki sargıya ulaşmadan elini yakaladı. Landfill bacaklarını hareket ettiremiyordu. Dışarılı sıkıca tuttuğu yaralı bile ini yere bastırdı. Landfill homurdanıp bo uk sesler çıkarırken Dışarılı’nın tuttuğu elini kaldırarak bı a ı yavaşça onun yüzüne yakla tırmaya çalıştı.

Dışarılı’nın kolu biraz gev semeye başladı. Titreyen bıçak, yüzüne yavaş yavaş yaklaşırken  ocuk onun yüzüne baktı. Camın arkasındaki gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordu. G zl klerinin ve kurumu  bezin arasından gözüken teninde bir tuhaflık olduğunu fark etti. Pembe, gri renkli derisinde

siyah ve yeşil noktalar vardı. Landfill'in elini geri iterken derisi belirgin bir şekilde kabarmıştı.

Çocuk kaba bir çığlık atıp hızla doğruldu. Dışarılı, kıpırdayan gri derisine bıçak girince titredi. Şaşkınlığından faydalanan Landfill bıçağı yanağına bastırıp aşağı doğru çekti. Dışarılı geri çekilerek cam bıçağın daha derine girmesine engel olmuştu ama bıçak kaba derisini yırtmıştı.

“Bu da ne?” Yaranın içinde bir şeylerin kıpırdadığını görünce Landfill'in ağzı korkuyla açıldı. Dışarılı hırıltılar çıkararak kafasını sağa sola salladı. Landfill, sallanan deri parçalarının altından küçük bir böcek çıktığını gördü. Kesikten çıkıp hızlı hızlı yürüyerek gözlüğe doğru ilerlerken Dışarılı kafasını arkaya doğru hareket ettirerek ondan kurtulmaya çalışıyordu.

Dışarılı'nın dikkati dağılınca Landfill yan dönüp bütün kuvvetiyle onun bileğini ısırıldı.

Ağızındaki bezden boğuk bir çığlık duyuldu. Ellerini geri çekince Landfill boşta kalan elini onun yüzüne bastırdı. Bileklerindeki acı yüzünden gözleri dolsa da onu üzerinden atmak için bütün gücüyle itmeye devam etti. Sonunda ondan kurtulup ellerinin ve ayaklarının üzerine atladı.

Nefes nefese kalmıştı. Hırıltılar çıkararak arkasına bile bakmadan koşmaya devam etti. Çöplerle dolu bir koridordan diğerine koşarken onu takip eden yabancidan kurtulmak için zikzaklar çiziyordu. Döküntülerden oluşan duvarların arasındaki bir şey dikkatini çekti. Çöplerin içinde yere

devrilmiş mavi bir varil vardı. İçi boştu ve yeterince büyük gözüktüyordu.

Landfill arkasını kontrol ettikten sonra varile doğru koşup yere eğildi. Sonra yuvarlanarak varilin içine girdi ve dibine kadar ilerledi. Yaralı olmayan eliyle ağzını kapatıp hıçkırıklarını kontrol etmeye çalıştı ve varilin önünden bir ayak geçip geçmediğini görebilmek için dışarıyı izlemeye başladı.

Landfill, çöplere sürtünen ayakların sesini duyduğunda ne kadar süredir gizlendiğini bilmiyordu. İyice kıvrılıp dibe doğru ilerlemeye çalışsa da arkasında varilin ağzından uzaklaşacak yer kalmamıştı. Ses daha yakına gelince köşeye sıkıştığını anladı. Dışarıyı onu bulmuştu, artık kaçacak yeri yoktu.

Gözlerini yumdu. Yüzünden akan sıcak yaşlarla sümükleri hissedebiliyordu. Elinden geldiğince nefesini tutmaya çalışırken aşağıda bir şey olduğunu fark etmeden yürüyen Dışarıyı'yı izledi.

Yürürken çıkardığı sesler içeride yankılanıyordu. Landfill yüzüne yaklaşan botu gördü. Dudaklarının arasından yükselen hafif çığlık, botların üzerindeki kadife pantolonu görünce boğuk bir ağlamaya dönüştü. “Babagoo!”

“Landfill?”

Çocuk, kafasını dışarı çıkarınca Babagoo'nun yüzünde şaşkın bir ifadeyle sağa sola baktığını gördü. Ama aşağı bakmıyordu. “Babagoo, buradayım.”

Çöpçü kafasını eğdi. Bacaklarına tırmanan çocuğu görünce yüzündeki korku dolu ifade gevşedi. “Landfill! İyisin... Sen iyisin!” Boğazında düğümlenen kelimeler daha çok bir soruya benziyordu. Eğilip ayağa kaldırdığı çocuğu sıkıca göğsüne bastırdı. “İyisin,” dedi boğuk bir sesle. “Aklıma en kötü şeyler geldi.”

Landfill, Babagoo’nun omuzlarında hıçkırarak ağlıyordu. “Dışarılı... O geldi...”

“Biliyorum oğlum, biliyorum. Geldiğini duydum. Bir köşeye saklanmak için ayağımı sıkıştığı yerden çekip çıkarmak zorunda kaldım.” O anı düşününce irkilerek nefesi kesildi. “Canım yanmış olabilir ama bu küçük bedeli ödemem gerekiyordu. Gizlenip onun senin yoluna çıkmaması için dua ettim. O nerede şimdi? Neler oldu?”

“Bana şekerli yiyeceklerden vermeye çalıştı. İşe yaramayınca yanıma geldi. Beni yere yatırdı ama yüzünü kestim. Daha önce hiç bu kadar korkmamıştım.” Çocuk hıçkırıklarının arasından konuşmakta zorlanıyordu. “Burada çok fazla nefret var, Babagoo. Çürümüşlük ve nefret var ve...”

Gözyaşlarına boğuldu. Babagoo’nun birden gerginleştiğini hissetti.

“Ondan sonra ne oldu evlat? O nereye gitti?”

“Bilmiyorum. Koşup varilin içine saklandım.”

Babagoo kollarını gevşetti. Gözünü iyice açıp etrafa baktı. “O zaman gitmemiz lazım. İçeri’ye dönmemiz gerek. Gel, Landfill, gel!”

Çocuğu bıraktıktan sonra onun yaralı olmayan elini tuttu. Koşmaya başladılar. Süprüntü pelerinleri arkalarında uçuşuyor, çöp poşetleri dizlerine çarpıyordu. Güçlkle nefes alıyor, topallıyorlardı. Ama hızlı adımlarla yürümeye devam ettiler.

Kısa süre sonra Çukur'un sonuna gelip dikenli yoldan geçerek ağaçlık alana ulaştılar. Babagoo, buzdolabına önce Landfill'i gönderdi. Sonra içeri girip kapıyı arkadan kapadı, dik tünelde çocuğun arkasından ilerlemeye başladı. Landfill önünü görmese de yürümeye devam ediyor, karanlık bir gökyüzüne doğru emekliymiş gibi hissediyordu.

Arkasından gelen Babagoo öksürdükten sonra soluklanmak için durdu. "Demek şekerli yiyecek vermek istedi, öyle mi? Yem olarak kullanmış. Tatlı ama içi çürük bir şey. Dışarıları böyledir işte. Hep maskeleri vardır... Her zaman aldatırlar."

Sesi ciddileşti. "Şimdi söyle bakalım çocuk, yirmi sekizinci kurala uydun mu?"

Landfill gözlerini kıstı. "Yirmi sekizinci... O şey miydi... Şey--"

"Yeteri kadar iyi değilsin, Landfill! Yirmi sekizinci kural: Bir Dışarılı seni görürse İçeri'den uzaklaş ve yeniden güvende olana kadar saklan. Yaptın mı bunu?"

Landfill kekeledi. "Bilmiyorum! Çok korkmuştum."

"Dediğim gibi çocuk, yeteri kadar iyi değilsin. Kurallara -en çok da- korktuğun zamanlarda ihtiyacın var. Korku dostun olmalı, düşmanın değil." Bir süre sessiz kaldı. "Bu durum bana endişe veriyor. Dışarılı yanımıza çok çabuk

geldi. Bu kadar yakın olmamalıydık. Umarım kokumuzu alıp gözlerini İçeri'ye çevirmezler. Bunun geçen günlerde konveyöre çıkmanla ilgili olup olmadığını merak ediyorum.”

“Olamaz! O çok önceydi.”

“Bu kadar aptal olma, çocuk! Dışarılilar uygun zamanını bekler. Altıncı kural neydi?”

“Hiçbir işaretin olmaması—”

“Bir işaret olabilir!” Babagoo'nun sesi gittikçe ciddileşiyordu. “Dışarılilar böyle sinsidir işte. Açlık hastalığı onları kurnazlaştırır. Umarım haklı çıkmam ve bu sadece bir rastlantıdır.”

Karanlıkta hırıldayıp homurdandı. “Eğer kurallara uysaydın bunlar asla olmazdı, hain çocuk. Yakın bir zamanda İçeri'den çıkmayacaksın, haberin olsun. Bir daha Tükürük Çukuru'na gelmek yok. Martıları yakalamaktan korkuyorsun, sessizce hareket etmeyi beceremiyorsun ve kurallara uymuyorsun. Bir işe yaradığın yok. Aslında biliyor musun, içimden bir ses seni geri götürüp o Dışarılı'ya vermemi söylüyor. Her şeyin bir işe yarayacağını sanıyordum ama belli ki... Belli ki—”

Tünel arka arkaya gelen öksürüklerle yankılandı. Babagoo olduğu yerde yığılmış, titriyordu. Çocuk, onu bulmak için karanlıkta aşağı doğru ilerledi.

ON SEKİZ

KORKAKLIK

Landfill Dalgalı Tepe'nin ortasındaki karanlık odada yere çömelmişti. Çakmak odayı aydınlatıyordu ama çocuk, yüzünde üzgün bir ifadeyle yere bakarken hamam böceklerinin çıtırtısını duymamak için elinden geleni yapıyordu. Sesler bittiğinde kafasını kaldırıp karanlıktaki borulara döndü.

“İşe yaradı, Longwhite. Babagoo'nun beni Dışarı çıkarmasını sağladım. Birkaç gün önce. Artık biliyorum. Biliyorum.”

Hafif bir tıkırtı duyuldu.

“Babagoo Dışarı hakkında hiçbir şeyi gizlemiyor. Orası korkunç bir yer. Orada delilik var. Her şey çok anlamsız. Ölü bir pisi gördüm, Longwhite. Tıpkı duvarın dışındaki kuçu gibiydi. Ölmüştü. Güneşin altında kalıp kokmaya başlamıştı. İçeri'de havyanları gömüyoruz ama Dışarı'da sadece çürümüşlük ve kurtlar var. Başlarına gelen şey bu işte.”

Çakmağın alevinde gözleri ışıldadı. “Dışarı’da bir hastalık var. Havyanların birbirine saldırdığını gördüm. Kavga eden martılar vardı. Bir sığırcığa zarar vermek için didişiyorlardı! Açlık yüzünden olmalı. Havyanlara bile bulaşmış.”

Longwhite, boruların içinden sıyrılarak dışarı çıktı. Cılız bir çığlık atıp çocuğun ayak bileğine doğru koştu.

“Uçurum mu?” Landfill kafasını salladı. “Düşündüğüm gibi. Aşağıda onu diğer taraftan gördüm. Duvarın batı tarafında yer gökyüzüne dönüşmüyor. Aşağı doğru bir yokuş var. Burası Tepe’nin üzerinde, altında da Tükürük Çukur’u var.”

Fısıltıya benzeyen ince bir çığlık duyuldu. Landfill, Longwhite’in bacaklarının arasına kıvrılabilmesi için oturup bağdaş kurdu.

Longwhite’in sıcak, kalın tüylerinde parmaklarını gezdirdi. “Evet, Tükürük Çukuru’nun büyük bir kısmı aşağıda. Yüksäge çıktım. Tepe’den bakınca... Çukur’un ne kadar büyük olduğunu anladım. İçeri’den çok daha büyük. Çok fazla çöp var. Çöp yığınları gökyüzüne kadar uzanıyor. Dışarıluları gördüm. Uzakta birkaç tane vardı. Çukur’un kenarında dolaşıyorlardı. Bir tanesini de yakından gördüm. Hem de çok yakından. Beyaz, yuvarlak şapkalar, sarı yelekler giyiyorlar. Çukur’un kenarında barakalar vardı. İçeridekilere benziyorlar. Orada şeyler vardı... Tekerleklerinde sivri dikenler olan sarı makineler ve kocaman... Kürekler.

“Ama Çukur’un ötesinde... Duvarın etrafındaki gibi bir yer gördüm. Orada çimenler, otlar ve taşlar var. Çukur’un yakınında bir şey daha vardı... Yan yana dizilmiş, dik çatılı

binalarla dolu gri ve kırmızı bir yer. Aralarında bir şeyler hareket ediyordu. Parlak makineler ve... Başka Dışarılılar. Galiba orası, konveyörün üzerindeyken gördüğüm ışıklı yer. Oradan geliyor olmalılar.

“Orada uzayıp giden geniş gri çizgiler vardı. Makineler o çizgilerin üzerinde hareket ediyordu. Çimenlerin, otların bazen de Çelimsiz Orman’a benzeyen ağaçlık alanların yanından geçiyorlardı. Ama orası Çelimsiz Orman kadar çelimsiz değil. Bazıları batıya doğru uzanan daha kalın çizgilere katılıyordu. O çizgi daha parlaktı ve üzerinde daha fazla makine vardı. Sağa, yani toprağın bitip sadece gökyüzü olduğu yere doğru ilerliyorlardı. Çok uzağa gidiyor, Longwhite, sonra da yok oluyor! Başka bir uçurum mu acaba?”

Uzun süren sesler duyuldu.

Landfill kafasını salladı. “Başka sorularım da var. Ama onların cevabını öğrenemeyeceğim.”

Longwhite doğrulup tıslayarak Landfill’in dizlerinden uzaklaştı.

Landfill yüzünü buruşturdu. “Bir daha Dışarı gitmeyeceğim, Longwhite! Babagoo izin verse bile. Şunları görüyor musun?”

Çakmağı vücudundaki kesiklerin ve morlukların üzerinde gezdirdi. Sonra kolunun arkasını yaladı. “Neredeyse bileğimi kırıyordum! Duyduğun gibi sana havyanlardan, onların ne hâlde olduklarından bahsettim. Ya ölmüşler ya da delirmişler! Hepsi bu kadar değil.

“Yakından gördüğüm o Dışarılı bana saldırdı. Bunu hak ettim çünkü kurallara uymadım. Kuralların bir nedeni var, Longwhite. Güvende olmamı sağlıyorlar. Hepimizin güvende olmasını sağlıyorlar.”

Longwhite arka ayaklarının üzerinde dikildi. Çenesini açınca sivri dişleri gözüktü.

Landfill parmağını kaldırdı. “Duymak istemiyorum. Ne zaman kuralları çiğneyecek olsam başım belaya giriyor. Dışarı’da neredeyse ölüyordum. Neredeyse Babagoo’nun da ölmesine neden oluyordum. Az kalsın geri dönemiyordu. Dün bütün gün ayağı ağrıdı. Ayakları şişti ve yatak terden sıırılsıklam oldu. Geriye kalan gücünü bana lanetler yağdırmak için harcıyor. Yataktan kalkamazsa Tükürük Çukuru’ndan et gelmez ve ben de havyanlara et veremem.

“Aç kaldılar, Longwhite. Mutlu değillerdi. Havada bir şey vardı. Korkunç bir şey. Bütün bunlar benim yüzümden, Longwhite. Hepsi benim suçum.”

Landfill yere baktı. Longwhite’ın sesini yeniden duyana kadar konuşmadı. “Ne? Dışarı’da başka ne var dedin?”

Longwhite sesler çıkarıp yeniden dört ayağı üzerine bastı.

Landfill kaşlarını kaldırdı. “Güzellik mi?” Yüzünü asıp dudaklarını ovuşturdu. “Evet, güzellik var.” Sonra birden kafasını sağa sola salladı. “Ama yeteri kadar değil. Ayrıca umurumda değil. İçerisi de güzel. Hatta güzel olan İçerisi. Artık Dışarıyla ilgilenmiyorum. İlgilendiğim tek şey onu *Dışarı’da* tutmak. Orası çok büyük. Durmadan da büyüyor!

Alıştığımı düşünüp yeniden baktığımda onun dört bir tarafa doğru uzayıp gittiğini görüyorum.”

Ani bir tıslama duyuldu.

Landfill öfkeli gözlerle baktı. “Ne?” Sesi yükselmişti. “Merak etmek yerine korkaklık mı ediyorum? Böyle mi düşünüyorsun?”

Ona doğru yaklaşınca elindeki ateşi salladı. Longwhite’ın sivri dişleri ışıktaki parlıyordu. “Sen ne biliyorsun ki?” diye söylendi Landfill dişlerini gıcırdatarak. “Hiçbir şey bilmiyorsun! Burada saklanıp başkaları için yaramazlık planları yapıyorsun. Niye beni rahat bırakmıyorsun? Yeter artık Longhwhite. Artık etrafta dolaşıp işler çevirmek, oyunlar oynamak yok!”

Longwhite’ın beyaz tüyleri kabardı. Sırtını dikleştirmeye başladı. Odaya keskin, pis bir koku yayıldı.

“Babagoo’nun sırları beni ilgilendirmiyor! Ne tür sırları olduğu umurumda değil. Onları saklayabilir. Hepsi benim iyiliğim için, sadece benim iyiliğim için!”

Landfill kalçasının üzerinde geri çekildi. Işığı Longwhite’a doğru tutup konuşmaya devam etti. “Merak etmek yerine korkaklık ediyormuşum,” diye haykırdı. “Bilmiyor musun, Longwhite? Merak bir çocuğu öldürdü!”

Landfill, Longwhite’ın kemikli sırtının kamburlaştığını gördü. İleri doğru atılınca yan tarafa doğru zıpladı.

Çakmağın ışığı sönmüş, çocuk katran kadar koyu bir karanlıkta yuvarlanmıştı. Üzerine gelen sesleri duyunca hızla emekleyerek duvara ilerledi, el yordamıyla bulduğu kapıyı yukarıdaki odaya doğru itti. Çakmağı çakınca etrafa yayı-

lan küçük ışık, metal merdiveni bulup ona tırmanması için yeterli olmuştu.

Basamaklardan yukarı çıkarken aşağıda birbiri ardına gelen öfkeli tıslamaların karanlığı doldurduğunu duydu.

Landfill, binadan çıkınca güneş ışığı yüzünden gözlerini kırptı. Sağı solu kontrol ettikten sonra hızla deponun köşesinden barakalara doğru ilerledi.

Sırrına birkaç adım kala durdu. Gizli çukurla arasındaki mesafeyi koruyarak yeşilliklerden yapılmış örtüye baktı. Bileğini yalayıp saçına sürdüğü sırada yukarıdan gelen neşeli sesi duydu. Kafasını kaldırınca kırmızı gagalı muhabbet kuşunu gördü. Duvarın üzerindeki cam kırıklarının arasına tünemişti.

“Swift!”

Yanağını şişirip kaşdı. Kuş, güneşte gözlerini kırptıktan sonra yeşil tüylerle kaplı boynunu kıpırdattı.

Landfill’in gözleri yerdeki yeşil örtüyle kuşun arasında gidip geldi. “Swift... Mabbet kuşlarının gözleri iyi görür. Sen burada bir şey görüyor musun?” Gizli Çukur’un olduğu yeri işaret etti. “Sıra dışı bir şey?”

Kuş barakalara bakıp gözlerini kırptırdı.

“Hayır mı diyorsun?” dedi Landfill. “İyi... Peki duvarın diğer tarafında? Aynı yerde dikkat çeken bir şey?”

Kuş kanatlarını çırparak havalandı.

Çocuk hafifçe kafasını salladı. “Tamam... Hiçbir şey anlaşılmıyor.” Çenesini tutarak geri çekildi. “O zaman bu şekilde kalsın. Sadece bir süre daha. Yani... Her ihtimale karşı.”

Landfill bir kez daha kafasını salladı. Sonra uzaktan gelen bir uğultuyla irkildi. Sadece altı atlayışta en yakındaki barakanın köşesine gelip içeri girerek sandalyenin altına saklandı. Gözlerini kısıp kulaklarını kapadı. Birkaç tilkinin yerdeki döküntülerin etrafında hırladığını gördü. Uğultu gümbürtüye dönüşünce tavandaki paneller sallandı. Tilkiler pencerelere doğru atılıp çığlık atan Göz’e havlayarak karşılık veriyordu.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
TOMURCUK

ON DOKUZ

KIRMIZI SİŞLİK

Yaz mevsimi geçip gitti, sonbahar geldi. Landfill Bulanık Birikinti'deydi. Orwell'i, soğuktan korunmak için giydiği bol, yırtık kazağına iyice yaklaştırmıştı. Üzerinde dizlerine kadar kıvırdığı yırtık kot pantolonu vardı. Kıyıda aşaağı inerken bacaklarına serin sular değiyordu. Biraz durup etrafında dönen kırmızı yaprakları izledi. Hafif bir rüzgâr, onları Çelimsiz Orman'dan buraya kadar savurmuştı. Ormandaki yeşil renklerin yerini koyu kırmızılar, sarılar almıştı. Yerler kasımpatı ve çiğdem çiçekleriyle renklenmişti.

Landfill'in kucağını dolduracak kadar büyüyen Orwell kesik kesik havlayarak çocuğun yüzünü yalıyordu. Landfill kahkaha atıp havlayarak yüzünü yavru köpeğin tüylerine bastırdı. "Buraya neden geldik, biliyor musun?"

Orwell yeniden havladı. Safir renkli gözleri ışıktaki parlardı. Landfill, Orwell'i karnından tutup yavrunun bacaklarını aşağı sarkıttı. "Küçük bir sürpriz. Senin diğer kuçular suya girerken onları seyrettiğini ama suya giremediğini biliyorum. Daha önce hiç bu kadar üzgün bir kuçu görmemiştim. Bu yüzden sana yardım edeceğim."

Diz çöküp Orwell'i suya yaklaştırdı. Orwell bütün dişlerini açığa çıkaran bir gülümsemeye ön ayaklarını heyecanla suya vurmaya başladı. Etrafa sular sıçrarken Landfill gülümsüyordu. Yavru köpeğin havada kalan arka ayaklarını görünce bir iç çekti ama neşeli bir havlama yüzündeki gülümsemeyi geri getirdi. Orwell'i suyun içinde sağa sola salladı.

"Bu şekilde banyo yapmak nasıl sence? Woolf'un seni diliyle temizlemesinden daha iyi değil mi?" Bulanık Birikinti'nin derinleştiği noktaya gelince su, kazağının ucuna kadar yükselmişti. Orwell suya vurup ayaklarını hareket ettirirken Landfill neşeli çığlıklarla ona eşlik ediyordu.

Sonra birdenbire sessizleşerek dikkat kesildi. Bulanık Birikinti'nin aşağı tarafından gelen sesleri, Köpek Yurdu'ndan yükselen havlamaları duydu. Köpekler heyecanlanmıştı. Bir sorun olmalıydı.

Orwell'i göğsüne yaklaştırıp suyun içinde yürüyerek en yakındaki köprüye geldi. Köprünün dik kıyıyla buluştuğu noktaya koşarak yere eğildi. Açıgöz'ün uğultusunu duymaya çalıştı ama hiç ses yoktu. Sadece köpeklerin sesi geliyordu. Uğultu olmadığı hâlde havlamaların kesilmediğini fark edince Bulanık Birikinti'den uzaklaşarak hızla ağaçların altına saklandı. Dört ayak üstüne atlayıp ağaçların arasında koşmayı çok

istese de Orwell'i geride bırakamazdı. Bu yüzden yürümeye devam etti.

Önündeki ağaçların arasından Solgun Kulenin yükselen beton duvarı gözüküyordu. Landfill köpeklerin koştuğunu gördü. Başka bir şey daha fark etti. Kule'nin yanındaki dar yolda yürüyen bir gölge vardı. Daha dikkatli bakma fırsatını yakalayamadan gölge Kule'nin yan kapısından içeri girerek kapıyı hızla kapattı. Landfill zıplayıp bir ağacın arkasına saklandı. Kafasını dikkatle uzatıp yeniden baktı. Ama havlayıp kapıyı tırmalayan köpekleri arkasında bırakan gölge ortadan kaybolmuştu.

Gözlerini kapıdan ayırmadan ağaçların arkasına gizlenerek Kule'ye doğru yürümeye devam etti. Köpeklerin yanına gelince Woolf'un önünde çömelerek Orwell'i ona verdi.

Islak pantolonunun dizlerine kadar kıvrılmış paçalarını indirirken fısıldadı. "O neydi Woolf? Kapıdan geçen şey neydi?"

Woolf, Orwell'in ıslak tüylerini sessizce yalarken Landfill emekleyerek diğer köpeklerin yanına gitti. Cebinden çıkardığı cam bıçağı parlıyordu. Köpeklerin başını okşarken sesini yükseltmeden konuştu. "Sakin olun kuçular. Sakin olun. Oturun ve buradan bir yere ayrılmayın. Tehlikeli olabilir."

Landfill kapıya geldi ama kapının koluna dokununca duraksadı. Bıçağı tekrar cebine koyup dudağını ısırды, ellerinin ve dizlerinin üzerine eğilerek duvarın köşesine kadar emekledi.

Kule'nin ana girişine gelip kenarda durduktan sonra ellerini duvara dayayıp eğilerek içeri baktı. Pencerelerden ve

deliklerden içeri sızan güneş ışığı küflenmiş paletlerin, eskimiş tren raylarının ve yosun yüzünden yeşermiş zeminin üzerine düşüyordu. Makinelerin üzerinde turkuaz ve zümrüt yeşili ufalanmış kabuklarla kaplı bir tabaka vardı. Kirli kemerlerin ve geçitlerin üzerindeki sarkıtlardan sular damlıyordu.

Etrafta içeri giren birinin izine rastlamayan Landfill çömelip makinelerin ve beton kirişlerin arkasında gizlenerek mağarayı andıran odada ilerledi. Pis kokulu su birikintisinden geçip metal basamakları tırmanarak asma kattaki dar yolda sessizce yürümeye başladı.

Burnuna bir koku geldi. Havadaki küf ve yosunun arasında başka bir koku vardı. Hafif, çiçekleri andıran, burnunu gıdıklayan tatlı bir koku. Az önce geçtiği kapıdan bir ses geldi. Yere sürtünen adımların yankısı duyuldu. Landfill hızla karanlık bir köşeye saklandı. Yakınındaki ayak seslerini duyunca titreyen nefesini bastırmak için ağzını kapadı.

Gölge ondan uzaklaşıyor, merdivenlere doğru ilerliyordu. Ayak sesleri bir noktada kesildi. Her yer o kadar sessizdi ki sarkıtlardan düşen damlalar, şiddetli yağın bir yağmurun sesi gibi kulaklarında yankılanıyordu. Birden yanan parlak bir ışık odayı doldurunca saklandığı köşede iyice büzüldü. Sonra ayak sesleri devam etti.

Adımların sahibi merdivenden inerken nefesini tutarak gizlendiği köşeden hafifçe dışarı doğru uzandı. Ensesinde bir karıncalanma hissetti. Başında kapüşon olan gölge merdivenlerden ayrılarak pis kokulu su birikintisinin kenarında durmuştu. Etrafa bakıyordu. Makineleri ve onların üzerindeki tuşları inceliyormuş gibi gözüküyordu. Sonra etrafa bakmayı

bıraktı. Yüzünü karşısındaki duvarda asılı olan paslanmış yangın söndürücüye çevirmişti.

Landfill'in kanı dondu. Yabancı, yangın söndürücünün yanındaki çatlakta yaşayan fareleri görmüş olmalıydı. Landfill hafifçe inledi. Ellerini karnına götürerek midesinin bulanmasına engel olmaya çalıştı. Dışarılı yangın söndürücüye doğru bir adım atınca saklandığı yerden çıkarak korkuluğun yanında yere çömeldi.

Farelere doğru eğildiğinde çocuk yavaşça emeklemeye başlamıştı. Elindeki siyah bir aleti kurcalarken Landfill karnını basamaklara sürterek merdivenlerden indi. Diken diken olan tüyleri, cam kırıkları kadar hassaslaşmıştı. Nemli avuçlarının içindeki basamaklar sallanıp elinden kayacakmış gibiydi.

Yabancı yere çömelmiş, yangın söndürücüye yaklaşmıştı. Landfill, yerde yavaşça, hiç ses çıkarmadan sürünürken hızla atan kalbinin onu ele vereceğinden korkuyordu. Dışarılı'nın biraz gerisindeydi. Çömelmişti. Nefesini tutarak hemen arkasında durdu. Bir sonraki adımının ne olacağını bilmiyor, düğümlenen bağırsaklarındaki acıyı hissediyordu.

Landfill sessizce hareket ederken yabancının kapüşonunun kenarından ipek kadar kaygan -ve inanılmaz derecede temiz- saçların aşağı doğru döküldüğünü fark etti. Yüzünü biraz olsun görmek için elinde olmadan hafifçe yana eğildi.

Burun delikleri titredi. Yüzünün küçük bir kısmını, burunun ucunu ve gölgede kalmış yanağını görebiliyordu. Ama gördükleri kafasını çevirip biraz daha ileri uzanması için yeterliydi.

Kahverengi gözlerini, gülümseyen yumuşak dudaklarını gördü. Landfill karşısındaki bu yüzün Çukur'da karşılaştığı Dışarılı'nın yüzüne benzeyip benzemediğini anlamaya çalışırken yabancı kahverengi gözlerini ona çevirdi. Çok fazla yaklaştığını fark eden Landfill küçük bir çığlık attı.

Hızla dönüp kaçmak için doğrulduğu sırada Dışarılı kafasının kenarıyla çenesine çarptı. Canı yanıp gözlerinin önünde parlak ışıklar uçuşunca Landfill çığlık atıp sendeledi. Dışarılı'nın korkuyla geri çekilip kafasını ovuşturduğunu gördü. Landfill, çenesine darbe aldığı anda elini cebine götürmüştü. Bıçağını çıkarınca Dışarılı'nın korkudan nefesi kesildi. Dudaklarını büzüp ileri doğru atılarak elindeki siyah aleti Landfill'in burnunun ucuna getirdi. Çocuğun gözlerinin önünde ışıldayan küçük dikdörtgen bir cam vardı. Hafif bir tıkırtının ardından bir ışık parladı ve her şey yok oldu.

Parlak ışık yüzünden hiçbir şey göremeyen Landfill ayak seslerini duydu. Sonra göğsüne bir yumruk yedi. Arkasında hafif bir rüzgâr esiyormuş gibi geldi. Havaya savruldu ve sırtının beton zemine çarptığını hissetti. Bıçak elinden fırladıktan sonra yana açılan kollarında hissettiği ağırlıkla inledi.

Tekrar görmeye başladığında Dışarılı'nın dizlerinin üzerinde doğrularak oturduğunu, kafasının üzerinde bir şey tuttuğunu fark etti. Göğsü küçük titremelerle kabarıp iniyordu. Gözleri korkuyla açılmıştı. Landfill gözlerini Dışarılı'nın şakağındaki kırmızı şişlikten alamıyordu. Bunu başardığında onun havaya kaldırıp titreyen elleriyle sıkıca tuttuğu yangın söndürücüyü gördü. Kafasını yana çevirip gözlerini kısarak demirin kafasına çarpacağı anı bekledi.

YİRMİ

HİLELER VE ANLAŞILMAZ SÖZLER

Yangın söndürücü kafasına çarpmamış, havada kalmıştı. Landfill, Dışarılı'nın yüzündeki sert ifadenin titreyip kaybolduğunu gördü. Yanağından aşağı bir gözyaşı süzülüyordu. Yangın söndürücüyü kenara attıktan sonra Landfill'in üzerinden kalkıp geri çekilerek yerdeki bir paletin yanına geldi ve başını ellerinin arasına aldı.

Landfill hızla doğrulup oturdu. Gözünde yaşlarla bıçağını bulup duvara dayandı, sessizce ağlayarak nefesini kontrol etmeye çalıştı. Kendini toparladıktan sonra titrek, zayıf bir sesle konuştu. "Bana zarar verebilirdin." Burnunu çekip yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. "Ama sen... Sen..."

Dışarılı, avuçlarının içine aldığı başını hafifçe kaldırdı ve yerdeki yangın söndürücüye baktıktan sonra gözlerini Landfill'e çevirdi. "Canını yakmadım, değil mi? Tabii ki yapmadım. Nasıl... Neden..." Boğazına bir şey takılmış gibiydi.

Landfill şaşkınlıkla yabancının ağzına bakıyordu. Duyduklarını, ağzından çıkan sözleri anlaması için biraz zaman geçmesi gerekmişti.

Dışarılı koluyla gözlerini sildikten sonra yeniden konuşmaya çalıştı. "Neden sana zarar vereyim ki? Benden daha fazla korkmuş görünüyorsun."

Boğuk bir sesle konuşuyordu ama Landfill gözyaşlarının ardındaki yumuşaklığı duyabiliyordu. Sesinde Babagoo'dan duymaya alıştığı kaba, sert ya da öfkeli ton yoktu. Çocuk, ellerindeki ıslaklığı fark edip kafasını eğince bıçağına ve parmaklarına bulaşan kanı gördü. Oturduğu yerde sallanarak bir süre bu parlak kırmızı renge baktı.

Hafif bir soluk duyunca gözlerini kaldırdı. Yabancıya bakınca boynunda asılı olan siyah aleti gördü. Üzerindeki gri kapüşonlu giysinin ve dar, mavi kot pantolonunun çok temiz olduğunu fark etti. Tilkilerin Bulanık Birikinti'den çıktıklarında parlayan tüylerine benzeyen uzun, kestane rengi saçları vardı. Ve yüzü... Yüzünde çocuğun anlayamadığı tuhaf bir yumuşaklık vardı. Yuvarlak, dolgun yanakları, küçük dudakları vardı. İnce, düzgün kaşlarının altındaki kahverengi gözleri yarı kapalı gibiydi. Genç gözüküyordu. Landfill'den çok büyük değildi.

Yabancı yeniden konuştu. “Şu hâline bak. Sen sadece küçük bir çocuksun.” Şakağındaki kesige dokununca acıyla iç çekti. Sesi sertleşti. “Derdin ne senin? Neden gizlice etrafımda dolanıyordun?”

Landfill duvardaki boşluğa baktı. “Farelere zarar verecektin.”

“Zarar vermek mi? Ben fotoğraf çekiyordum.” Yarasını silmek için kapüşonunu indirdi. “Neden farelere zarar vermek isteyeyim ki?”

Landfill cevap vermedi. Boğazında düğümlenmiş kelimelerle bir süre boğuştuktan sonra güçlkle konuştu. “İçeri nasıl girdin?” Yüzünü buruşturup kendini alacağı cevaba hazırladı. Korkudan midesi büzüşmüştü.

Dışarılı, dikkatle Landfill’e bakarak cevap verdi. “Duvarın altındaki bir tünelden. Otların altında. Uzun süredir içeri girmenin bir yolunu arıyordum. Sen de aynı şekilde mi girdin buraya?” Kaşlarını kaldırdı. “Ne var? Ne oldu?”

Landfill’in kanı çekilmişti. Gözlerinden akan yaşlara engel olmaya çalışıyor, kusmamak için kendini zor tutuyordu. Kaba bir ses çıkararak geçirdi. Yeniden konuşabilmek için derin bir nefes almak zorunda kaldı. “Neden buraya geldin? Ağgöz yüzünden mi? Beni gördü mü?”

Dışarılı afallamıştı. “Ben... Ben ne demek istediğini anlamadım. Buraya fotoğraf çekmek için geldim.”

Landfill kafasını salladı. “Gayet iyi anladın.” Bıçağını kaldırdı. “Ağgöz. Durmadan yukarılarda uçuyor. O... O beni arıyor.”

Dışarılı kaşlarını çatıp yanaklarını şişirerek ofladı. Sonra tavandaki delikten gökyüzüne baktı. Birden gözleri açıldı. “Jetlerden mi bahsediyorsun? Hani şu üsten havalanan jetler?” Kafasını eğdi. Yüzüne sanki eğleniyormuş gibi bir ifade yayılmıştı. “Onlar seni aramıyor ki... Sadece tatbikat yapıyorlar. Seni fark etmiyorlar bile.”

Landfill yüzünü buruşturup kafasını sağa sola sallayarak boşta kalan elini kulağına bastırdı.

Dışarılı’nın sesi biraz yumuşadı. “Neden bıçağı bir kenara bırakmıyorsun? Sana zarar vermeyeceğim. Tabii bana saldırmasan.” Yavaşça paletten kalkıp ileri doğru bir adım attı.

Çocuk kafasını sallamayı keserek bıçağını havaya savurdu. Yüzüne renk gelmişti. “Uzak dur! Uzak dur ve çenenı kapa!” Kolundaki tüyler diken diken oldu. “Beni kandıramazsın! Saçmalıyorsun. Yalanlar ve kötölükler!”

Dışarılı, olduğu yerde durup ellerini kaldırdı. “Bak. Sakin ol tamam mı? Ben—”

Cam bıçak bir kez daha ışıldadı. “Uzak dur!”

Dışarılı hareketsiz kaldı. Dudaklarını büküp çenesine dokundu. “Nerelisin? Kasabalı değilsin, öyle değil mi? Seni orada hiç görmedim. Annenle baban burada mı?”

Çocuk cevap vermeden ona baktı.

“Annenle baban nerede? Senin yalın ayak dolaşıp insanlara saldırdığından haberleri var mı?”

Landfill yüzünü buruşturdu. “Saçma sözler. Hileler ve anlaşılmaz sözler.”

Dışarılı kaşlarını çatı. Sesi yeniden sertleşti. “Annen ve baban. Buradalar mı?”

Landfill bıçağını indirdi. Gözlerini yere çevirip alçak sesle kelimeyi tekrar etti. “*Anne...*” Kendi kendine konuşuyormuş gibiydi. “Bunu... Bir yerde duymuştum...”

Dışarılı kafasını salladı. “Evet, annen. O nerede?”

Çocuk yavaşça gözlerini kaldırdı. Yüzündeki gergin ifadeyi inceleyen Dışarılı’nın bakışları değişti. “Burada bir sorun var.”

Landfill, ona doğru ilerleyerek üzeri kanlı bıçağı yüzüne doğrulttu. “Buradaki tek sorun sensin.”

Dışarılı bir adım geri çekildi. Gözleri parlıyordu. “Hayır. Burada gerçekten de... Bir sorun. Neden–”

Uzaktan sert, öfkeli bir ses duyuldu. “Landfill! Neredesin, çocuk?”

Landfill olduğu yerde sıçradı. İkisi de aynı anda Kule'nin ortasına baktı. Çocuk yüzünü buruştu. Hızla ve güçlükle nefes alıyordu.

“Bu kim?” Yabancı kaşlarını çatı. “Bir dakika... Burada güvenlik görevlileri yok, değil mi?”

Landfill korkuyla yüzünü buruşturup elini başının arkasına bastırdı. Sonra gözlerini açıp bıçağını sallayarak Dışarılı’nın üzerine atıldı. “Git buradan,” dedi tiz bir fısıltıyla. “Geldiğin yoldan git ve bir daha buraya gelme.”

Dışarılı, gözlerine bakıp kafasını salladıktan sonra koşmaya başladı. Landfill de koşuyordu. Yabancı’nın arkasından gün ışığına çıkıp asfalta geçti. Babagoo’nun uzaktan gelen sesi

arkalarındaydı. Aralarındaki mesafe azalıyordu. “Landfill! Neredesin? Sepze tarihinde olmalıydın!”

Dışarılı, Dalgalı Tepe’nin önünden geçerek köşeyi döndü. Landfill de ışıldayan bıçağıyla onu takip ediyordu. Barakaların olduğu yere geldiklerinde tünelin ağzında durup etrafı koklayan köpekleri gördüler. Vonnegut da aralarındaydı. İri çoban köpeği, yabancıya hırlamaya başladı.

Landfill hırlayıp ellerini sallayınca köpekler geri çekildi. Dışarılı’ya döndü. “Git buradan.”

Dışarılı Çukur’a indikten sonra durup Landfill’e baktı. “Sen de geliyor musun? Burada yakalanırsan kötü olur. Annenle baban ceza alabilir.”

Landfill iki eliyle bıçağını sıkıca tuttu. “Lütfen git.” Bıçağı yabancıya doğrultmuştu ama sesinde yalvaran bir ton vardı. “Lütfen git ve bir daha gelme. Asla dönme ve Dışarılılara söyleme. Lütfen.”

“Dışarılılar mı?” Yabancı Çukur’un içinden yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakarken yavaşça kaşlarını çatı. “Dinle. Yarın geri geleceğim. Benimle buluş, tamam mı? Tam burada.”

Landfill gözlerini kırparak bir şeyler mırıldandı. Söylemek istediklerini bir türlü söyleyemiyordu. Dışarılı o sırada tünele girip gözden kayboldu.

Babagoo bir kez daha seslendi. “Landfill!”

Yere eğilip birbirine dolanan elleriyle etraftaki otları toplayarak deliği kapamaya çalıştı. Vonnegut havlayıp burnuyla saçlarını okşadı. Landfill köpeğe cevap verirken yaprakları yerine koymaya çalışıyordu. “Biliyorum! Sonra halledeceğim.

Dışarılı bir daha... İçeri giremeyecek. Sonra kapatacağım. Şimdi zamanımız yok.”

Landfill, tüneli gizledikten sonra yanındaki köpeklerle birlikte hızla barakalardan uzaklaştı. Köşeyi dönünce Babagoo’nun Dalgalı Tepe’deki tren raylarını geçtiğini gördü.

Yanaklarını şişirip kaşıyarak ona selam verdi. Ama çöpçü sadece bir kaşını kaldırdı. “Neyle oynuyorsun? Bazı sesler duydum.”

“Ben... Köpekler havlıyordu. Onlar... Biraz huzursuzdu.”

“Yaralanmışsın.”

Çocuk çöpçünün bakışlarını takip edince parmaklarına bulaşan kanı gördü. “Oynarken elimi kestim. Köpekler de bu yüzden endişelendi zaten. Önemli bir şey değil. Sadece bir çizik.”

Babagoo, Landfill’in yüzünü inceledikten sonra derin bir nefes aldı. “Sepzelerle ilgilenmen gerekiyor. Benim Çukur’a gitmem lazım. İşleri aksatma, Landfill. Kural–”

“On dört.”

Babagoo gözlerini kısıtı. “Evet, on dördüncü kural.” Hafifçe kafasını sallayıp şapkasına dokundu. “Hadi oyalanmayı bırak da işinin başına geç.”

Landfill fırsatı değerlendirerek oradan hızla uzaklaştı. Koşarken bileğini yaladı. Dili kırmızı kan damlasına değdiğinde neredeyse düşecekti.

Şaşkın gözlerle Dışarılı’nın kanına baktı. Tadı tıpkı kendi kanının tadı gibiydi.

Akşam olunca Landfill yemeğini hızla yedikten sonra erkenden hayvanların karnını doyurmaya gitti. İçleri martılarla dolu çöp poşetleriyle İçeride dolaşırken gözleri sürekli Dalgalı Tepe'ye takılıyordu.

Köpek Yurdu'na geldiğinde terlemişti. Köpekler etrafında toplandı. Dilleri, salyalarıyla ıslanmış çenelerine doğru sarkıyordu.

“Kalamam kuçular,” dedi. Nefes nefese kalmıştı. Sesi fısıltıya dönüştü. “Yapmam gereken bir şey var. Bir çukuru—”

Köpek Yurdu'ndaki su kabının önünde Woolf'u görünce birden sesi kesildi. Orwell'i ensesinden tutup kaldırmış, onu suyun kenarına götürüyordu. O kelimeyi ilk duyduğu anı hatırlayınca gözleri açıldı. Babagoo onu Woolf için kullanmıştı. Kelimeyi fısıldayarak söyledi. “*Anne...*” Yavaşça geriye doğru bir adım attı.

Sonra yere birkaç et atıp koşmaya başladı. Hayvanlara yemeklerini vermeyi erkenden bitirerek Çukur'un yanına geldi. Sadece üzerindeki otları düzeltmek için.

YİRMİ BİR

LANVILLE

Ertesi gün Landfill öğle yemeğini elinden geldiğince hızlı yedi.

Babagoo, sobanın diğer tarafından onu izliyordu. Sakalında kalmış birkaç parça eti alıp ağzına attı. “O sepzelerin yanında biraz da martı eti yemeye yanaşmıyorsun bakıyorum.”

Landfill yemeye devam ederken başını sağa sola salladı.

“Ben de öyle düşünmüştüm.” Çöpçü gözlerini yuvarladı. “Bari o pattisleri biraz yavaş ye. Yoksa boğulacaksın.”

Landfill’in yuttuğu patates parçası o kadar büyüktü ki gözleri yaşarmıştı. “Çok acıktım da,” diyerek öksürdü.

“Hem açsın hem de suskun. Bugün tek kelime bile etmediğin gözümünden kaçmadı. Dün gece de pek konuşmadın. Ne oldu? Aklında bir şey mi var?”

“Hayır.”

“Hm.” Babagoo biraz daha martı yedikten sonra ağzına gelen kemiği yere tükürdü. “Hiçbir işaretin olmaması bir işaret olabilir.”

Landfill duymazlıktan geldi.

“Elindeki kesik nasıl oldu?”

Çocuk, önceki gün parmağına attığı kesiğe baktı. “İyi.” Pancardan kalan son parçaları da ağzına atarak ayağa kalktı.

“Nereye gidiyorsun?”

“Dinlenme zamanı değil mi?”

“Evet tabii, öyle de... Biraz acele ediyormuşsun gibi geldi. Karnın ağrıyacak. Nereye gideceksin?”

“Hiçbir yere. Biraz dolaşacağım. Yerimde duramıyorum.”

“Yerinde duramıyorsun, ha?” Babagoo gür kaşlarını kıpırdatarak Kafka’ya baktı. Keçi, küflü hasır bir sepetten geriye kalanları çiğniyordu. Sonra tekrar çocuğa döndü. “Madem yerinde duramıyorsun, gel de Sarmaşık Öbeği’ndeki tahtaları onarmama yardım et.”

Landfill metal kapıdan çıkmak üzereydi. “O kadar da değil.”

Çöpçünün kapıyı kapatmadan önce homurdandığını duydu. “Ben de öyle düşünmüştüm.”

Landfill, Dalgalı Tepe’ye yaklaşırken arkasına dönüp etrafı kontrol etti. Babagoo’dan iz yoktu. Kafasını kaldırıp masmavi gökyüzüne baktı. Dışarıyla karşılaştığından beri Ağgöz

üzerlerinden geçmemiştir. Bunun bir anlamı olup olmadığını merak ediyordu.

Sabah kontrollerini yaparken Dışarılı'ya ait bir ize rastlamamıştır. Hayvanları beslerken çukuru da kontrol etmiştir ama hiçbir şey yoktu. En sondaki barakanın yanından bir kez daha geçerken bir yandan hiçbir şey bulamamayı umuyordu. Bağdaş kurup Çukur'un kenarına oturan Dışarılı'nın mor bir çiğdem çiçeğinin yapraklarını yolduğunu görünce korkuyla hızlı bir nefes aldı. Dışarılı gri kapüşonunu indirmişti. Ve boynunun etrafında, iki ucunda yuvarlak parçalar olan plastik bir ip vardı. Yumuşak kenarlı yuvarlaklar Dışarılı'nın çenesinin altında duruyordu.

Landfill bıçağını çıkararak Çukur'un en yakınındaki barakayı işaret etti. "İçeri. Hemen."

Dışarılı bir kaşını kaldırdı. "Önce o bıçağı kenara koymaya ne dersin? Yeteri kadar zarar vermedi mi?"

Landfill kafasını sağa sola sallayınca Dışarılı omuz silkti.

"Tamam," dedi iç çekerek. "İstediğin gibi olsun. Ama o şeyle bana yaklaşacak olursan bağırıp elimden geldiğince gürültü çıkarırım. Belki o adam gelip kontrol eder. Dün bizi yakalaması pek hoşuna gitmemiş gibiydi."

Ayağa kalkıp ellerindeki toprağı temizledi. Landfill, onu takip edip barakaya girmeden önce bir kez daha arkasına baktı, titreyen ayaklarla Çukur'un yanına gidip üzerindeki otları düzeltti.

Barakaya girince kırık masanın altındaki tüylerini kabartmış tilkileri gördü. Dışarılı yüzünde parlak, güzel bir

gölümsemeyle pencerenin yanında duruyor, biraz tedirgin olsa da meraklı gözüküyordu.

“Şuraya bak,” dedi Dışarılı. “Tilkileri severim. Çok güzel değiller mi? Bazı geceler kasabanın etrafında tilkilere rastlarız ama onları hiç bu kadar yakından görmemiştim.” Tilkilere dönüp onlara diliyle ses çıkardı. “Merhaba. Nasılsınız bakalım?”

“Eğil,” dedi Landfill öfkeli bir fısıltıyla. Gözleri pencere-deydi. “Yere eğil.”

“Tamam, tamam.” Dışarılı çömelirken tilkilerle ilgilenme-ye devam etti. “Hadi ama, korkmayın.” Kahverengi gözleri ışıldadı. “Aa, şimdi aklıma geldi... Yanımda sizin seveceğiniz bir şey var.”

Landfill de yere eğilmişti. Gözleri Dışarılı ile pencere ara-sında gidip geliyordu. Dışarılı cebine uzanınca bıçağı kaldırdı.

“Bunlar hoşunuza gider mi bakalım, ufaklıklar?” Bir paket bisküvi çıkarıp tilkilere uzattı. “Bu kadar utangaç olmayın,” dedikten sonra Landfill’e döndü. “Sen de ister misin?”

Landfill kafasını salladı. Burunlarını uzatarak masanın kenarına gelen tilkilere elini kaldırdı. “Hayır. Rushdie. Carter. Geri çekilin. Uzak durun.”

“İsimleri mi var? Ne tatlı. Peki senin adın ne?” Gözlerini Landfill’e çevirdi. “Ayakkabıların yok ama bir adın vardır herhâlde.”

Landfill kafasını sağa sola salladı. Dudaklarını sıkıca bir-birine kenetledi.

“Şu sesini duyduğumuz adam... Sana Lanville diye seslen-mişti. Sen de cevap verdin. Adın bu mu? Lanville?”

Landfill'in dudakları kıpırdamadı.

“Bu arada, benim adım Dawn. Cevap vermediğine göre adın Lanville olmalı. Doğru mu Lanville? Ama bu tuhaf bir isim. Lanville. Kulağa biraz havalı geliyor. Havalı birine benzemiyorsun. Yoksa zengin misin Lanville?”

“Landfill,” diye homurdandı çocuk.

Dışarılı kafasını yana eğdi. “Adın Landfill mi? Hani şu *çöplük* anlamına gelen Landfill?”

“*Değerli* anlamına geliyor.”

Dışarılı canlı ve neşeli bir kahkaha attı. Kahkahası nadir bulunan bir kuş gibi etrafta uçarak barakanın içinde yankılandı. “Öyle olsun, Landfill. Hey!” Son kelimeyi hâlâ elinde olan bisküvileri yiyip bitiren tilkilere söylemişti. İki tilki masanın altından çıkarak parmaklarını koklayınca paketten başka bisküviler çıkardı.

Landfill doğrulup duruşunu düzelterek dizlerinin üzerine oturdu. Dışarılı'nın kahkahası bacaklarını bir şekilde güçsüz bırakmıştı. Midesinde alışık olmadığı bir kıpırtı hissetti. Elindeki bıçağı düz tutmaya çalışıyordu. “Tikkilere zarar vermeyi aklından bile geçirme.”

Dışarılı öfkeli gözlerle birden ona baktı. Yanakları ve dudakları, bir şeyden tiksinti duyuyormuş gibi şekil almıştı. “Hayvanlara zarar verme saçmalığını keser misin artık? Ayrıca ‘tikki’ ne demek? Onlar *tilki*.” Kafasını sallayıp hafifçe suratını astı. “Zarar vermek derken... Dün beni fena yaraladın.” Şakağının üzerindeki kahverengi banda hafifçe dokundu. “Sağa sola salladığın o cam parçası bir oyuncak değil, biliyor

musun? Senin yerinde olsam birini ciddi bir şekilde yaralamadan önce ondan kurtulurdum.”

Landfill cevap vermedi. Baraka rutubetli ve soğuk olduğu hâlde terleyen göz kapaklarını kırpma zorunda kalıyordu.

Dışarı, Landfill gibi, yıpranmış halıda dizlerinin üzerine oturdu. Asık yüzündeki ifade yavaş yavaş kaybolup yumuşamıştı. “Bak, dün neler olduğunu tam olarak anlamadım. Bence ikimiz de biraz korktuğumuz için birbirimize tuhaf davrandık. Ama biliyor musun, insanların etrafında öyle gizlice dolaşırsan böyle şeyler olur. Kazalar olur, öyle değil mi?” Yeniden şakağındaki banda dokunduktan sonra iç çekti. “Ne olursa olsun, ben yine de özür dilerim.”

Landfill bir özürden başka her şeye hazırlıklıydı. Bu özür ona bir bıçak gibi saplanmıştı. Cam bıçak parmaklarının arasından kaymaya başladı. Ağzı açık kaldı. “Öö... zür mü?”

“Evet.” Dışarı yüzünde üzgün bir ifadeyle kafasını salladı. “Sana öyle saldırdığım için. Neredeyse... Seni... O yangın söndürücüyle...” Yanaklarını hafifçe şişirip omuz silkti. “O camı bana doğru tutunca ödüm koptu. Onun bıçak olduğunu sandım. Aklımdan neler geçtiğini tahmin edebiliyor musun? Bir an kendimi kaybettim. Son anda fark ettim.”

Gülmeye çalışarak yanaklarını bir kez daha şişirdi. “Her neyse, havayı yumuşatıp her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak istedim. Benim korktuğum doğru ama senin de ödün kopmuştu. Neredeyse altına yapıp o yırtık pantolonunu berbat edecektin. Ama şimdi iyisin, değil mi?” Kaşlarını çatı. “Aslında pek iyi gözüküyorsun. Hâlâ biraz endişeli gibisin?”

Benim titrememin geçmesi de biraz zaman aldı. Adrenalin yüzünden, ha?”

Landfill söylediklerini zar zor duyuyordu. Dışarılı'nın dudaklarından dökülen kelimeler uzaklardan bir yerden geliyormuş gibiydi. Landfill aslında orada olmadığını düşünüyor, bu sahneyi barakanın dışından izliyormuş gibi hissediyordu. Boş gözlerle onun yüzüne baktı. Teninin pürüzsüzlüğünü, alışılmadık yumuşaklığını inceledi. Bedeni farklıydı. Göğsünde ve belinde kıvrımlar vardı.

Landfill'in ağzı birdenbire kurudu. Dışarılı, dudaklarını yaladığını fark etmiş olmalıydı. “Susadın mı?”

Landfill kafasını sağa sola salladı.

Bisküviler bitmişti. Tilkiler artık Dışarılı'nın parmaklarını yalıyordu. “Gıdıklıyorsunuz,” diyerek kıkırdadı. Tilkilerin geri çekilişini izlerken hafifçe güldü. Landfill midesinde yine o tuhaf kıpırtıyı hissetti.

Dışarılı, Landfill'e baktığında yüzündeki gülümseme kayboldu. “Ee, anlat bakalım. Buralarda mı takılıyorsun?”

Landfill cevap vermedi. Düşüncelerini toparlayıp düzenlemekte zorlanıyordu. Kafası ve bütün vücudu uyuşmuştu.

Dışarılı, dizlerinin üzerinde rahat edemiyormuş gibi hareket ediyordu. “Aslında geri dönmemin başka bir sebebi var. O adam seni çağırdığında yüzünde... Önce bir güvenlik görevlisinden ya da ona benzer bir şeyden kaçtığımızı düşündüm ama burası yıllardır kapalı. Sonra sana bir şey söyledi. Sebze tarhı gibi bir şey. Bu bana biraz tuhaf geldi. Kimdi o?”

Landfill kendine geldi. Birden nefesi kesildi. Bulanık Birikinti’de yüzerken nefes almak için suyun üzerine çıkmış gibiydi. “O... O... gitti. Onu bulmazsın, boşuna uğraşma.”

Dışarılı omuz silkti. “Tamam ama kim o? Neden ondan kaçtık?”

“O *gitti*.”

Dışarılı kaşlarını kaldırıp hafif bir ıslık çaldı. “Galiba hassas bir konu.” Halının üzerinde bağdaş kurdu. “Buralarda başka çocuk var mı? Burası oynamak için uygun bir yer değil.”

İki tilki kafalarını Dışarılı’nın bacaklarına dayamıştı. Landfill, onun tilkileri okşayan ellerini izliyordu. Parmakları çok düzgün, temiz ve hızlıydı. Carter’ın koyu renkli kulaklarını, Rushdie’nin çenesini okşarken elleri nazikçe hareket ediyordu.

Landfill’in ağzı kupkuru olmuştu. Konuşmadan önce birkaç kez güçlkle yutkundu. “Sen farklısın.”

“Ne demek istiyorsun?”

Landfill bıçağıyla Dışarılı’nın kalçalarını ve göğsünü işaret etti.

Dışarılı oturduğu yerde doğruldu. Yarı kapalı gibi gözüken gözlerindeki ifade sertleşmişti. “Sen ne diyorsun? Komik olduğunu mu sanıyorsun?”

“Diğer Dışarılı... Çukur’daki... O böyle değildi. Ben ve...” Dudağını ısırıldı. “Ben de senin gibi değilim. Sen... Farklısın.”

“Dışarılı? Çukur? Daha önce de bana Dışarılı demiştin. Bu bir oyun mu? Burada oynadığın şey bu mu?”

Landfill cevap vermedi. Dışarılı gözlerini yuvarladı. “Tamam, hadi oynayalım, Landfill. *Böyle* gözüktüyorum... Çünkü ben bir kadınıam.” Kafasını yana eğip avuçlarını yukarı doğru çevirdi.

“*Kaadı?*”

“Evet. Sen erkeksin ben de kadınıam. Tamam mı?”

Landfill’in gözleri açıldı. “Sen... Bir kadın mısın?”

“Bu kadarı fazla oluyor.” Dawn öfkelenmişti. “Sen gerçekten çok kabasın. Davranışların, üzerindeki leş kokusu kadar kötü.”

“*Leeş?*”

“Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Çok pis kokuyorsun.”

Landfill’in burun delikleri kıpırdadı. “Ben mutteşem kokarım.” Öne doğru eğilip yeniden burnunu çekti. “Tuhaf kokan sensin. Kokmuyorsun bile. Yani bir kokun... Yok.”

“Bunu iltifat olarak kabul ediyorum.” Dawn, Landfill’in öfkeli bakışlarına karşılık verdi. “Bu konuyu kapatalım mı artık? Buraya oyun oynamak için gelmedim?” Yeniden dizlerinin üzerine oturdu. Hafifçe öne doğru ilerledi ama Landfill geri çekilip titreyen bıçağını ona doğrultunca birden irkildi.

“Yaklaşma!” dedi. “Konuşmayı kes! Uzak dur yoksa... Yoksa...”

Tilkiler de tüylerini kabartmaya başlamıştı. Dawn onları okşayıp sakinleştirdikten sonra yerine oturdu. Bunları yaparken gözünü Landfill’in üzerinden ayırmamıştı.

“Saçma sözler ve hileler,” diye devam etti Landfill. “Bir işe yaramayacak! Seninle konuşmak istemiyorum.”

“Gerçekten mi? Peki benimle neden buluştun? Ayrıca şu camı sallamayı keser misin artık? Onunla bir şey yapamayacak kadar korktuğunun farkındayım. Aptal değilim. Onu düzgün tutamıyorsun bile. Yaprak gibi titriyorsun.”

Landfill cevap vermedi. Hiç konuşmadan dikkatle birbirlerini incelediler.

Sonunda Landfill derin bir nefes aldı. Dilini kurumuş, çatlamış dudaklarında gezdirdi. “Bir şey söyledin. Dün. Bana benim... Annemi sordun. Ne demek istedin?”

“Ah, yine başlıyoruz...”

“Annem ne demek?”

Dawn yine gözlerini yuvarladı. “A-N-N-E. Seni dünyaya getiren kişi. Bir zamanlar karnında olduğun kişi.”

Landfill’in gözleri açıldı. Bıçağı düştü. “Annemin... Karnında mı?”

“Eeveet,” dedi Dawn homurdanarak. “Sana değer veren kadın. Büyük ihtimalle seni buraya göndermeyece—”

“Yalan söylüyorsun!” Landfill bıçağını yeniden kaldırdı. Sesindeki ton sertleşmişti. “Beni bir anne yapmadı. Annem yok benim.”

Dawn kahkaha attı. “Tabii ki var. Herkesin bir annesi vardır. Benim de var.” Duraksayıp omuzlarını silkti. “En azından vardı.”

“Ben senin gibi değilim! Bir anneden gelmedim ve bir annem yok! Benim... Hiçbir şeyim yok!” Göğsü hızla yükselip alçalıyordu. Sesini kontrol etmeye çalışırken nefesi titriyordu.

Dawn’ın ağızı açık kalmıştı. Landfill, ağızından soluduğu havayı yuttu. Dawn’ın çiçeksi, tatlı kokusu ciğerlerini doldurup başını döndürdü. Dawn’ın ona nasıl baktığını görünce yüzü kızarmıştı. Yüzünde çok yumuşak, üzgün bir ifade vardı.

“Çok heyecanlandın,” dedi. “O bıçağı bırakıp biraz rahatlasan iyi olur.”

Bıçağı o kadar ağırlaşmıştı ki onu iki eliyle tutmak zorunda kalıyordu. Sert bir şekilde konuşmaya çalıştı ama boğazındaki titremeye engel olamıyordu. “Bu bıçağı sadece sana saplarsam bırakırım.”

Dawn başını sağa sola salladı. “Ciddi değilsin.”

Landfill hırıltılar çıkardı. “Öyleyim.”

“Peki neden ağlıyorsun?”

Çocuk, gözlerini sıkıca kapayıp inlerken yanaklarından gözyaşlarının süzöldüğünü hissetti. Dawn’ın, elindeki bıçağı indirip omzuna dokunduğunu bile fark etmemişti. Yavaşça konuşurken ağızından çıkan sıcak nefesini kulağında hissediyordu.

“Tamam, sorun yok.”

Elini boynuna uzattı. Landfill, gözyaşlarının arkasından pırıldayan bir şey gördü.

“Bu kolyeyi görüyor musun?” dedi Dawn. “Onu bana annem verdi. Ondan bana kalan tek şey. Öldüğünde çok küçüktüm. Onu hiç hatırlamıyorum. Babam da ben doğmadan

önce ortadan kaybolmuş. Beni evlat edindiler.” Landfill’in omzuna dokundu. “Yani ne demek istediğini anlıyorum. Bazen hiç annen olmamış gibi hissediyorsun. Sanki nereden geldiğin belli değilmiş gibi. Nasıl olduğunu bilirim. Ben de senin gibi ağladım, öfkelen dim. Bazen hâlâ ağlıyorum. Fakat bu normal, biliyor musun? Ağlamak iyidir.”

Tilkiler, Landfill’in ayaklarının dibine toplanmıştı. Bıyıklarını pantolonuna sürüyorlardı. Bir kez daha o tatlı çiçek kokusunu aldı. Bu koku, Dawn’ın yanaklarından sallanan yumuşak, ipeksi saçlarından geliyor olmalıydı.

Elini sırtının tam ortasına koymuştu. “Komik değil mi? Hiç sahip olmadığın bir şeyi özlemek. Etrafında arkadaşların olunca unutuyorsun ama o hep orada. Ne zaman aklına gelse orada oluyor. Kocaman bir boşluk. Yapayalnız hissediyorsun...”

Landfill’in çenesi göğsüne düşmüştü. Yere bakıp mırıldandı. “Yalnız...”

“Evet.”

Baraka sessizleşti. Sonra Dawn derin bir nefes aldı. Tişörtünün üstündeki parlak şey artık gözük müyordu. “Bak sana ne söyleyeceğim. Neden kasabaya gidip dondurma ya da başka bir şey yemiyoruz? Hava hiçbir zaman dondurma yiyemeyecek kadar soğuk değildir. Bence bizi biraz neşelendirecek bir şeyler yapabiliriz.”

“Anlamıyorum. Hiçbir şey anlamıyorum... Hiçbir şey...”

“Hadi. Hadi, gidelim buradan.”

“Buradan... Gitmek mi?”

“Evet. Ayakkabılarını nereye koyduysan gidip onları oradan alalım ve doğruca—”

Landfill’in tedirgin olduğunu görünce geri çekildi. Çocuk kazağının koluyla yüzünü sildikten sonra öfkeyle mırıldandı. “Tuzaklar.”

“Ne demek istiyorsun?”

“İşe yaramayacak. Dışarı çıkmayacağım.”

“Hadi, Landfill. Gidip—”

“Kötülükler. Çık buradan. Git.” Landfill biraz daha uzaklaştı. Gözünü yerden ayırmıyor, Dawn’ın yüzüne bakamıyordu.

“Ama—”

“Beni rahat bırak. Tuzağına düşmeyeceğim.”

“Ne tuzağı?”

“Git buradan!”

Landfill, Dawn’ı göremiyordu ama sesinin sertleştiğini fark etti. “Dinle, Landfill. Dürüst olacağım. Buraya sadece fotoğraf çekmek için gelmiştim. Güzel fotoğraflar yakalayabileceğimi düşünüyordum. Ama yırtık kıyafetler giyen, benden ve onu arayan bir adamdan korkan bir çocukla karşılaştım. Elindeki cam parçasını etrafa savuran, tuhaf oyunlar oynayan, sonra da oturup ağlayan bir çocuk. Burada neler oluyor bilmiyorum ama iyi şeyler olmadığı kesin.”

Landfill en sonunda kafasını kaldırmayı başardı. “Lütfen,” diye yalvardı. “Lütfen git.”

Dawn, çenesini kaldırıp bir şey söylemeden onu izledikten sonra gönülsüzce kafasını salladı. “Tamam. Gitmemi gerçekten istiyorsun. Bunu görebiliyorum. Senden özür dilerim. Asla seni üzmemek ya da rahatsız etmek istememiştim. Baskı altında hissetmeni de istemem. İnsanların seni konuşmak istemediğin bir şey hakkında konuşmaya zorlamasının nasıl olduğunu bilirim. Ama sadece güvende olduğuna yemin edip benimle yarın burada buluşmaya söz verirsen giderim. Anlaştık mı?”

Landfill avuçlarını gözlerine götürdü.

“Anlaştık mı?” diye tekrar etti Dawn.

Çocuk başını salladı. Dawn kalkıp yanından geçince göğsünde bir acı hissetti. Sonra onun kapıdan gelen sesini duydu. “Yarın. Burada olacağına söz ver.”

Landfill ellerini indirdi, pencereye yaklaşp dışarı baktı. Dawn’ın Çukur’un yanında durup duvardaki sarmaşıkları incelediğini gördü. Uzanıp dikkatle cam kırıklarına dokunduktan sonra dönüp barakaların olduğu tarafa baktı. Landfill geri çekildi. Sonra kafasını kaldırarak Dawn’ın yerdeki Çukur’a girip gözden kayboluşunu izledi.

YİRMİ İKİ

GÜZEL ÇİÇEK

Landfill ve Babagoo, o akşam yemeklerini sessizce yediler. Yuva'nın pencereleri kararırken sobanın ışığı parlıyor, çıtırtılar kutuların içinde kıpırdayan kedilerin sesine karışıyordu. Babagoo, martının budundan dişleriyle bir parça kopardıktan sonra kemiği Kafka'nın kafasına atınca keçi mutlu olduğunu belli eden hırıltılarla onu yemeğe başladı.

Babagoo yemek dolu ağzını şapırdatarak karşılık verdi. "Bir şey değil, mızımız ihtiyar."

Dizinin üstündeki birkaç kemiği alarak onları tek tek diğer keçilere attı. "Yiyin canlarım. Sadece en iyisi, sadece en iyisi."

Kıkırdayıp yüzünde geniş bir gülümsemeye Landfill'e baktı. Çürük dişlerinin arasında kalan boşluklardaki et parçaları göze çarpıyordu. "Hadi ama, çocuk, bence artık martı yemeye başlamanın zamanı geldi. Nereye varmaya çalıştığını

anladım. Gerçekten. Tatlı, tuhaf bir yolla ortaya koyduğun tepkin övgüyü hak ediyor. Ama sonsuza dek havuç ve mantarla yaşayamazsın. Karnını iyice doyurman lazım.”

Landfill kafasını sağa sola salladı. Babagoo da aynısını yaptı.

“Sana daha kaç kez söyleyemem gerekiyor, bilmiyorum, Landfill. Martılar başka. Onlar Çukur’daki zararlı havyanlar. Ölmeye mahkûmlar ve onları yemezsek ziyan olacaklar. Biz hiçbir şeyi ziyan etmeyiz, öyle değil mi çocuk?

“Onları senin yerine temizlemeye devam edeceğimi sanma. Bu senin işin. Martıları yesen de yemesen de bu işi sen yapmak zorundasın. Benim yapacak çok işim var.”

Landfill’e döndü. Çocuk yüzünü asıp dizlerine baktıktan sonra omuz silkti.

Sessizce yemeklerini yemeye devam ettiler. Sonra Landfill boğazını temizleyip kafasını kaldırdı. “Babagoo?”

“Hm.”

“Dışarıllar...”

Babagoo ağzındaki lokmayı çiğnemeyi bıraktı. Yüzü sanki acı bir şey yiyormuş gibi buruşmuştu.

Landfill devam etti. “Onların bazıları kadın ve bazıları erkek mi?”

“Affedersin?”

“Onlar da havyanlar gibi kadın ve erkek mi oluyor?”

Çöpçü gür kaşlarından birini kaşdı. “Evet evlat. Bazen iki farklı tür gibi gözükseler de öyleler. Neden sordun?”

Landfill omuz silkti. “Sebebi yok.” Hafifçe öksürüp gözlerini kaçırarak uzağa, Yuva’nın köşesindeki küvete baktı. Üzerinde hâlâ temizlenen martılardan kalan pislikler vardı. “Peki çürük? Çürüğün kokusunu alıyor musun?”

“Genellikle. Tabii eğer kokuyu gizlemezlerse. Dışarılının en büyük hilesi kılık değiştirmektir.”

“Kokuyu gizliyorlar...” Landfill burnunu ovuşturdu. “Ya kan?”

“Kan mı?”

Çocuk bıçağın durduğu cebine baktı. Dawn’ın kanının tadını çok iyi hatırlıyordu. Bakırı andıran kokusu gitmiş olabilirdi ama tadı hâlâ aklındaydı.

Gözlerini hızla pantolonundan ayırıp Babagoo’ya çevirdi. “Onların da kanı var mı? Bizimki ya da havyanlarınkı gibi?”

Babagoo kaşlarını çatıp dudaklarını ovuşturdu. Tavandaki panellere baktı. “Sanırım var.”

“Bir yerlerini kestiklerinde kanları akıyor mu?”

“Dua edelim de akıyor olsun.”

Landfill tırnağını ısırıldı. “Ama Çukur’da gördüğüm Dışarılı... Kanamamıştı. İçinde sadece çürük vardı.”

Babagoo oturduğu yerde doğruldu. “Hm.” Diliyle bir ses çıkardı. “Çürüğün vücutlarına ne kadar yayıldığına bağlı. Bazılarının çürüyünce kanı çekiliyor ve geriye sadece pislik kalıyor oğlum.”

Çocuğun gözleri parladı. “O zaman bazıları diğerleri kadar çürük değil mi?”

Babagoo kıvranmaya başladı. “Ben—”

“Bu onların diğerleri kadar kötü olmadığı anlamına mı geliyor?” Landfill’in sesi yükselmişti. “Yani bazılarının—”

Babagoo elini kaldırıp öfkeli gözlerle çocuğa baktı. “Orada dur bakalım Landfill. Bu konuşmanın gidişatından hiç hoşlanmadım. Nereden çıktı bütün bunlar? Biliyordum. Son zamanlarda çok sessizdin. Tuhaf düşüncelere kapıldığın belliydi.” Kafasını eğdi. “Söyle bakalım, bazı Dışarılılar neden... ‘diğerleri kadar da kötü’ olmayabilirmiş?” Hafifçe öksürdükten sonra balgamını yere tükürdü.

Landfill gözlerini kapatıp açtıktan sonra Babagoo’ya baktı. “Şey... Düşünüyordum da... Sen Dışarılıların karınlarında da küçük Dışarılılar olduğunu söylemiştin. Şişen büyük havyanların karnındaki küçük havyanlar gibi. Sonra aklıma Woolf geldi. Onun küçük kuçularla nasıl ilgilendiğini düşündüm. Dışarılıların da küçük Dışarılılarla aynı şekilde ilgilenip ilgilenmediğini merak ettim. Eğer bunu yapıyorlarsa o kadar da kötü değillerdir herhâlde, öyle değil mi?”

Babagoo yağlı ağzını açarak Landfill’e baktı. Kafasını sağa sola sallarken yüzünde öfkeli bir ifade belirdi. “Boş konuşuyorsun çocuk. Tehlikeli, yanlış, saçma sapan şeyler söylüyorsun. Evet onların da... Küçükleri var.”

Duraksayıp kaşlarını çattıktan sonra dudaklarını üstünkörü sildi. “Ama onları yanlış yetiştiriyorlar. Açlıklarını onlara da geçiriyor, küçük kafalarını nefret, korku ve yalanlarla dolduruyorlar. Böylece çürümeye devam ediyorlar. Hastalık onlara da bulaşmış olmasa o zavallı yaratıklara belki acıyabilirdik.”

Landfill gözlerini yeniden dizlerine çevirdi. Bileğini yalayıp saçlarının üzerinde gezdirdi. Bir süre sessiz kaldıktan sonra yeniden konuşmaya başladı. Sesi o kadar az çıkıyordu ki Babagoo onu duymak için eğilmek zorunda kalmıştı. “Ya Dışarılılar değişebiliyorlarsa? Onların iyileşebileceğini düşünüyor musun?”

Babagoo acıyla bağırıyormuş gibi kahkaha attı. “Elbette hayır! Onlar iyileşmez; sadece kötüleşirler.”

Çocuk yavaş yavaş gözlerini kaldırdı. “Ama sen iyileştin, öyle değil mi?”

Babagoo konuşmak için ağzını açtı ama hiçbir şey söylemedi. Dudakları ve göz kapakları titriyordu. “Artık... Ee... Sen...” Kıllı, pis yanakları kızardı. “Ağzından çıkanlara dikkat et, Landfill. Söylediklerine dikkat et. Kelimeler tehlikeli olabilir. Bir bıçaktan daha keskin olabilirler.”

“Ama sen iyileştin. Açlığın geçti. Böyle söylemiştin.”

“Ama... Ben... Şeyden sonra iyileştim.” Çöpçü alnını öyle sert kaşıdı ki soyulan derisi tırnaklarının arasına girdi. “Her zaman istisnalar vardır... Ben bir istisnayım. Sen de bir istisnasın.”

Landfill gözlerini kaçırmadı. “Bazen... Sanki çok fazla istisna varmış gibi geliyor. Sanki—”

“O küçük ağzından çıkan sözlere dikkat et!” Babagoo ayağa kalkmış, öfkeyle ona bakıyordu. “Seni kelimeler konusunda uyarmıştım Landfill. Söyledikleri şeyler yüzünden çocukları kesebilirler. Çocuklar bazı şeyleri anlayamayacak kadar küçüktür ve onlara söylenenleri yapmaları gerekir.”

Birkaç kemiği tekmeleyip karanlık pencerelere baktı. “Yapman gereken şeylerden bahsetmişken senin gidip havyanlara et vermenin zamanı gelmedi mi? Çık dışarı. Sana bakamıyorum artık.”

Titreyen parmaklarıyla kapıyı işaret etti. Landfill yaşlı gözlerle ona baktı. Omuzları düştü, gitmek için ayağa kalktı.

Babagoo ve Landfill hayvanların akşam yemeğinden sonra yere dizilmiş birkaç dominonun iki tarafına oturmuşlardı. İkisi de kıpırdamadan yere dizdikleri taşlara bakıyordu. Keçiler uyumaya başlamıştı.

Landfill çöpçüye bakıp hafifçe iç çekti. “Babagoo?”

Gözlerini sarı renkli taşların üzerindeki siyah noktalardan ayırmayan Babagoo homurdandı. “Babagoo, bu sabah için üzgünüm.”

Çöpçünün gözleri dominolardaydı. “Öyle olmalısın.”

Landfill bileğinin arkasıyla burnunu sildi. “Bazen benim gibi biri olmadığınızı söylüyorsunuz ya? Hani benim özel olduğumu?”

“Bulunmaz bir baş belasısın.”

Landfill devam etti. “Eskiden bunu duymak hoşuma gidiyordu. Ama artık... Öyle değil.”

Konuşmaya devam ederken Babagoo huzursuzlanarak kıpırdadı.

“Bazen neden bana benzeyen birileri yok diye düşünüyorum. Woolf’la küçük kuçuları seyrederken kendimi... Yalnız

hissediyorum. Bir tohumdan geldiğim için üzülüyorum. Neden benim de bir... Bir...” Duraksayıp yanağındaki göz-yasını sildi.

Babagoo kafasını kaldırdı. Dudaklarını büzüp burnunu kaşıyarak inledi. “Dinle, oğlum. Böyle olman kötü bir şey değil. Sen benim güzel çiçeğimsin. Nadir bulunan, değerli bir tomurcuksun. Bu kirli dünyadaki en saf şeysin.

“Kendini yalnız hissetmemelisin. Bu çok saçma. Ben varım. Havyanlar var. İçeri var. Orada, Dışarı’da,” kafasıyla pencereleri işaret etti, “orada sana göre bir şey yok. İhtiyacın olan her şey burada. Sadece onların değerini hatırlaman gerek. Tıpkı bir zamanlar yaptığın gibi. Artık düşünmeyi bırakıp gerçeklere, yani korkuna ve senin için yaptıklarına odaklanman gerekiyor.”

Landfill kafasını salladı. Burnunu çekip gözyaşlarını sildi.

Babagoo içini çekti. “Tamam. Bence ikimiz de çok yorulduk. Biraz uyusak iyi olur.”

Çöpçü, Landfill’le birlikte dişlerini fırçaladıktan sonra yatağa uzanıp paltosunu çocuğa verdi. “Hadi gel, bücür. Artık dinlenmen gerek.”

Landfill yatakta yan yatıp kıvrıldı. Paltonun ekşi kokusunu içine çekip onu kendine iyice yaklaştırdı. Bir süre sessizce yattıktan sonra esneyerek mırıldandı. “Benim de karnım şişecek mi? Benim gibilerden yapmak için?”

Babagoo, hiçbir şey söylemeden horladı.

Gözleri kıpkırmızı olmuştu ve yanıyordu ama Landfill hemen uyuyamayacağını biliyordu. Paltonun altında kıpır-

dayıp dönerken Babagoo'nun burnunun ucundaki küçük ısıltıyı fark etti. Anahtarının bir kısmı kazağının boynundan dışarı çıkmıştı.

Anahtara bakıp yavaşça elini uzattı. Parmağını ona değdirince çöpçü homurdanıp bir şeyler söyledi. Göz kapakları kıpırdıyordu. Landfill anahtar sanki elini yakmış gibi birden geri çekildi. Babagoo'nun uyku yüzünden yapışmış ağzından mırıltılar döküldü. "Ne... Land..."

"Babagoo?"

Çöpçü yatakta sağa sola hareket ediyordu. "Oğlum."

"Biraz..." Landfill'in gözleri buğulanmıştı. "Sarılarak uyuyabilir miyiz?"

Babagoo mırıldanıp anlaşılmaz bir şeyler söyledikten sonra hareket edip yatağı sallayarak çocuğu kollarının arasına aldı. Landfill burnunu çekerek kendini çöpçünün yumuşak, acımtırak kokulu kollarına bıraktı.

Vakit geçip sobanın közleri sönerken Babagoo'nun kollarından sıyrılmaya başladı. Landfill çöpçüye -susadığında suya ihtiyaç duyduğu gibi- ihtiyaç duyuyordu ama kolları onu dayanabileceğinden fazla sıkıyordu.

YİRMİ ÜÇ

TAM TERSİ

Landfill, sabah duvarları incelerken barakaları kontrol etti ama etrafta Dawn'dan iz yoktu. Midesinde hafif bir bulantı vardı. Hissettiği şeyin hayal kırıklığı mı yoksa rahatlama mı olduğuna karar veremiyordu.

Öğle yemeğinden sonra Kuytu'nun duvarındaki sarmaşıkları budayan Babagoo'nun yanından ayrılarak dolaşmaya başladı. Bulanık Birikinti'ye ve Dalgalı Tepe'ye gitti. Çöpçünün görünmediği bir noktaya ulaşınca dört ayak üstünde hızla koşmaya başladı. Köpek Yurdu'nda havlayan köpekler ona eşlik etmek istiyordu ama Landfill Dalgalı Tepe'nin kapısının önünden geçerken onları yanından uzaklaştırdı.

Deponun kenarına gelip barakanın penceresinden içeri bakınca yerde oturan Dawn'ı ve burnunu onun bacağına dayayan Rushdie'yi gördü. Solgun Kule'de karşılaştıklarında

ışığıyla Landfill'in gözünü kör eden siyah alet boynunda sallanıyordu. Uçlarında yuvarlak nesneler olan plastik ip de boynundaydı.

Landfill dikkatle barakaya girerken Dawn gülümsedi. "Bakıyorum da elindeki camdan kurtulmuşsun. Biraz gelişme kaydettik, öyle değil mi?"

Landfill cebine dokundu. "Hâlâ burada. O şimşek çakan kutuyu bana karşı kullanacak olursan onu çıkartırım." Midesi kasılırken arkasını kontrol edip kapıyı kapadı.

"Şimşek çakan kutu mu?"

Landfill kafasıyla siyah aleti işaret edince Dawn gözlerini takip etti. "Bu mu? Bu benim fotoğraf makinem." Ne demek istediğini anlamamıştı. Yine de güldü. "Seni nasıl kazanacağımı hâlâ anlayamadım Landfill."

"Kazanmak mı?" Landfill geri çekilip kapıya yöneldi. Eli bıçağına uzandı.

"Sakin ol." Dawn avuçlarını havaya kaldırdı. "Seni anlamaktan bahsediyordum. Nasıl bir oyun oynadığını hâlâ anlamadım. Sakin ol tamam mı? Çok gerginsin."

Landfill güçlükle yutkundu. Parmakları cebinin üzerinde geziniyordu.

Dawn, Rushdie'nin boynundaki tüyleri okşadı. "Bugün nasıl hissediyorsun? Yine buraya geldiğine göre konuşmaya hazır olmalısın."

"Ne hakkında?"

"Neler olduğu hakkında. Burası hakkında. Duvarlarda neden cam parçaları olduğu hakkında." Pencerenin dışındaki

parlak cam kırıklarına baktı. “Kömür işletmeleri konusunda uzman değilim ama—”

“Kömür?”

“Yani burası gibi. Burada kömür işliyorlardı. Ama camları duvarlara onların koyduğunu sanmıyorum. Oraya nasıl geldikleri hakkında bir fikrin var mı?”

Landfill gözlerini önce pencereye sonra da onu izleyen Dawn’a çevirdi. Dawn hafifçe dudaklarına dokunup devam etti.

“Onları bir şeyin yukarı tırmanmasına engel olmak için koymuşlar sanırım. Camlar İçeriye dönük olduğuna göre içerideki bir şey için olmalı. Ama ne? İçeri giren köpeklerin dışarı çıkmaması için mi?”

Bir cevap bekliyormuş gibi çocuğa baktıktan sonra gözlerini yeniden pencereye çevirdi. “Ama köpekler neden buraya geldi ki? Neden burada dolaşıyorlar? Bu çok anlamsız. Ayrıca birileri o camları duvarların üstüne koymak için çok uğraşmışa benziyor. Sen bir şey biliyor musun?”

Ellerine bakıp gözlerini ondan kaçırın Landfill’e döndü.

“Bilmiyor musun? Belki de bu soruyu o adama sorabiliriz. Hani şu—”

“O gitti!”

Dawn kafasını kaldırdı. Landfill, yüzüne baktığını hissedebiliyordu. “Nereden biliyorsun?” diye sordu. “Kimdi o?”

Landfill konuyu değiştirdi. “Camlar... Onlar gölgeleri Dışarı’da tutuyor...” Konuşurken pencereye baktı ve sanki bir soru soracakmış gibi sesini yükseltti. Sonra ellerini kulaklarına

bastırıp yüzünü buruşturdu. “*Dışarıyı* Dışarı’da tutmak için. Tehlikeyi uzaklaştırmak için.” Kafasıyla Dawn’ı işaret etti.

Dawn sorgulayan gözlerle ona baktı. “Ama bu çok anlamsız. Eğer tehlikeyi dışarıda tutuyorlarsa neden içerideler? Bu tarafta olmaları tehlikenin dışarıda değil, içeride olduğunu göstermez mi? Ayrıca, duvarın arkasında tehlike yok.” “Yalanlar!”

Dawn kucığında tüylerini kabartan Rushdie’yi okşayıp sakinleştirdi. “Yalanlar mı?”

“Daha önce Dışarı çıktım. Bana saldırdılar!”

Dawn’ın tilkinin tüylerini okşayan elleri birden durdu. “Sana saldırdılar mı?”

“Bir Dışarılı,” diye haykırdı Landfill. “Çukur’da. Bana tatlı vermeye çalıştı. Tıpkı senin yaptığın gibi.”

Dawn elini kaldırdı. “Dur bakalım. Yavaş ol. Söylediklerini anlayamıyorum. Bu ne zaman oldu? Sana kim saldırdı?”

Landfill, Dawn’ın gözlerindeki endişeyle karışık üzüntüyü fark etti. Yüzündeki gerginliğin azaldığını hissederken boğuk bir sesle cevap verdi. “Bir Dışarılıydı. Çok pisti. Çürümüştü ve içi nefret doluydu. Senin... Senin gibi değildi. Sana hiç benzemiyordu.”

Dawn ayağa kalkınca Rushdie masanın altına kaçtı. “Bu kadarı yeter. Burada çok tuhaf şeyler oluyor ve senin için endişelenmiyormuşum gibi davranmayacağım. Neler olduğunu anlamak istiyordum ama söylediklerini duydukça işlerin tahmin ettiğimden kötü olduğunu görüyorum.” Derin bir nefes alıp elini uzattı. “Benimle gel Landfill.”

Çocuk, geri çekilip kapıya yaklaştı. “Nereye?”

“Kasabaya. Az önce sana saldırdıklarını söyledin ve anladığım kadarıyla annenle baban yok, burada yapayalnızsın. Ben-
ce birilerinden yardım istemeliyiz. Hadi gidelim buradan.”

“Dışarı... Gitmekten mi bahsediyorsun?” Landfill elini yeniden cebine götürdü.

“Seni yetkililere götüreceğim.”

“Yetikli...”

“Yardım edebilecek insanlar.”

“İnson ne demek?”

Dawn’ın ağzı açık kaldı. “İnsanlar. Benim gibi, senin gibi kişiler. Onlar ne olduğunu öğreneceklerdir. Seninle ilgilenirler. Kusursuz değiller tabii ama burada olmaktan daha iyidir.”

“Hileler ve tuzaklar!” diye bağırdı Landfill. “Bana zarar verecekler. Buraya gelip ona... Ona... Zarar verecekler.”

“Hayır.” Dawn’ın sesi nazik ama ısrarcıydı. “Dışarıdakiler birilerine zarar vermeyecek. Bu konuda bana güvenebilirsin.”

Landfill dişlerini sıktı. “Sana söyledim. Dışarı çıktım. Her yer çürük ve öfke doluydu. Korkunçtu.”

Dawn dudaklarını büktü. “Nereye gittiğini bilmiyorum Landfill ama dışarı öyle bir yer değil. En son ne zaman dışarı çıktın? Bir dakika...” Elini yavaşça ağzına götürdü. “Sebze tarhı. Adam böyle söylemişti...” Gözlerini açarak parmaklarını ağzından uzaklaştırdı. “Sen ne zamandır buradasın? Daha başka nerelere gittin?” Elini alına götürdü. “Biri sana dışarının tehlikeli olduğunu mu söyledi?”

Landfill'in dili dönmüyordu. "Ben... O..."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Dawn pencereye doğru ilerleyerek duvardaki cam kırıklarına baktı. Sonra yavaşça Landfill'e döndü. Dudakları kıpırdıyordu ama kelimelerin ağzından dökülmesi biraz zaman aldı. "Landfill... Bence biri senin kafanı karıştırıyor. Bence buradan gitmemiz gerek."

"Dışarı çıkmayacağım!"

"Dışarısı buradan daha güvenli. Lütfen bana güven."

Landfill ellerini saçlarına götürdü. "Sana güvenemem!"

"Neden?"

Çocuğun gözlerinden yaşlar dökülüyordu. "Sen Dışarılısın!"

"Ama ben Dışarılı değilim! Aslında öyle olan... Sensin."

Landfill burnunu kıvırdı. "Sözlerine dikkat et."

"Dışarıdaki şehirlerde ve kasabalarda insanlar var, Landfill. İnsanlar birlikte yaşıyor. Burada kalmaya devam edersen sen Dışarılı olursun. Her şeyi yanlış anlamışsın." Pencerenin çerçevesine dokundu. "Tam tersi. Duvarın dışında olursan *İçeri'de* olursun, burada kalırsan *Dışarı'da*."

"Saçmalık. Bunların hiçbir anlamı yok."

Dawn üst dudağını ısırды. "Belki İçeri'de ya da Dışarı'da olmak kulağa geldiği kadar basit değildir." Elini yeniden çocuğa uzattı. "Benimle gelecek misin Landfill? Lütfen?"

Landfill kollarını birleştirdi.

"Benim için değil, kendin için yapar mısın bunu?"

"Kendim için mi?"

“Evet. Biri sana dışarının tehlikeli olduğunu söylemiş. Ben de sana güvenli olduğunu söylüyorum. Neden birine inanıyorsun da diğerine inanmıyorsun? İkisi arasında nasıl seçim yapıyorsun? İki kişi sana farklı şeyler söylüyorsa gerçeği kendin keşfetmelisin. Kendi kararını kendin ver.”

“Gerçeği gördüm. Bana saldırdıklarını söyledim sana, unuttun mu?”

“Orada ne olduysa bu bir istisna olmalı.” Hızla içini çekti. “Evet, bazen insanlar saldırıya uğrar. Bazen birbirlerine kötü şeyler yaparlar. Ama sana saldıran her kimse o *tek bir* kişi. Herkesi ona göre yargılayamazsın. İnsanlara biraz şans verirken birçoğunun iyi olduğunu görürsün. İnan bana, onların ne kadar kötü olabileceğini çok iyi bilirim. Ama biri kötü şeyler yaparken bir başkası iyi şeyler yapabilir.”

Landfill alaycı bir tavırla konuştu. “İyi şeyler mi? Hangi iyi şeyler?”

Dawn başını heyecanla salladı. “Örneğin... Yardımseverlik! İnsan hakları! İtfaiyeciler, hemşireler, ilaçları bulan insanl—”

“Saçmalık!”

Dawn devam etti. “Hatta küçük şeyler. Birinin, ihtiyacın olduğunda sen istemediğin sana sarılması gibi. Ya da sevgilin seni terk ettiğinde birinin gülmekten altına yapmana neden olacak kadar komik şakalar yapması. Gerçekten *küçük* şeyler. Ama biliyor musun... Bunlar ne kadar küçük olursa olsunlar kötü şeylerden çok daha değerli. Bunlar *büyük* küçük şeyler. Kocaman şeyler!”

Landfill kafasını sallayarak karşı çıktı. “Söylediklerinin ne anlama geldiğini bilmiyorum!”

Dawn gözlerini kapadıktan sonra baş parmağını ve işaret parmağını göz kapaklarına bastırdı. “Belki de senin sorunun budur. Belki de bu yüzden benimle gelmen gerekiyor.”

Landfill yerinden kıpırdamadı. Kollarını hâlâ çözmemiştii ve yüzünde ciddi bir ifadeyle halıya bakıyordu.

Dawn mırıldandı. “Demek öyle? Gerçekten burada kalmayı tercih ediyorsun, öyle mi?”

Landfill cevap vermedi. Bir şeyi tekmelediğini duydu. Dawn sağa sola adım attıktan sonra yeniden yere oturmuştu.

“Peki,” diye homurdandı. “Birbirimizi ikna edemiyoruz.”

Dakikalar geçtikçe içerideki hava ağırlaşıyor gibiydi. Landfill bileğini yalayıp saçına sürerken ne yapacağını düşünüyordu. Dawn’a bakınca onun boynundan sallanan şeyle oynadığını gördü. “O şey...” diye başladı.

Dawn kafasını kaldırdı. “Hm?”

“Annen. Karnında olduğun... Anne. Sana onu annenin verdiğini söylemiştin.”

“Evet.” Dawn’ın çatık kaşları gevşedi. Ellerini kafasının arkasına götürdü. “Onu bir daha görmek ister misin?”

Landfill, ayak parmaklarını bacağına sürterken bu soruya nasıl cevap vereceğini düşünüyordu. Sonra yavaşça Dawn’ın yanına geldi ve boynundan çıkardığı şeye bakmak için kafasını uzattı. Kaşlarını kaldırdı. Dawn elini oynatınca avucundaki ince, hafif zincir parladı. Landfill, kolyenin ortasındaki küçük altını işaret etti. “Şeye benziyor...”

“Bir kuşa? Evet. Şuradaki kanatları görüyor musun? Ve burada da gagası var.”

Landfill daha yakından bakmak için biraz eğildi. “Kuşları severim. Bazen sevmiyorum ama çoğu zaman severim.” İç çekince kuş figürünün soluğuyla buğulandığını fark etti.

Dawn zincirin uçlarını parmaklarıyla tutup onları boynunun arkasında birleştirirken Landfill’in gözleri boynundaki plastik iplere takıldı.

Dawn parmağıyla hafifçe ipe dokundu. “Kulaklıklarımı sevdin mi?”

“Kulaklak?”

“Ne tür müziklerden hoşlanıyorsun?”

Kelimeyi dilinde döndürmeye çalıştı. “Müz... Müüüzü...”

Dawn gözlerini kıstı. “Bir dakika. Sen? Bana müziğin ne olduğunu bilmediğini söylemeyeceksin herhâlde?”

Landfill’in yüzündeki ifade soruya cevap verir gibiydi. Dawn şaşkınlıkla ona baktıktan sonra boynundaki ipi alıp çocuğun yüzüne yaklaştırdı.

Landfill korkuyla geri çekildi.

“Bir şey yok,” dedi Dawn. “Hadi tak. Acımayacak, söz veriyorum.”

Landfill dikkatle kulaklıklara bakıp dudaklarını ısırды.

“Hadi ama Landfill, sana zarar verecek olsam bunu şimdiye kadar yapardım. Az kalsın yangın tüpüyle kafanı eziyordum, unuttun mu?”

Landfill biraz düşündükten sonra yavaşça kafasını salladı. Saçına sürtünen plastiğe baktı ve kulağına değen kulaklıkların yumuşaklığını hissetti. Dawn cebine uzanıp bir şeye basana kadar etrafta hiç ses yoktu.

Landfill çığlık atıp plastik ipi ileri fırlatınca ince ip yere düştü.

“Hey!” Dawn ilerleyip ipi aldı. “Bunlar hiç de ucuz değil, tamam mı!”

Landfill yere oturmuştu. Hızlı hızlı nefes alıyordu. Kolundaki ve boynundaki tüyler diken diken olmuştu. “Kafamda!” diye bağırdı. “Kafamda sesler vardı!”

“Şişşt, Landfill.” Dawn koluna dokundu. “Sorun yok. Sesler kafanda değil. Buradan geliyor.” Kulaklıklardan birinin ucundaki köpüğü işaret etti. “Duyuyor musun?” Kulaklığı havaya tutunca Landfill hafif sesler duydu. “Yeniden denemek ister misin?”

Landfill kulaklıklara şüpheyle bakıyordu. Yine de merak ettiği için başını sallayarak onayladı.

“Sesini biraz kıstım, tamam mı?” Dawn ipi kaldırıp kulaklıkları yerleştirirken Landfill gözlerini kapadı.

Sonra yavaşça gözlerini açtı. Dudakları hafifçe aralanmaya başladı. Ağız açık kalmıştı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki parmaklarının uçları titreyip gıdıklanıyordu. Gözbebekleri sağa sola gidip gelirken duyduklarını anlamaya, sesleri takip etmeye çalışıyordu.

Dawn’ın dirseğine hafifçe vurduğunu sonra fark etti. Karşısına geçip dudaklarını sessizce kımıldatarak bir şeyler

söyledi. Sonra kulaklıklardan birini çıkararak yeniden denedi.
“Hoşuna gitti mi?”

Landfill kendi dudaklarının da kımıldadığını hissetti.
“Sığırcık. Sığırcık kuşları gibi.”

Dawn ne demek istediğini anlamamış gibi gözüktüyordu.
“Yani... Kuş cıvıltısı gibi mi?”

“Birlikte uçtukları zaman çıkardıkları sesler gibi. Gökyüzünde bir sağa bir sola süzülürken... Sanki gökyüzü dalgalanıyormuş gibi. Bu ses ona benziyor. Ama nasıl...”

Diğer kulağındaki kulaklığa dokundu. “Nasıl oluyor?”

“Ne? Müzik mi?” Dawn alnını ovuşturdu. “Şey... İnsanların çalıp kaydettikleri şey o kulaklıklardan kulağına geliyor.”

“Çalmak mı?”

“Enstrümanda çalmak?”

“Ensrüman.”

“Dur bir dakika... Sen enstrümanın ne olduğunu bilmiyorsun, öyle değil mi?” Dawn bir an gözlerini kapatarak elini alnına götürdü. “Enstrümanlar. Şey... Şey için...” Tavana baktı. “Bu biraz karışık bir konu. İnsanlar tahtadan, tellerden, metallerden ve bazı başka şeylerden enstrümanlar yapar. Sonra başka insanlar enstrümanları nasıl çalacaklarını öğrenir. İşte müzik böyle yapılır. İnsanlar bazen birlikte çalarlar yani birçok enstrüman bir arada olur. Tıpkı orkestra gibi. Bunları kaydedip çalmak için bir teknoloji var. Böylece müzik dinleyebiliyoruz.” Bir kaşını kaldırdı. “Aslında biraz düşününce kulağa çılgınca geliyor...”

Gözleri parladı. Çocuğun bileğini tuttu. Kafasındaki sesle Dawn'ın artan heyecanı arasında kaybolan Landfill elini tutmasına karşı çıkmadı.

“İşte bundan bahsediyorum Landfill! Neler kaçırdığını bir bilsen! Dışarı'daki insanlar... Dinlediğin bu müziği o insanlar yaptı! Yıllarca birlikte çalıştılar. Nesiller boyunca enstrümanları hayal ettiler, becerilerini geliştirdiler, her şeyi kaydetmek için bir teknoloji bulmaya çalıştılar. Kulağındaki o şeyi elde etmek için yüzyıllar boyunca tutkuyla çalıştılar!”

Dudaklarına dokundu. Gözleri, çocuğunki gibi heyecan doluydu. “Daha önce hiç böyle düşünmemiştim. Üstünde durmuyorsun, sanki çok büyük bir şey değilmiş gibi geliyor ama aslında çok büyük! İşte Landfill, bu *büyük* küçük şeylerden biri! Dışarı'da bunlar var. Dışarı'dakiler bunları yapabiliyor. Ve çok daha fazlası var... Birbirleri için yapabilecekleri çok güzel şeyler. Senin için!”

Landfill söylediklerini tam olarak takip edemiyordu. Kollundaki ve boynundaki tüyler diken diken olmuştu ama bu defa çok güzel şeyler hissediyordu. Dawn, plastik ipi fazla sarsmadan kulaklığı yeniden çocuğun kulağına yerleştirdi. Landfill yere oturup bağdaş kurdu. Farkında olmadan sallanmaya başlamıştı. Bir ara Dawn gülümseyerek kulaklıklardan birini aldı.

“Şu işe bak! Demek gülmeyi biliyormuşsun Landfill.” Kahkaha attı. Landfill de gülüyordu. Ama bir yandan da gözlerine yaşlar hücum ediyordu.

Landfill sallanarak dinlemeye, dinleyerek sallanmaya devam etti. Başını şaşkınlıkla sallarken birden Dawn'ın yüzünün solduğunu fark etti. Hızla dudaklarını kıpırdatıyordu ama Landfill ne dediğini duyamıyordu. Dawn korkuyla pencereye bakınca Landfill kafasını çevirip onun gözlerini takip etti.

Babagoo yüzünü cama öyle çok bastırıyordu ki cam kırılacak gibiydi. Omuzları kalkıp iniyordu. Soluklarıyla buharlanan cam, titreyen iri gözlerindeki öfkeyi gizleyemiyordu.

YİRMİ DÖRT

GÖZYAŞI ZAMANI

Dawn gözlerini pencereden ayırıp kapıya bakarken olduğu yerde titriyordu. Landfill dudaklarını büküp doğru kelimeleri bulmaya çalıştı. Kulaklıkları hızla çıkarıp barakadan dışarı fırladı.

“Babagoo!” Ellerini havaya kaldırdı. “Sandığın gibi... O—”

“Buradan gidiyor. Olan bu işte!” Babagoo’nun hızla kenara ittiği Landfill barakanın duvarına çarptı. Dawn, kapıya koştuğu sırada çöpçü yolunu kesti. Omzuyla vurup onu yere devirdi. Eğilip bileklerini tutup saçını çekince Dawn bağır-maya başladı. Landfill ne olduğunu anlayamadan çöpçünün paltosunu çekiştirip onu uzaklaştırmaya çalıştı.

Babagoo boş bulunup çocuğun üzerine düştü.

“Ahh! Demek öyle ha?” Hızla ayağa kalktı. Landfill’i tutup kendine doğru çektikten sonra kolunu göğsüne bastırarak

onu sıkıştırdı. Diğer elinde çakısı vardı. Onu havada sallarken Dawn ayağa kalktı.

“Geri çekil!” dedi Babagoo hırlayarak. “Geri çekil ve sakın numaralarını yapmaya kalkışma! Yalanların çocukta işe yaramış olabilir ama beni kandıramazsın.”

Dawn dengesini sağlamak için bacaklarını açıp dizlerini bükerek ellerini öne doğru uzatmıştı. Parmakları titriyordu. Ama sonra yüzündeki korku yerini büyük bir öfkeye bıraktı. Landfill’i işaret etti. “Onun benimle gelmesi gerekiyor. O—”

“Kes sesini! O pis ağzını kapat ve zehrini onun kulaklarından uzak tut!”

Landfill hıçkırarak ağlıyordu. Korkmuştu ve Babagoo’nun kolunun altında nefes almaya çalışıyordu.

“İşe yaramayacak!” Babagoo, Dawn’ın bulunduğu tarafa doğru tükürdü. “Onu almana izin vermeyeceğim! Ne yaparsan yap bunu başaramayacaksın! Onu senden uzak tutmak için bin kez ölürüm. Onu senden... Senin hastalığından korumak için!”

Dawn nefes nefese kalmıştı. Burnuna bulaşan çamuru sildi. Çenesi ve boynunda morarmaya başlayan yerler vardı.

Çöpçü ve Dawn öfkeli gözlerle birbirlerine bakarak aralarındaki mesafeyi koruyorlardı. Landfill kızarmış gözlerle hiç kıpırdamayan Dawn’a bakıyor, Babagoo’nun dişlerinin gıcırdadığını duyuyordu. Geçen saniyeler patlayacak kadar gergindi.

Dawn bir hamle yaptı. Boynundaki siyah aleti kaldırıp ikisine doğru tuttu. Babagoo parlayan ışığa doğru bağırdı.

Landfill'i kenara fırlatarak Dawn'a doğru koştı ama Dawn o sırada tünele atlamıştı.

"Yo, yo, yoo!" Deliğe girmeden önce iki eliyle aleti tuttu. "Seni bırakmayacağım! Ahh!"

Dawn kafasını yukarı kaldırınca alını Babagoo'nun burnuna çarpmıştı. Çöpçü sendeledi. Yüzünü tutup tünele eğildi. Ama Dawn gitmişti.

Landfill başını ellerini arasına alarak Babagoo'nun çukurdan aşağı atlayışını seyretti. Çöpçü tünelin çamurlu ağzına sıkışmıştı. Homurtular çıkararak acıyla kıvranıyordu. Öfkeyle Landfill'e bakıp bağırmaya başladı. Kabarık sakalını çevreleyen yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Orada öyle zırlayıp durma. Çıkar beni buradan!"

Landfill'in dudakları titriyordu. Koşup Babagoo'nun elini tutup onu çukurdan çıkarmaya çalıştı.

Çöpçü yukarı çıkınca dönüp tüneli işaret etti. Bütün vücudu öfkeyle titriyordu. "Bu nedir? Ne oldu burada?"

Landfill ellerini ovuşturdu. "Ben... Duvarı kontrol ederken... Onu... Dışarı'yı buldum. Onu barakaya hapsedtim ve seni—"

"YALANLAR!"

Landfill kekelerken Babagoo onu sallamaya başladı. "Bana hiç de onu hapsedmişsin gibi gelmedi. Onu daha önce de görmüştün değil mi? Öyle olmasa neden bana Dışarılılarla ilgili aptalca sorular sorasın? İyi ki gelip seni kontrol etmişim. Şimdi, söyle bakalım, seni küçük hain! Neler oluyor burada?"

Babagoo onu yeniden sarsınca Landfill kafasını salladı. Çukur'a bakıp ellerini gözlerine götürdü. Yanakları ağlamaktan kıpkırmızı olmuştu.

Babagoo önce öfkeyle ona, sonra da tünele baktı. "Bir dakika... Bir dakika... Birkaç gün önce seni buralarda dolaşırken görmüştüm ben, öyle değil mi? Sepzelerle uğraşman gerekirken." Gözleri yuvalarından çıkmak üzereydi. "Ve bir de yazın sinsice etrafta dolaşıp barakaları tekmelediğin zaman vardı. Yoksa bu o zamandan beri devam mı ediyor?"

"Hayır! Yemin ederim!"

"Seni yalancı! Bana palavra atmaya kalkma sakın! Bu çukur..." Dudaklarını bükerek iyice çocuğa yaklaştı. "Bu Çukur'un seninle bir ilgisi var mı?"

Landfill konuşmaya çalışırken gözyaşlarına boğuldu.

"Var mı?"

"Longwhite'in fikriydi, benim değil!"

"Longwhite? Dışarı mı?"

"Hayır." Babagoo onu sıkınca çılgılık attı. "Longwhite, Dalgalı Tepe'nin altında yaşıyor. Hepsi onun fikriydi. Yemin ederim!"

Babagoo kafasını çevirip deponun duvarlarına baktı.

"Longwhite... Longwhite neye benziyor? Yoksa başka bir Dışarı mı?"

"Uzun zamandır burada. Sen onu tanımıyorsun. O... Zayıf, uzun ve beyaz. Keskin dişleri var."

“Bir yılan mı?” Babagoo’nun dudaklarının üzerinde gezdirdiği dili parladı. “Öyle mi? Cennette her zaman bir yılan olur zaten...”

Landfill şaşkın gözlerle çöpçüye baktı. Babagoo elini tutup onu tünelden uzaklaştırırken nefesi kesilmişti.

“Şu Longwhite’la sonra ilgileneceğiz,” diye bağırdı çöpçü. “Seninle de sonra hesaplaşacağız. Ama şimdi acele etmemiz gerekiyor. Burası artık güvenli değil.”

Babagoo onu barakalardan, Dalgalı Tepe’nin ve Köpek Yurdu’nda havlayan köpeklerin yanında çekiştirirken düşmemeye çalışıyordu. “O farklıydı!” diye inledi. “Çukur’daki Dışarılı gibi değildi. O daha... Yumuşaktı!”

“Tabii ki farklıydı! Çukur’daki Dışarılı başarısız olunca yeni bir oyun hazırladılar ve bu sefer işe yaradı! Maskeler ve kötülük, Landfill! Sana nasıl zarar vermek istediklerini görmüştün!”

Babagoo hızla kolunu çekince bağırdı. “Kanı vardı! Kanı vardı ve içi çürük değildi!”

“Ah, o da çürüyecek. İçten içe çürümek en kötüsüdür. Tamamen nefret ve açlıkla dolacak. Bekle ve gör. Senin o dalavereci Dışarılı arkadaşın sahip olduğumuz her şeyi mahvetmek üzere. O zaman onun ne kadar ‘yumuşak’ olduğunu göreceksin!”

Babagoo, Kuytu’nun çift kapısından içeri girerken öksürük nöbetine tutulmuştu. Tekmeler atıp lanetler yağdırırken dudaklarından salyalar akıyordu. Çocuk, sırtına vurmak için

korka korka elini uzatınca çöpçünün ateş saçan bakışlarını görerek geri çekildi.

Öksürüğü dinen Babagoo ayaklarını yere vura vura kordorda ilerleyerek demir kapıya geldi. Landfill korkak adımlarla arkasından gidiyordu. Kedilerle ve keçilerle birlikte çöpçüyü izledi. Babagoo, odanın içinde dolaşp çöp poşetlerini aldıktan sonra süprüntü pelerinlerini, aletleri, tuzakları, çakmakları, kutuları ve yağ şişelerini poşetlerin içine doldurdu. “En azından bir işe yara!” Köşedeki su deposunu işaret etti. “Birkaç bidon doldur. Ne kadar doldurabilirsen artık.”

Kediler kutularında kıpırdanmaya başlamış, keçiler otlanmayı bırakmıştı. Babagoo’nun Yuva’nın içindeki hareketlerini izliyorlardı. Landfill önce su deposuna sonra Babagoo’ya baktı. “Ne oluyor? Ne yapıyoruz?”

Çöpçü beline sardığı ipe düğüm attı. “Artık burada kalamayız. Dışarılılar yola çıkmışlardır. Buraya gelmeleri uzun sürmez. Saklanmamız ve yanımıza yiyecek içecek bir şeyler almamız gerekiyor. Doldur şu bidonları!”

Landfill bidonları doldurmaya başladı. Babagoo keçilerle vedalaşıyordu. Gözleri ıslanmış, kızarmıştı. Alnını keçilerin burnuna dayadı. Kısık ve boğuk bir sesle bir şeyler mırıldandı. Landfill akan suyun ve miyavlayan kedilerin sesi yüzünden söylediklerini duyamıyordu. Kafka çöpçüden ayrılamıyordu. Babagoo kollarını keçinin boynuna doladı.

Landfill onları görünce daha çok ağlamaya başladı. Babagoo, hıçkırıklarını duyunca Kafka’yı bırakarak hüngür hüngür ağlayan çocuğa bağırmaya başladı. “Daha çok ağlayacaksın.

Geriye sadece gözyaşlarımız kalacak!” Son poşeti de belindeki ipe bağladı. “Şimdi yürü. Zaten çok vakit kaybettik.”

Babagoo keçilerden uzaklaştı, iki eline birer bidon alarak kapıya doğru ilerledi. Landfill arkasından giderken bir yandan ağır bidonları taşımaya bir yandan da ayaklarına dolanıp miyavlayan kedilerden kurtulmaya çalışıyordu. Babagoo kapıya gelince durdu. Yere baktıktan sonra arkasına dönerek bidonları bıraktı. Bir yanağı seğiriyordu. Tezgâhın üzerinden aldığı ipi Kafka’nın boynuna bağladı.

“Sen de benimle geliyorsun, mızımız ihtiyar.” Kafka’yı çekerken yüzlerine bakmadığı öteki keçilere seslendi. “Üzgünüm, zavallı canlarım. Başka bir yolu yok.”

Landfill, Babagoo ve Kafka için kapıyı açtı. Zayıf sırtını büküp iki bidonu çekerek çöpçüyle keçinin arkasından binanın dışındaki beton alana çıktı. Kovuğa gittiklerini fark etti. Titreyen sesiyle Babagoo’ya bağırdı. “Diğer havyanlar ne olacak? Onları öylece bırakamayız.”

Babagoo, yaprakların havada uçuştığı sert rüzgârda sesini duyurmak için bağırarak karşılık verdi. “Zamanımız da yerimiz de yok! Başlarının çaresine bakmaları gerekecek!”

Landfill’in dudakları titredi. “Ama Orwell, Woolf... Vonn—”

“Tamam!” diye bağırdı Babagoo. “Madem onları bu kadar çok düşünüyorsun kendi yerine içlerinden birini seç, sen de burada kal. Bir ite senden daha fazla güvenebilirim!”

Landfill bidonları yere bıraktı. Köpek Yurdu'na bakarken gözlerinden yeni yaşlar süzülüyordu. Elini ağzının kenarına koyarak bağırdı. “Woo—”

“Ciddi değildim, seni aptal!” Babagoo ve Kafka dolabın açık kapısının önündeydi. “Şimdi hemen buraya gel yoksa oraya gelip Dışarılılar'dan önce senin işini ben bitireceğim!”

Landfill gözlerini kısıp dişlerini sıkarak bidonları eline aldı. Onları halı rulolarının üzerine çıkarıp dolaba girdikten sonra kapıyı kapatıp bidonları merdivenlerden aşağı indirmeye başladı.

En alttaki basamağa geldiğinde dizlerinin üzerine çömeldi. Karanlıkta başka bir şey göremiyordu ama Babagoo'nun nefes nefese kaldığını ve Kafka'nın soluklarını duyabiliyordu. Çamurun üzerinde dönüp yukarı bakınca sadece dolabın kapısının kenarlarından sızan sarı ışığın dikdörtgen çizgisini görebildi.

“Babagoo,” dedi. “Suları geride bıraktık. Yuvada iki tane bidon daha var.”

Karanlığın içinden neşesiz, boğuk bir fısıltı duyuldu. “Çok geç. Geliyorlar.”

Dışarılılar, kapıdaki ışık söndükten kısa süre sonra geldi. Hava aydınlıkken başlayan uğultu geldiklerini haber veriyordu. Rüzgârın uzaklardan taşıyıp getirdiği gürültüler başlangıçta çok zayıftı. Çıtırtılar ve gıcırtilar duyuluyordu. Hava kararınca bu sesler gümbürtülere dönüşerek kovuğun her köşesinde yankılanmaya başladı.

Gürültüler, Ağgöz'ün çıkardığı seslere benzemiyordu. Arada patırtılar ve tıslamaya benzer sesler duyuluyordu. Bir arada yükselen yoğun sesler öfkeli, vahşi hayvan sürülerini hatırlatıyordu.

Gürültüler bir süre kesildikten sonra her yana yayılıp yükselerek devam etti. İçeri'nin kenarlarından bir yerlerden darbe sesleri geliyordu. Köpeklerin uzaktan gelen havlama seslerini duyan Landfill'in gözleri doldu. Her vuruşta gök gürlüyormuş gibi ses çıkıyor; kovuğun çocuğun, çöpçünün ve keçinin başının üzerindeki toprak tavanı titretiyordu. Gökyüzünü yaran bir şimşekten daha yüksek sesteki bu darbelerden sonra ezilen demirlerin, kırılan taşların ve sökülen köklerin sağır edici uğultusu başladı. Landfill bir süre devam eden bu sesler yüzünden ellerini kulaklarına götürmek zorunda kalmıştı. Kovuk, bir kez daha, taşın üzerinde bükülen metal parçalarıyla sallanıyordu.

Uğultular yükseldikten sonra yeniden İçeri'nin her tarafına yayıldı. Landfill öfkeli bağırışları, yere çarpan botların sesini, tanımadığı köpeklerden gelen hırlamaları ve havlamaları duyuyordu. Bu sesler kovuğa her yaklaştığında dolabın kapısındaki çatlakların arasından Dışarı'da mavi ışıkların yanıp söndüğünü fark etti.

Kafasını çevirince sadece Babagoo'yla Kafka'yı görebildi. Yüzleri, bir görünüp bir kaybolan ürkütücü, mavi renge boyanmıştı. Landfill gözlerini sildikten sonra dudaklarından kimsenin duymadığı bir özür sözcüğü döküldü. Elini uzatıp Babagoo'nun sakalına dokunmak istedi. Ama çöpçü kafasını sallayıp geri çekilerek karanlıkta kayboldu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ÇİÇEK

YİRMİ BEŞ YERLE BİR

Landfill, ne kadar süredir Kovuk'ta olduklarını bilmiyordu. Başlangıçta yukarıdaki adımlara ve gelip giden ışıklara dikkat ederek günleri saymaya çalışmıştı ama yorgun düşüp uyuklayınca saymaya devam edemedi.

Toprağın altına girdiklerinden beri pek konuşmamışlardı. Hiç ses çıkarmadan İçeri'den gelen gürültüleri dinlemiş; sürtünen ayakkabıların, dönen tekerleklerin, bağırışların, tartışmaların, vurup çarpan metallerin ve taşların sesine kulak vermişlerdi.

Babagoo, yeşil bir şişeyi ve üzerinden yırttığı bir parça kumaşı kullanarak bir gaz lambası yapmış, onu kovuğun en uzak köşesine yerleştirmişti. Dolabın kapısının kenarlarından sızan ışık azalınca kumaş parçalarıyla lambayı kapatarak ışığın yukarıdaki karanlıkta gözükmemesini engelliyordu.

Lambayı ilk yaktığında çöpçü Çukur'daki tünelin solunda kalan kutuları karıştırmış, içlerinden birkaç paslı sebze konserve siyle yıpranmış ambalajlı yiyecekleri çıkarmıştı. Landfill onu izlerken Babagoo'nun lambanın arkasında, kutuların yanında duran dolaplara hiç dokunmadığını fark etti.

Çöpçü, yiyecekleri sayarak lambanın yanına koyuyor, konserve kutularının ne durumda olduğunu dikkatle kontrol ediyordu. Yiyecekleri, uzun aralarla üçü arasında azar azar paylaşıyordu. Bunu yaparken -Kafka'nın osuruk seslerinin ve soluklarının dışında- Kovuk'taki en yüksek ses guruldayan midelerinden geliyordu.

Keçinin kendisinden daha fazla pay aldığı Landfill'in dikkatinden kaçmamıştı ama bu konuyu açmamaya karar vermişti. Suyu da küçük yudumlar hâlinde paylaşmaları gerekiyordu.

Landfill artan susuzluğunu sadece uykusunda unutabiliyordu.

İlk acıktığında o kadar canı yandı ki fısıldayarak Babagoo'ya yiyecek bulmak için tünelden aşağı inip Çukur'a gitmeyi teklif etti.

“Aptal olma,” diye öfkeyle fısıldadı Babagoo. “Çukuru da arayacaklar.”

“Ya şu?” Landfill kutuların yanına gelerek kilitli dolabı açmaya çalıştı ama başaramadı. “Buradaki yiyecekler?”

Babagoo'nun gözleri lambanın yeşil ışığında parladı. “O dolabın içindekiler seni ilgilendirmez. Eğer ona bir daha

dokunursan parmaklarını kesip sana yediririm. Böylece karının gurultusu geçer.”

Günlerdir birbirlerine sadece bu kelimeleri söylemişlerdi.

Kapıdan sızan ışıklar gidince merdivenlerin dibindeki kurumuş kan lekeleriyle dolu battaniyelerin üzerinde kıvrılıyorlardı. Nemli toprağın soğuğu battaniyelere işlerken Kovuk çamurdan, keçiden, yaşlı adamın terinden, çiş ve kakalardan yayılan kokularla doluyordu. Kafka, Babagoo’nun arkasında uyuyordu. Landfill de -artık ona paltosunu vermeyen- çöpçünün yanında uykuya dalmak için elinden geleni yapıyordu. Babagoo ne zaman terleyip titremeye başlasa hızla doğrulup onu sakinleştiriyor, sayıklaması duyulmasın diye eliyle ağzını kapatıyordu. Yukarıdan Dışarılılar’ın sesi gelmeye devam ediyordu.

Dinleyip bekleyerek geçirdikleri sürenin sonunda bir gün yukarıdan gelen sesler kesildi. Yine de Kovuk’ta kaldılar. Sessizliği bozan bir şey olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı. Yiyecekleri bitmişti. Sesler gittikten bir gün sonra su bidonları da boşalmıştı. Babagoo en sonunda basamakları tırmanıp kapının arasındaki çatlaklardan dışarı bakarken Landfill hevesle onu izliyordu. Bir süre sonra çöpçü merdivenlerden indi. Süprüntü pelerinlerini giydiler.

Dışarı çıkınca sendeleyerek ellerini gözlerine götürdüler. Her yerde keskin, canlarını yakan beyaz bir ışık vardı. Landfill gözleri yanmadan etrafa bakamıyordu.

Görüşü yavaş yavaş normale dönerken serin ve ferah havayı iyice içine çekti. Hareketsiz, koyu gri renkli bulutlardan kederli bir yağmur dökülüyordu. Yüzüne ve saçlarına gelen suları sildi. Kafasını kaldırıp yağmura doğru ağzını açtıktan sonra dönüp İçeri'ye baktı.

Etrafta neredeyse hiç hayvan yoktu. Sadece Dört Parmak'ın tepesinde öten birkaç kuzgun vardı. Bulanık Birikinti'nin üzerine kalın bir sis tabakası çökmüştü. Onun arkasındaki Çelimsiz Orman'daki ağaçlar çıplak kalmış, kararmış ve eğilmişti. Yaprakları uçuşup duvarlara, ters dönmüş silindirlere ve devrilmiş borulara yapışmıştı.

Landfill Solgun Kule'ye baktı. Kenarlarındaki renk yağmur yüzünden koyulaşmıştı. “Kuçular!” Günlerdir konuşmadığı için söylediği kelime başkasının ağzından çıkıyormuş gibi geldi.

Babagoo eliyle çocuğun ağzını kapadı. “Sesini yükseltme,” diye mırıldandı. “Şimdi kuçuları bulamayız. Şimdi olmaz. Yürümeye çalışırsak yere düşeriz. Her şeyden önce yemek ve su bulmamız lazım.”

Suyla ıslanmış halıların üzerinden kayarak Kuytu'ya doğru yürümeye başladılar. Kafka birkaç adım attıktan sonra yolunu değiştirip duvardan düşen kurumuş otları çiğnemeye gitti.

Babagoo ve Landfill koridora girince kırılıp açılan dolapların yerlere devrildiğini gördü. Babagoo'nun boğazından hırıltılar geliyordu. Döküntülerin kenarından geçip kırılmış demir kapının üzerinden atlayarak içeri girdiler.

Yuva yerle bir olmuştu. Tavandaki panellerin bazıları havada asıl kalmış, bazıları yerlere düşmüştü. Soba ters dönmüş, kırılmıştı. Kediler gitmişti. Karton kutular devrilip parçalara ayrılmıştı. Pencerelerdeki battaniyeler yırtılmış, Babagoo'nun çalışma tezgâhı yere devrilmişti. Köşedeki döşek delik deşik edilmişti. Küvet gitmişti. Bir zamanlar orada olduğunu gösteren tek şey yerdeki kan izleriydi.

Babagoo inliyordu. Landfill de çıplak ayaklarının altındaki suyu fark edince çöpçünün gözlerini takip edip inlemeye başladı. Su deposu parçalanıp kenara atılmıştı.

Landfill perişan hâldeydi. Babagoo ağır adımlarla Yuva'nın içinde geziniyor, etrafa saçılmış poşetleri kontrol ederken lanetler yağdırıp öksürüyordu.

“Heh!” Çöpçü, yarısı paralanmış karton kutuların altında kalan poşeti çekip içinden bir fasulye konserve çıkardı. Yüzüne buruk, neşeli bir gülümseme yayıldı. Paltosunun cebinden çakısını çıkardı.

Teneke kutu inatçı çıkmıştı. Landfill gitgide artan bir gerginlikle Babagoo'nun titreyen bıçağı art arda kutuya saplayışını izliyordu. Çöpçünün yanakları ve sakalları kıpırdarken birbirine kenetlediği dişlerinin arasından çıkan kelimeleri duydu. “Beni yenemeyeceksin küçük fasulye konserve. Beni yenemezsin. Ben Babagoo'yum. Binlerce yıl süren bir evrimin ürünüyüm. Oysa sen, pis bir fasulye konserve. Yani beni yenemezsin. Yenemeyeceksin. Sen... Beni... Yenemezsin... AHHH!”

Teneke kutu hızla üzerinden geçip duvara çarparken Landfill kafasını eğdi. Şaşkınlıkla Babagoo'ya baktı. Çöpçü mosmor olmuştu ve sıkıca karnını tutuyordu.

“Ayy!” Acıyla nefes alıp geri çekildi.

Landfill yanına koşup çöpçünün kamburlaşan sırtını ovaladı. “Şişşt. Tamam, Babagoo. Kutuyu açarız. Bunu başatabiliriz. Bir yere gitmiyor ki. Hadi gel, sepze tarhına gidelim. Orada yiyecek bir şeyler vardır. Giderken Bulanık Birikinti'deki sudan da içebiliriz. Yağmur suyu temizdir.”

Babagoo'nun solukları yavaşladı. En sonunda, kafasını sallayıp teneke kutuyu alarak çocuğu takip etti.

Bulanık Birikinti'nin kıyısına gelince hayvanlar gibi dizlerinin ve ellerinin üzerine çömelerek kahverengi sudan içtiler. Sonra en yakındaki çelik köprüye çıkarak güçlkle ilerlemeye başladılar. Çelimsiz Orman'a girdiler. Yerde sayılamayacak kadar çok ayak izi vardı. Çiçeklerin ezilen, sararan yaprakları parçalanıp dağılmıştı. Sebze tarhının da altüst olduğunu gördüler. Landfill çıplak elleriyle toprakları avuçladı. Bulduğu sebzeler yumuşamış, kararmış ya da küfle kaplanmıştı.

“İşte,” diye homurdandı Babagoo. “Burası da çürüdü artık.”

Landfill kafasını kaldırıp ona baktı. Yağmur, gözyaşlarını gizliyordu. “Artık gidip kuçuları kontrol edebilir miyiz, Babagoo?”

Babagoo alaycı bir tavırla güldü. “İyi olur. Etleri işimize yarar.”

Landfill çöpçünün yüzüne bakıp şaka yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı ama bunu anlamak imkânsızdı.

Köpek Yurdu ıssızdı. Etrafta, yağmurun demir vagonlara çarparken çıkardığı sestten başka bir şey duyulmuyordu. Rayların diğer tarafında kalan Sarmaşık Öbeği'ne yağan yağmur, solmuş sarmaşıkları duvarlardan söküp yere atıyordu. Landfill vagonları tek tek kontrol ederken birden bir çığlık attı. Eğilip vagona girdikten sonra kucağında kendinden geçmiş yavru köpekle geri döndü. "Orwell," dedi burnunu çekerek.

Babagoo'nun gözleri Sarmaşık Öbeği'ndeydi. "Ölmüş, ha?"

Landfill kulağını köpeğin göğsüne koydu. "Hâlâ yaşıyor. Kendinde değil ama nefes alıyor. Ama yaşayacağını sanmıyorum." Diğer vagonlara bakınca dudaklarını büzdü. "Kuçular nerede? Woolf nerede? Küçük Orwell'i nasıl burada bırakırlar?"

Çöpçü yere tükürüp parmağını kaldırdı. Landfill, gösterdiği yere baktı. Gözleriyle Kule'deki rayları takip edince rayların İçeri'yi çevreleyen duvarın bir parçasıyla birleştiği noktayı gördü. Önceden orada olan otlarla kaplı büyük demir kapı, beton zeminin üzerine devrilmişti, sivri parmaklıkları asma yapraklarının arasında parlıyordu.

Babagoo yağmurun altında öksürdü. "Kuçular küçük arkadaşını bıraktı çünkü o sakat. Onlara ayak bağı oluyor. Onları uğraştırıyor. Boşu boşuna yer işgal ediyor." Uzaklara bakıp paltosunun koluyla yüzünü sildi. "Bu duyguyu bilirim..."

Landfill afallamıştı. Kafasını sağa sola salladı. “Onlar Orwell’i bırakmaz.”

Babagoo kırık kapıya bakıp kafasını salladı. Kapının arkasındaki tren rayları soğuk ve çamurlu görüntüde kaybolmuştu. Kapıdan kalan boşluktaki toprakta dev tekerleklerin izleri vardı. “Tabii ki bırakırlar,” dedi Babagoo. “Burası artık Dışarı. İçeri’yle Dışarı arasında bir sınır kalmadı. Açlık İçeri’yi zehirledi. Havyanlar gitti.”

Landfill, Orwell’i kendine doğru çekti. Yağmur yüzünden gözlerini kırparak İçeri’ye bakıyor, bir şeyler arıyordu. “Bunu nasıl düzelteceğiz, Babagoo? İçeri’yi nasıl geri alacağız.”

“İçeri gitti. Artık düzelmez. Herhangi bir şeyi tamir edecek olursak Dışarılılar burada olduğumuzu anlar.”

“Peki... Ne yapacağız?”

Babagoo kuruyup soyulan dudaklarını ovaladı. “Şu anda... Yani hemen, bir şeyler yiyeceğiz ya da öleceğiz. Ben ikincisine daha yakınım.”

Landfill kafasını kaldırıp ona baktı. Çöpçüyle göz göze gelmeyi başaramıyordu. “O fasulyeler hâlâ sende mi?”

Babagoo kafasını salladı.

“Hadi onları yiyelim. Orwell’e de vermeye çalışacağım. Sonra Bulanık Birikinti’de su içip Tükürük Çukur’una gideriz. Belki tuzaklarda taze martı vardır. Bir tanesi bile işimize yarar. Belki yiyecek başka şeyler de buluruz.”

Çöpçü alaycı bir kahkaha attı. Yukarı bakıp yüzünü yağmura bıraktı. Bir süre sonra kafasını salladı. “Tamam. Ama Çukur’a gitmeden önce halletmemiz gereken bir şey var.”

“Bir şey mi?”

Çöpçü gökyüzüne bakmaya devam etti. “Şu... Senin Longwhite.”

Landfill ona bakıp yutkunduktan sonra kafasını salladı.

Babagoo hafifçe titreyen eliyle teneke kutuyu açtıktan sonra fasulyelerden yediler. Landfill Orwell’e de vermeye çalıştı ama yavru kıpırdamıyordu.

Babagoo yemeğini bitirdiğinde geçirerek dudaklarını paltosunun koluyla sildi. “Şimdi beni Longwhite’a götür bakalım.”

Landfill yüzünde üzgün bir ifadeyle kafasını sallayarak Dalgalı Tepe’ye doğru yürümeye başladı. O sırada havada hareket eden bir şey gördü. Yağmur damlalarının altında koyu renkli bir şey uçuyordu. Keskin çığlığı duyduğunda gülümser gibi oldu. “Winterson!”

Bir elini havaya kaldırıp kerkeneye el sallamak üzereyken kuşun gagasından turuncu renkli, kanlı bir şeyin sallandığını görünce durdu. Gagasındaki, sincap Joyce’tu.

“Zırlamayı kes,” diye homurdandı Babagoo. “Burada durup oyalanamayız. Burası artık bize düşman. Diğer her şey gibi.”

Bir süre sonra Dalgalı Tepe’nin alt katına indiler. Landfill merdivenden aşağı inince böceklerin yürürken çıkardıkları hafif tıkırtıları duydu.

Çöpçü de hemen arkasından yere atlamıştı. Boğuk bir fısıltıyla konuştu. “Hiçbir şey göremiyorum. O nerede?”

Karanlık, Landfill'in akmağından yayılan ışıqla aydınlandı. Gönülsüzce karşı duvarın altındaki deliğı işaret etti. Babagoo, gözlerini kısıp karanlık deliğı bakarak üst dudağını ısırdı.

Landfill merdivende hiç kımıldamadan onun deliğı eidişini izliyordu. Çöpçü deliğın önüne gelince yere eğilip kolunu yavaşça, sessizce ve dikkatle karanlığı doğru uzattı.

“Ahh!” Yerinde sıçrayarak kafasını boruya çarptı. “Seni küçük- ahh!” Delikten geri çekilince Landfill, Longwhite'ın çöpçünün koluna dolandığını gördü. İleri doğru adım atacağı sırada Babagoo'nun öfkesini görerek geri çekildi.

Longwhite bağıırıp tiz çığlıklar atınca Babagoo sırtüstü yere düştü. Öyle kuvvetli bağıırdı ki beyaz örümcekler hızla tavana kaçtı. Yuvarlanıp kolunu yere vurmaya başladı ama Longwhite onu bir türlü bırakmıyordu.

Landfill'in gözyaşları ağına götürdüğü eline akıyordu. Longwhite'ın beyaz tüylerini, parlayan kırmızı gözlerini ve iğneye benzeyen sivri dişlerini Babagoo'nun avucuna batırdığını görebiliyordu.

Babagoo bir kez daha bağıırdı. “Demek sen pis kokulu bir gelinciksin, ha?” Ayağı kalktı. Sağa sola sendelerken kolunu hızla tuğla duvara vurdu. Boşta kalan elini paltosunun cebine götürüp çakısını çıkartırken gözlerini Longwhite'tan ayırmıyordu.

Landfill birkaç adım atıp elini uzattı. “Lütfen—”

“Fısıldayan bir gelincik!” diye bağıırdı Babagoo öfkeyle. “Tüylü bir yılan!” Tek eliyle çakısını açmayı başardı.

“Hayır!” diye bağırdı Landfill. “Longwhite–”

Bıçaktan metalik bir ses yükseldi. Longwhite’in çığlıkları birden kesildi. Landfill dizlerinin üzerindeydi. “Hayır,” diye inledi. “Hayır...”

“Bunu yapmam gerekiyordu,” diye hırladı çöpçü.

Longwhite’in sallanan kuyruğu bir süre sonra hareketsiz kaldı. Babagoo kolunu duvardan ayırmıyordu. Sonra elini Longwhite’in dişlerinden kurtararak bıçağın sapını bıraktı. Öfkeyle avucundaki yarayı emerek kanını yere tükürdü. Landfill’e döndü. “İşte bu kadar. Artık Bulanık Birikinti’ye ve Çukur’a gidebiliriz. Yolda bana duvardaki delikle ilgili her şeyi -en ince ayrıntısına kadar- anlatmanı istiyorum.

Landfill çöpçüye bakışlarıyla cevap verdi. Çakmağın ışığında aydınlanan yüzü kızarmış, yaşlarla ıslanmıştı. Babagoo yüzüne bakmayı sürdürünce kafasını salladı ve merdivene çıkmadan önce çakmağı cebine koydu.

YİRMİ ALTI

MİMLENMiŞ

Tükürük Çukuru'na gidip geldikten sonra Kafka'yla birlikte kovuğa gizlendiler. Gaz lambasının ışığının altında, kırık bir süzgeçten yapılmış küçük bir ızgaranın etrafında oturuyorlardı. Pişen martıdan yükselip Kovuğu dolduran yağın dumanı gözlerini sulandırmıştı. Duman, nefeslerini kesip öksürmelerine neden olsa da birikmiş kakalardan gelen kokuyu bastırıyordu. Izgaraya bakıp kızaran yağın sesini duydukça dudaklarını yalıyorlardı.

Et hazır olduğunda Landfill martının göğsünden bir parça alarak Orwell'i beslemeye çalıştı. Yavru köpek baygın hâlde kucığında yatıyordu. Çocuk onu bulduğundan beri neredeyse hiç kıpırdamamıştı. Orwell burnunu çekip yemek yemek için harekete geçince Landfill'in yüzü güldü. Keyiflenerek sıcak etten payına düşeni çabucak yedi.

Babagoo da yemeğini yerken bir yandan mırıldanıyordu. “Bakıyorum da martı yemekten eskisi kadar rahatsız olmuyorsun, öyle değil mi çocuk?”

Landfill cevap vermedi. Elindeki kemiği sıyırdı. Hiç et parçası kalmayınca suratını asarak çöpçüye döndü. “Bana hiç bakmıyorsun.”

Babagoo alt dudağındaki yağı parmağıyla sıyırarak ağzına götürdü. Omuz silkip dikkatle yemeğine baktı.

Landfill biraz daha yaklaştı. “Lütfen Babagoo. Burada saklanmaya başladığımızdan beri yüzüme bakmıyorsun.”

Babagoo derin bir nefes alarak gözlerini yavaşça çocuğa çevirdi. “Al işte. Bakıyorum. Şimdi mutlu musun?” Dudaklarını bükerek küçümseyen bir ifade takındı. “Onu korumak için yaptığım her şeyi bir çırpıda mahveden küçük haine bakıyorum.”

Landfill kafasını çevirmek zorunda kaldı.

“Oo,” dedi çöpçü. “Şimdi kim kimin yüzüne bakmıyor?”

Landfill, gözlerini yakan yaşlarının arasından karanlıkta korkunç bir hayalet gibi gözüken Longwhite’in kafasına baktı. Babagoo onun kafasını kesip duvarda üst üste dizili battaniyelerin üzerine koymuştu. Kahverengi boncuklara benzeyen kuru gözlerinde boş bir ifade vardı.

Babagoo avucundaki yaraya dokunduktan sonra başıyla gelinciğin kafasını işaret etti. “İşte çocuk, bu solgun yüz yaptığın yanlışları hatırlaman için. Benim dışımda herkesi dinlediğin için beyaz bir uyarı. Üçüncü kural: Babagoo her zaman haklıdır. Dördüncü kural: Sadece Babagoo’ya inan! Ve sefil bir gelinciğin sana tek bir kelime bile etmediğini

söylediğimde de bana inan. Havyanların hiçbirisi seninle konuşmaz!” Parmağını şakağına bastırdı. “Hepsi senin hatan. Suçu başkasına atayım deme sakın!”

Kafasını sağa sola sallamaya başladı. “Hayır hayır, gelincik sana bir çukur kazmanı söylemedi. Gelincik sana bir Dışarılı’yla konuşmanı söylemedi. Son olarak gelincik sana kesinlikle Dışarılı’yı benden gizlemen söylemedi! Hepsini sen yaptın Landfill! Yukarıda olan her şey, yerle bir olan her şey senin suçun,” Elini kaldırıp merdivenlere doğru uzattı. “SENİN.”

Yumruğunu sıktı. “Seni adamakıllı kandırdılar, çocuk. Zehir saçan o Dışarılı senin gözlerini boyadı. Seni kandırıp İçeri’den çıkarmaya çok yaklaşılmıştı! Beni ele vermek üzereydin!” sakalı yeşil ışıktaki parlıyordu. “Çukuru, barakaları, şu merdivenlerin ardındaki her yeri nasıl mahvettiklerini gördün. Dışarılılar nefret dolu oldukları kadar aldatıcıdırlar da. Yaptıkları çılgınlıklar için yöntemler, yöntemlerini kullanmak için çılgınlıklar bulurlar.”

Landfill kafasını eğdi ve hiçbir şey söylemedi.

Merdivenlerin üzerinden gelen ışık sönene kadar sessizce oturdular. Babagoo lambanın üzerine hızlıca bir kumaş parçası atınca Kovuk’taki yeşil ışık azaldı. “Uyumamız lazım. Yarın Çukur’da dolaşmak için güce ihtiyacımız olacak.”

Battaniyelerin üzerine uzandılar. Babagoo kollarını birleştirip paltosunu kendisine sakladı. Landfill yana döndü ve alnını Babagoo’nun sırtına dayadı. Orwell de karnında kıvrılmış yatıyordu.

Kovuk, bir süre sonra Orwell’in inlemeleriyle, keçi ve çöpçünün horlamalarıyla doldu. Landfill çok yorgun olma-

sına rağmen uyuyamıyordu. Longwhite'in karanlıkta başının üzerinde duran soluk renkli kellesindeki gözlerinin üzerinde olduğunu hissediyordu. Onun hayaletinden gözlerini ayırmayı başardığında Babagoo'nun yükselip alçalan göğsünde parlayan şeyi fark etti. Çöpçünün anahtarıydı. İpi Babagoo'nun sakalına karışan anahtar battaniyelerin üzerinde sallanıyordu.

Landfill titreyen elini yavaşça anahtara doğru uzattı. Ona dokunur dokunmaz Babagoo sıkıca parmaklarını tuttu. Landfill çöpçünün yüzüne bakınca cama benzeyen yeşil gözünün açık olduğunu gördü. Ama Babagoo hâlâ horluyordu. Hafifçe koluna dokunup onu sakinleştirdince çöpçünün gözü kapandı, eli kenara düştü.

Landfill diğer tarafa dönüp dolaba baktı. Cebine uzanıp kendi anahtarına dokunduktan sonra kafasını sağa sola salladı. Tekrar arkasını dönüp Orwell'e sıkıca sarıldı ve ağlayarak uykuya daldı.

Ertesi gün Çukur'a gittiklerinde karanlık olmak üzereydi. Hızlıca kayıp bir araya toplanan bulutlar gökyüzünü doldurmuştu. Süprüntü pelerinlerinin içine gizlenmişlerdi. Çöplerin arasında dolaşıyorlardı.

Landfill kafasını Babagoo'ya çevirdi. "Kovuk'ta kalabilirdin."

"Sana söyledim ya, iyiyim ben."

"Bütün gün battaniyenin üzerinde yattın. Mutteşem gözükmüyorsun. Martıları almaya tek başıma gelebilirdim."

Çöpçü acı bir kahkaha attı. "Ne? Kendine yeni Dışarıllı arkadaşlar bulup yarıda kalan işini tamamla diye mi?"

Landfill bileğini ağzına götürdü.

Babagoo alaycı bir tavırla güldü. “Seni gözümün önünden ayıracağımı sanıyorsan çok beklersin çocuk.”

Tuzaklara yaklaştıkları sırada Landfill sineklerin üşüştüğü pisliklerin arasında bir şey fark etti. “Şuna bak.”

Babagoo dönüp bakmadı. Kafasını öne eğip yavaşça yürüyerek pisliğin yanından geçti. Sonra durup avucundaki yarayı ağzına götürerek acıyla iç çekti. “Yeni bir İçeri olmadığı sürece ilgilenmiyorum. Hadi gel de şu tuzakların yanına gidelim.”

Landfill, boş plastik küplerle dolup taşan bir çöp poşetini karıştırarak içinden bir şey çıkardı. “Ama şuna bak. Yüzü var. Bizim gibi ama bizden daha küçük.”

Babagoo arkasına döndü. Gergin yüzü kederle yumuşadı.

“Küçük bir Dışarılı mı bu?” diye sordu çocuk. “Ölmüş mü?”

Omuzları düşen Babagoo içini çekti. “Ona oyuncak bebek deniyor. Ölü değil. Hiçbir zaman canlı olmadı.”

“Oyuncak bebek mi?” Bebeğin gözlerinden biri boştu ve siyahtı. Landfill pis oyuncağı elinde çevirince bebek mekanik gözünü Babagoo’ya kırptı. Çöpçü o sırada arkasına döndü.

“Bırak onu, Landfill.”

“Hm?”

Çöpçünün sesi sertleşti. “Gelip o bebekle kafanı kırmadan önce o-nu ye-ri-ne koy.”

Landfill sakince kafasını sallayarak bebeği bıraktı. Gözleri sanki yuvalarından fırlayacakmış gibi dışarı çıkan Babagoo’ya

baktı. Çöpçü hiç hareket etmiyor, üst üste yığılmış ıslak kumaş parçaları gibi sessizce duruyordu.

Onun bu hâlini gören Landfill irkildi. “Ne oldu?”

“Ellerin.”

Çocuk kafasını eğince parmaklarındaki ve avuçlarındaki siyah lekeleri gördü. “Sadece pislendi. Oyuncak bebek yüzünden.”

“Hayır.” Babagoo başını sağa sola salladı. Şapkasının kenarları sallandı. “Hayır, hayır, hayır. Sen mimplendin.”

“Mimplendim mi?”

“Gölgeler. Onlar seni mimplədiler.” Çöpçü zaten uzaktaydı ama şimdi ürkek adımlarla geri çekiliyordu. Landfill martıların sesi yüzünden onun fısıltısını zar zor duyuyordu. “İstedikleri sensin. Ben değilim. Şimdi anlıyorum. Onlar... Onlar hep seni istədiler.”

“Ama...” Landfill’in solukları hızlanmıştı. Çöp yığınlarına baktı. Karanlığın her çatlağa, deliğe sızdığını; her köşeye, kenara yayıldığını fark etti.

Babagoo elini tuttu. “Kovuğa dönmeliyiz. Burası güvenli değil. Seni almaya geliyorlar!”

Rüzgâra karşı yürümeye başladılar. Çukur’daki açık alana geldiklerinde karanlık çökmek üzereydi. Babagoo gözlerini kısıp ileri baktıktan sonra birden dizlerinin üzerine düştü. “Neredeyse geldik, Babagoo. Yürümeye devam edelim.”

Babagoo’nun açıp kapadığı ağzından anlaşılmaz hırıltılar döküldü. Afallamış gözlerle kolunu uzattı. “Yürümek mi?” dedi. “Nereye... Yürüyeceğiz?”

Landfill, gözleriyle Babagoo'nun titreyen parmağını takip etti. Eskiden buzdolabının olduğu yerde büyük bir çöp yığını vardı. Landfill çöplerin içinde tekerleklerin kenarlarını, bir bisikletin parçalarını ve bir koltuğun kolunu gördü.

Babagoo'ya baktı. "Rüzgâr! Çöpleri buzdolabının üzerine uçurmuş olmalı."

Çöpçü kafasını salladı. "Rüzgâr değil. Gölgeler yaptı."

Landfill çöp yığına doğru koştu. Küçük parçaları kenara çekip çöplere bakarak ofladı. "Kapı hâlâ orada! Sadece üzerindeki çöpleri kenara alıp yolu açmamız gerekiyor!"

"Hayır, çocuk. Onları kenara almak için çok karanlık. Gökyüzü bile gölgelerle çevrelenmiş."

"Hayır Babagoo, hayır."

"Anlamıyor musun, evlat? Bir şeyi çekersen hepsi aşağı yığılır. Köşeye sıkıştık."

Landfill bir adım geri çekildikten sonra bileğini yalayarak çöp yığına baktı. Tümseğin kıvrıldığı noktayı takip edince dudaklarını buruşturdu. Çöplerin tepesine bakıp ellerini bir araya getirdi. "Köşeye sıkışmadık. Tünele ihtiyacımız yok. Karanlık işimize yarayacak. Tepe'ye tırmanırken bizi gizleyecek."

Babagoo kafasını kaldırıp Landfill'in baktığı yere baktı. Yüzündeki ifade yavaş yavaş yumuşadıktan sonra çocuğun saçlarını karıştırdı. "Akıllı bücür. Bir yerde bir tepe varsa orada mutlaka bir yol vardır. Hadi yola koyulalım. Kovuğa gidene kadar güvende değilsin."

YİRMİ YEDİ

YILDIZ IŞIĞI

Landfill tepede ne kadar süredir ilerlediklerini bilmiyordu. Karanlıkta bunu anlamak mümkün değildi. Yönlerini bulabilmek için yoldaki eğimi takip etmek zorunda kalıyorlardı. Babagoo hırıldayarak soluyordu. Nefes nefese kalan Landfill'in dili bir köpeğinki gibi dışarı sarkıyordu. Rüzgâr dinmişti ama karanlıktaki çalılıklar ayaklarına batıp pantolonuna sürtünüyordu. Landfill güçlükle tırmanırken durmadan ayaklarını otlardan kaçırmak zorunda kalıyordu.

Babagoo paltosunu ve poşetlerini çalıların arasında sürüyerek çocuğun arkasında ilerliyordu. "O tüneli neden kazdığımı şimdi anlıyorsun, değil mi?" Öksürüklere boğulduktan sonra biraz soluklandı. "Sadece İçeri'ye yakın olsun diye değil. Bu kahrolası tepe yüzünden! Eskiden de berbat bir hâldeydi, şimdi de öyle. Bekle..."

Landfill, Babagoo'nun yere yığıldığını duyunca arkasına dönüp yokuş aşağı yürüdü. "Babagoo! Sen iyi mis—"

"İyiyim. İyiyim ben. Mutteşem! Sadece biraz nefes almam lazım." Sırtüstü yatıp düğmelerini açtıktan sonra paltosunun kenarıyla sakalını sildi. "Eyvahlar olsun! Bu gece kuçuların nefesinden bile sıcak. Terden sırılsıklam oldum."

"Sıcak mı?" Landfill, Babagoo'nun yanında yokuşa karşı oturdu. "Hava soğuk, Babagoo. Gerçekten çok soğuk."

Çöpçü cevap vermedi. Bir süre sessizce aşağıdaki karanlığı izlediler. Landfill, Tükürük Çukuru'nun kenarı olduğunu tahmin ettiği noktada birkaç ışık gördü. Çukur'un ötesinde sarı ve turuncu ışıklar titriyordu. Onların bir süre önce çöplerin tepesine çıktığında gördüğü binalardan geldiğini düşündü.

Parmağını uzattı. "Orası neresi?"

Babagoo hırıltılı bir sesle cevap verdi. "Orası Dışarılıların toplandıkları yer. Bakmasan daha iyi olur."

"Ya şu?" Landfill parmağıyla daha uzaktaki -yeni doğan güneş gibi zayıf bir ışıkla aydınlanan- pırıltıyı işaret etti. Karanlığa yayılmış parlak noktalar bir araya gelerek aynı yönde uzayıp giden bir çizgi oluşturunuyordu.

"O mu? O tarih."

"Tarih... Ne?"

"Geçmiş. Geçmişte kalmış çok eski bir zaman."

"Aa..." Landfill gözlerini kısıp ışığa baktı. Solukları sessizleşti. "Çok uzakta olduğu için mi ona 'geçmiş' deniyor?"

"Hı?"

“Yıldızlar gibi. Bir keresinde... Bir keresinde yıldızlara bakmanın geçmişe bakmak gibi olduğunu söylemiştin. Çünkü onlar çok uzakta. Bu ışık da öyle mi?”

Babagoo paltosunun koluyla alnını sildi. “Doğru bir düşünce olabilir.” Nefesini burnundan dışarı verdi. “Sen filozof gibi bir şeysin, değil mi evlat?”

“Bilmem. O ne demek?”

“Çok düşünen kişi.”

Landfill biraz düşündükten sonra heyecanla kafasını salladı. “O zaman ben bir fillizofum.”

Babagoo kıkırdayarak yakınındaki eğrelti otuna tükürdü. “Sen tanıdığım tek fillizofsun.”

Çocuk hafifçe dudaklarına dokundu. “Geçmiş, yıldızlardan gelen ışık gibiye,” -kafasıyla uzaktaki ışığı işaret etti- “bu, geçmişin bir gün mutlaka sana ulaşacağı anlamına mı geliyor?”

Babagoo hıçkırığını bastırdı. Landfill karanlıkta elini ona doğru uzatınca parmaklarının ucunun ıslandığını hissetti. “Babagoo, senin gözyaşlarının bittiğini sanıyordum.”

Çöpçünün nefesi titriyordu. “Demek ki... Bazı şeyler hiç bitmiyor oğlum.”

Ayağa kalkınca hafifçe sendeledi ama Landfill düşmeden önce onu tuttu.

“Devam etmemiz lazım,” dedi Babagoo. Güçlkle nefes alıyordu. “Oyalanacak vakit yok. Gölgele de dinlenmeyecektir.”

Bir süre sonra, İçeri’nin yere devrilen demir kapısına kadar geldiler. Kovuğa ulaşınca Babagoo Landfill’in koluna

girdi. Merdivenlerden aşağı indiler. Landfill, Orwell'i kenara koyduktan sonra çöpçü yere atılmış eski kıyafetler gibi battaniyelerin üzerine yığıldı. Kafka yanına gelip meleyerek ellerini yaladı. Landfill, zayıf, yeşil ışıktaki Longwhite'ın açtığı yaranın iltihaplanıp şiştiğini görebiliyordu.

Babagoo hızla oynattığı kollarını beceriksizce paltosunun üzerinde dolaştırdı. Landfill paltoyu çıkarmasına yardım ettikten sonra çöpçü homurdanıp titreyen ellerle onu havaya kaldırdı. Landfill, bir süre sonra çöpçünün paltoyu kendisine uzattığını anladı. Gözlerinde yaşlarla ekşi kokulu paltoyu alıp yavru köpeği kucağına iyice yaklaştırarak Babagoo'nun arkasına uzandı. Paltoyu iyice açarak üçünün üzerine örttü. Burnunu kumaştaki acı kokuya bastırarak derin bir nefes aldı ve hızla uykuya daldı.

Terleyerek ve üşüyerek uyandı. Onu ısıtan tek şey karnında huzurla horlayan Orwell'di.

Titreyip arkasına döndü. Babagoo az ileride siyah keçiyle birlikte oturuyor, dolabın üzerine dik bir şekilde yerleştirdiği dominolara bakıyordu.

Landfill yerinden kalkınca Orwell de kıpırdayıp sızlandı. "Sabah mı oldu?"

Babagoo kafasını salladı.

Landfill dominoları işaret etti. "Oynamak ister misin?"

Babagoo gözlerini sıraya dizdiği dominolardan ayırmıyordu. "Artık oyun yok. Oynamak yok. Hepsi bitti. Ellerini kirleten oyuncak bebek, yazgının bir işaretiydi."

“Hm...” Landfill kaşlarını çatdı. “Yazgı ne demek?”

Babagoo kafasını kaldırmadı. Elinde kalan dominoları alıp diğerlerinin arkasına yerleştirdi. Dominoyu bir önceki taştan biraz daha uzağa koymuştu. Son iki dominonun arasındaki boşluk, diğerlerinin arasındaki boşluklardan daha fazlaydı.

Çocuk soruyu tekrarladı. “Yazgı ne demek?” Çöpçünün boğazından çıkan ses bu kadar ince ve buruk olmasaydı küçük bir kahkaha sanılabilirdi. “Yazgı,” dedikten sonra parmağıyla diğerlerinden daha uzakta olan dominoya hafifçe dokundu, “sen ne yaparsan yap, ne kadar pişman olursan ol, ne kadar acı çekersen çek, olanları ne kadar düzeltmeye çalışırsan çalış...” Az önce işaret ettiği dominoyla diğerleri arasındaki boşluğu başka bir domino taşıyla doldurdu. “Ne olursa olsun başına gelecek şeyden kaçamazsın demek.”

İçini çekerek sıranın diğer tarafındaki dominoya dokundu. Çöpçü, çocuk, keçi ve köpek... Babagoo’nun ilk başta işaret ettiği domino taşı dolabın üzerine devrilene kadar art arda düşen dominoları izledi.

Landfill kollarıyla kendini sıkıca sardı. “Anlamadım, Babagoo.”

Babagoo, parmaklarını gözlerine bastırdıktan sonra yüzünü tavandan sarkan köklere çevirdi. “Bu hiç adil değil, Landfill! Senin olanlarla bir ilgin yok ama yine de seni mimlediler. Gölgeler seni istiyor. Buraya sen yanımda olduğun için geliyorlar!” Gözyaşları hiç durmadan sakalına akıyordu.

Landfill dizlerinin üzerine oturup paltoyu omuzlarına aldı. “Yani sen güvende misin?”

“Bilmiyorum. Umurumda değil! Ama seni istiyorlar. Seni istiyorlar çünkü ben seni hak etmiyorum.” Dişlerini gıcır dattı. “Ama senin bunlarla bir ilgin yok. Sorun sen değilsin, Landfill, benim güzel, tatlı çiçeğim. Sen bunu hak etmiyorsun. Sen önemlisin. Sen her şeyden önemlisin. Yine de...” Çocuğun alnının başına yaklaştığını hissedince titredi. “Hepsi benim suçum, Landfill. Benim yüzümden oldu. Çok ama çok üzgünüm.”

Landfill karşısına geçerek çöpçünün yüzünü avuçlarının arasına aldı. “Dinle Babagoo. Bana bak. Bana bak.”

Çöpçü burnunu çekip gözlerini açtı. Beyaz, nemli teninin yanında gözleri kıpkırmızı gözüküyordu. Landfill, Babagoo’nun yanaklarının yandığını hissediyordu.

“Dinle beni,” dedi Landfill. “Gölgeler beni almadı. Hâlâ buradayım. Artık üzölmeyi bırakıp yemek bulmamız gerekiyor. Dün yemek yemedik. Orwell de yemedi. Hatta Kafka da. Şuradaki çürüyen otları da yemiyor. Yiyecek bulmak için Tükürük Çukuru’na gitmemiz lazım.”

Babagoo gözlerini yere indirdi. “Çukur’a gitmenin bir yolu yok, oğlum. Tüneli kullanamayız. Buzdolabı çöplerin altında kaldı, kapıyı içeriden açamayız. Diğer taraftan açmamız lazım. Bu da gündüz vakti Tepe’den aşağı yürümek demek. Bizi görürler. Eskiden aşağı inmek için bir çimen pelerininim vardı ama—”

“O zaman gece inip havanın aydınlanmasını bekleyelim! Ama bugün yemek yememiz lazım. Bir şeyler bulmamız gerekiyor. İçeride bir şey bulabiliriz. Yuva’da... Belki gözü-

müzden kaçan bir şey vardır. Ya da sepze tarhında. Belki sepzeler iyileşmiştir.”

Çöpçü kafasını sallıyordu. “İşe yaramaz. Bittik. Gölgelele bizi mahvetti.”

“Denemek zorundayız Babagoo! Başka çareimiz yok. Deneyeceğiz ya da öleceğiz.” Landfill ayağa kalktı.

“Burada kal, oğlum. Aç kalmak gölgelerin bize yapacaklarından daha iyi.”

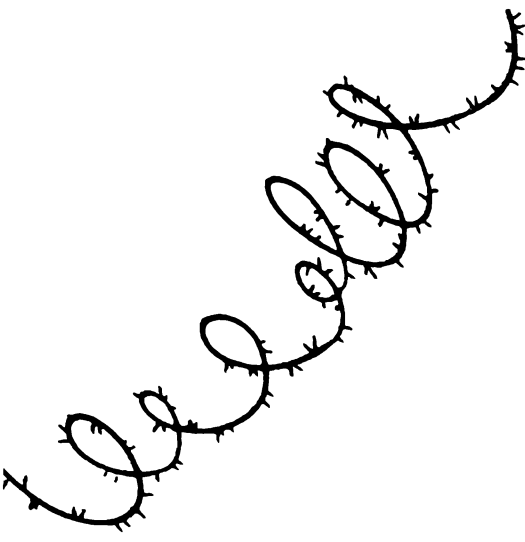
“Hayır.” Landfill yere çömelip alnını Babagoo’nun alnına dayadı. “Hayır, Babagoo. Bu haksızlık olur. Her şeye ben sebep oldum ama Kafka ya da Orwell adına karar veremezsin. Sen istiyorsan burada aç kalmaya devam edebilirsin ama havyanlardan bunu yapmalarını isteyemezsin.” Geri çekildi. “Ben İçeri’yi kontrol etmeye gidiyorum. Kafka’yı beslemek için bile bir şey yapmayacaksan bunu ben yaparım.”

Babagoo kafasını kaldırıp çocuğa bakarak merdivenlerden süzülen ışıhta onun yüzünü inceledi. Dudakları sanki gülüm-süyormuş gibi buruştu. “Sen gördüğüm en inatçı mucizesin,” diye mırıldandı. “Sen öyle—”

Acıyla iç çekerek karnına dokundu.

“Ateşler içinde yanıyorsun. Sen burada kalıp dinlen. Ben yalnız gideceğim. Dikkatli olurum.”

Babagoo kalkmaya çalışınca çocuk onu iterek yerine yattırdı. “Dinlen, Babagoo. Bulabildiklerimi alıp geleceğim.”

YİRMİ SEKİZ İKİ TARAF

Saatler geçmişti. Landfill, Çelimsiz Orman'dan ayrıldıktan sonra yüzünü buruşturup siyah yosunları tekmeledi. Arkasındaki ağaçlar çıplak kalmıştı. Rüzgârın koparıp sürüklediği yapraklar binaların ve bacaların etrafında toplanarak çamurla karışmıştı. Bir zamanlar İçeri'yi dolduran çiçekler ve otlar ezilip yumuşamıştı. Borulara ve bacalara yapışan bitkiler griye dönmüş, tutundukları yerlerden kopup kuru çalılara karışmıştı. Duvardaki otların çoğu yerdeydi. Ufalanın tuğlalardan düşen cam parçaları yaprakların üzerindeydi.

Landfill gök gürültüsüne benzeyen bir ses duyunca kafasını sağa sola salladı. Çevresini kontrol edip hızlı adımlarla Sarmaşık Öbeği'ne giderek konveyörün altına gizlendi. Başının üzerindeki paneller Ağgöz'ün sesiyle tıngırdadı. Uğultu kesildiğinde Siyah Parmaklar'ın olduğu tarafta bir şeyin hareket ettiğini fark etti.

Varillerin ve döküntülerin arkasına gizlenerek duvarın yanında yürüdü. Uzun siyah bacaların bitişindeki iki silonun yanına gelene kadar kuzeye doğru ilerledi. Borulara ve elik çerçevelere tutundu. Ses çıkarmamaya çalışarak silolardan birine tırmanmaya başladı. Yukarı çıktıkça midesi korkuyla çalkalanıyordu. Silonun beline gelip aşağı bakınca Babagoo’yu gördü. Afallamıştı.

Çöpçü, Siyah Parmaklar’ın yükseldiğı binanın düz çatısında’ydı. Sağı sola yürüyüp kafasını bükerek bacaları tek tek incelerken bir şeyler mırıldanıyordu. Elinde eki ve keski vardı. Onları kullanarak bacadan çıkardığı bir tuğlayı çatının ucuna dizili diğerk tuğlaların üzerine ekledi.

Landfill silonun tepesine ıktı. “Babagoo! Dinlenmen gerekiyordu!”

Çöpçü onu duymamış gibiydi. En yakındaki bacaya dikkatle baktıktan sonra bir tuğla daha çıkarıp onu diğerklerinin yanına koydu.

Landfill biraz daha yakından bakmak için silonun diğerk tarafına geçti. öpünün tuğlaları çıkardığı yerde oluşan boşluklara baktı. “Ne yapıyorsun?”

Babagoo şapkasının altından kulağını kaşıdı. “Haklıydın, oğlum. Gölgele henüz seni almadı ve üzülmemin hiçbir faydası yok. Yiyecek bir şeyler buldun mu?”

Yiyecek kelimesini duyunca Landfill’in midesi guruldadı. “Hiçbir şey bulamadım. Kafka için bile.” Bulanık Birikinti’nin yanında siyah otları koklarken burnunu kaldırıp onlara dönen Kafka’ya baktı. “Ne yapıyorsun? Söylesene.”

Babagoo dizdiği tuğlaları işaret etti. “Dominolar. Dominoları diziyorum.”

“Ne demek istiyorsun? Hani artık oyun oynamak yoktu.”

Babagoo kaba bir kahkaha attı. “Bu bir oyun değil.” Çöpçü Tükürük Çukuru’na bakan duvarı işaret etti. “Aşağıda baş belası gölgeler var, evlat. Kanını dondurup kemiklerini kıracak baş belası gölgeler. Toplanıp seni almaya geliyorlar. Ama kolay olmayacak. Onlar geldiğinde hazır olacağız.”

“Anlamadım Babagoo.”

“Elimizde onlara karşı bir şey olması lazım Landfill. İşimize yarayacak bir şey. Dominolar iki tarafa doğru düşer, oğlum. Duvarların yoksa silahın olması gerek.”

Landfill pes etti. “Yaptığın şey her neyse buna son vermen gerekiyor. Ateşinin düşmesi için dinlenmen lazım.”

Babagoo titreyen parmağını havaya kaldırıp çatının diğer tarafına, duvarın en uzağındaki bacaya doğru topallayarak ilerledi. “Neredeyse bitti. Son bir şey daha var.”

Bacanın temelinde, doğu tarafında kalan tuğlaları inceledi. Tuğlaların üzerinde parmağını gezdirdikten sonra eğilip diğer üç bacaya baktı. Eline alıp havaya kaldırdığı küreğin ucunu bacanın içine soktu. Eğilip yerden bir sopanın ucuna takılmış balyozu aldı.

Hırıltılar çıkarıp sallanarak küreğin sapına vurmaya başladı. Küreğin kafası bacaya girip gözden kaybolunca balyoz düştü ve Babagoo yere yığıldı.

Landfill aşağı inip Siyah Parmakların altındaki binanın çatısına geldi. “Babagoo!” öpüyü sırtüstü yatırıp kolunu kafasının altına koydu.

Çöpçü yavaşça gözlerini kırptı. Ağlamak üzereydi. “Seni yarı yolda bırakmayacağım oğlum. Söz veriyorum. Sen–” Hırıltılar çıkararak elini midesine götürdü. “Geri kalan tek iyi şey sensin. Uğruna yaşanacak tek şey. Savaşılacak... Tek şey.”

“Su içip dinlenmen gerek. Kendini zorlamamalısın.” Landfill doğrulup oturması için ona yardım etti. “Bulanık Birikinti’ye kadar yürüyebilir misin? Orada biraz su içtikten sonra Kovuk’ta dinlenirsin.”

Babagoo kafasını sallayınca Landfill onu ayağa kaldırdı.

O gece, Babagoo kafasını siyah keçiye dayayarak yattı. Landfill alnına ıslak bir bez parçası koymuştu. Çöpçü sayıkladığında onu sakinleştiriyordu.

Babagoo derin uykusundan sıyrılarak hafifçe kıpırdadı. “İlaç,” diye fısıldadı.

Landfill kulağını çöpçünün kıpırdayan dudaklarına yaklaştırdı.

“İra? İra ne demek?”

Çöpçü ürkütücü, sakin bir tonla konuşuyordu. “Beni iyileştirir. Bunu düzeltilir.” Avucunu kaldırıp içinden bir şeyler akan yarayı gösterdi.

Landfill yarayı görünce yüzünü buruşturup geri çekildi. “ok üzgünüm, Babagoo. Longwhite sana bunu yaptığı için çok üzgünüm.”

Babagoo kafasını salladı. Sesi zayıf ve boğuktu. “Yo, hayır, hayır. Longwhite uzun zamandır hak ettiğim şeyi yaptı.”

“İracı nereden alacağız?”

“Eczaneden. Orada şişeler ve kâğıtlar var. Pudralar ve kutular. Beni iyileştirecek şeyler. İyileşmem lazım. Çiçeğimi yarı yolda bırakamam.”

“Peki ezzane nerede?”

Babagoo kendi kendine mırıldanarak dudaklarını şapırdattı. “Çukur’un ilerisinde. Dışarılının toplandığı yerde. Oraya gideriz. Dinlendikten sonra. Uyumam lazım...”

Landfill çöpçüyü hafifçe sarstı. “Uyumak yok. Şimdi olmaz. Dışarılının toplandığı yere nasıl gidebiliriz ki? Bizi yakalarlar.”

“Olabilir.” Babagoo’nun başı soldan sağa yuvarlandı. “Belki de yakalamazlar. Gittiğimizi düşünüyorlardır. Kokumuzu almazlar. Araya karışırız. Sayıları fazla olursa araya karışabiliriz.”

“Karışmak mı?”

“Kafamızı kaldırırız. Gözlerine bakarız. Acımasız oluruz. Onları küçük görürüz. Korkmayız. Onlar korkunun kokusunu alır. Zayıf olursan bunu hemen anlarlar. Kokuyu alır, kargalar gibi başımıza üşüşürler. İnan bana. Biliyorum.”

Landfill yutkunup kafasını salladı. “Tamam. İraç. Ezzane. Korkmak yok.”

“Ve para.”

“Par...ra mı?”

“Renkli kâğıt. İlaç alınca vermek gerek. Ama dikkatli olmamız lazım. Para aldatıcıdır. Tehlikelidir. Açlığı arttırır. Deliliği körükler.”

“Parrayı nereden bulacağız.”

“Bende biraz var.”

“Nerede?”

Babagoo kafasını sağa sola salladı.

“Söyle Babagoo!” Landfill karanlıkta etrafı yokladı. Yeşil ıııkta parlayan anahtarın ucunu fark etti. “Bir dakika... Yoksa dolapta mı? Dolap bu yüzden mi kilitli? Tehlikeli parrayı içeride tutmak için mi?”

Babagoo doğrulup kolunu yakalayınca Landfill korkuyla geri çekildi. Çöpçü öfkeyle yüzüne bakıyordu. Gözleri birden açılıp parlamıştı. “Dolabı unut, çocuk. Unut artık onu.”

“Tamam, tamam. Sakin ol. Şşşt.” Babagoo’nun kafası önüne düşünce Landfill onu tekrar yatırarak başını Kafka’ya dayadı. “Şimdi dinlen, tamam mı? Halledeceğiz. Gidip ilaç alacağız. Seni iyileştireceğiz.”

Çöpçü biraz sonra uykuya dalarak titreyip dişlerini gıcırdatmaya başladı. Landfill sayıklamaları dinip yeniden horlamaya başlayana kadar onu sakinleştirmeye çalıştı. Sonra ayağı kalkıp merdivenlerin ucuna baktı. Yukarıda zayıf, dik-dörtgen bir ışık vardı; sabah olmak üzereydi.

Arkasına dönerek dolaba baktıktan sonra ses çıkarmadan birkaç adım attı. Battaniyeden gelen küçük bir havlamayla irkildi. Kaşlarını çatı. Heyecanla nefes alan köpeğı bakarak parmağını dudağına götürdü. “İlaç almam lazım, Orwell. Ve

iraç almak için parraya ihtiyacım var. Babagoo'nun..." Sesi titriyordu. "...bunu yapabileceğini sanmıyorum."

Dolaba yaklaştıktan sonra cebindeki anahtarı çıkarıp deliğe yerleştirdi. Anahtarı içeri iterken çıkan her seste irkilip Babagoo'ya bakıyordu. Anahtar hareket etmedi. Hafifçe oflayarak çöpçüye döndü. Bileğini dudaklarına götürdü. Babagoo'nun boynuna dikkatle baktıktan sonra elindeki anahtara bakıp kafasını salladı.

Eğilip yavaşça çöpçüye doğru ilerledi. Yanında çömeldi. Gözünü yüzünden ayırmadan sağ elinin iki parmağının arasında tuttuğu anahtarı boynuna yaklaştırdı. Sağ eli titrerken yavaşça sol elini kaldırarak Babagoo'nun boynundaki ipi çekti. Anahtar kayıp kazağının altına düştü.

Babagoo elini boynundaki ipe uzattığı sırada kendi anahtarını hızlıca çöpçünün eline verdi. Çöpçünün anahtarı tuttuğunu hissetti. Titreyen açık gözüne bakıp onu sakinleştirdi. Boynundaki ipi çekip dişleriyle kesmeye başladı. Çöpçünün anahtarı serbest kalınca onu alıp cebine koydu. Babagoo'nun gözleri kapanıp eli yana düşene kadar onun yanağını okşadı.

Landfill hemen ayağa kalkmadı. Babagoo'nun horlamaya başlamasını bekledi. Yutkunduktan sonra kafasını sallayıp geri çekilerek dolabın yanına geldi. Nefesini tuttu, anahtarı deliğe yerleştirdi. Anahtarın dönerken çıkardığı tıkırtıyı duyunca elini ağzına götürdü.

Dolabın kapağını yavaşça açarken kapı gıcırdadı. Arkasına dönüp Babagoo'yu kontrol etti. Dolabın içindekiler karanlıkta karşısında duruyordu. Elini uzatınca yumuşak, kalın

bir şeye dokunduğunu hissetti. Onu dışarı çıkarıp lambaya doğru tuttu. Dikdörtgen bir nesneydi. Üzerinde, kenarlarında ve arkasında silinmeye yüz tutmuş şekiller vardı. Bir kenarı biraz daha içeride kalmıştı ve yumuşaktı. Çukur'da gördüğü dergiyi hatırladı. Kapağını açınca bir taraftan diğer tarafa çevirdiği ince sayfalardan tozlu bir koku yükseldi.

Landfill, onu yere koyup elini dolabın içinde gezdirdikten sonra içeriden ona benzeyen başka nesneler çıkardı. Hepsi farklı boyuttaydı, üzerlerinde ve arkalarında farklı şekiller vardı. Onları yerde üst üste dizdi ve elini yeniden karanlığa uzattı. Parmakları önce hışırdayan bir şeye sonra küçük bir keseye dokundu. Keseyi lambaya doğru tuttu. Sonra bağcıklarını çözdü. Bir lastikle birbirine tutturulmuş küçük kâğıt ruloları içinden çıkardı. "Parra," diye fısıldadı. Ruloları dikkatle yere koyup ellerini kot pantolonuna sildi. Kesenin içinde hâlâ biraz ağırlık vardı. Astarını yoklayınca parmak genişliğinde küçük metal bir halka buldu. Bir de dibinde renkli bir topa benzeyen bir şey olan ince plastik bir çubuk vardı. Landfill çubuğu ve halkayı yerine koyunca toptan hafif bir tıngırtı geldi.

Güçlkle yutkunarak kesenin ağzını kapattıktan sonra onu da yere koyduğu eşyaların üzerine bıraktı. Sonra parmaklarıyla dolabın dibindeki hışırdayan poşeti yokladı. Düğümlenmiş bir ipe dokunduğunu hissedince onu yavaşça havaya kaldırdı. Elinde içi dolu bir çöp poşeti tutuyordu.

Yüreği ağzında atıyordu. Poşetin ipini çözdü. Kalp atışları daha da hızlanmıştı. Poşetin içinden bir çift bot, kalın, bol

bir pantolon, kirli bir gömlek, sarı bir yelek ve kalın plastik gözlükler çıkardı.

Beyaz kaskı ve kirli, kanlı bezi çıkardığında ağlamaya başlamıştı. Elini bir kez daha poşete daldırdı. İçeride tek bir şey kalmıştı. Soğuk, lastiğe benzeyen bir dokusu vardı. Çukur'da ona saldıran kişiyle karşı karşıya kalınca benzi attı. Saldırganın kesip yırttığı kirli, gevşek yüzü elinden sarkıyordu.

Landfill bir eliyle maskeyi tutarken diğer eliyle hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. İçi boş lastik maskeden dökülen böcek kabuklarını görünce ağzı açık kaldı.

O sırada arkadan gelen tıkırtıları ve kulağına yaklaşan sesi duydu. “Hani laf dinleyecektin, çocuk?”

LAF DİNLEMEK

Maske elinden kaydı. Arkasını dönen Landfill kutuların üzerine düştü.

Babagoo inleyerek yerinde doğruldu. Ayağa kalktıktan sonra üzerine geldi. “Ben seni hep uyarmıştım, öyle değil mi evlat? Merak çocuğu öldürdü.”

Landfill bir parmağıyla maskeyi işaret ederken hızla geri çekildi. Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyordu. “Maske... Bu kıyafetler... Çukur’daki sendin. Beni öldürmeye çalışan... Sendin!”

Babagoo alaycı bir ifadeyle dudağını büktü. “Seni öldürmeye çalışmadım, aptal. Sadece korkutmak istedim. Çok yükseğe çıkmıştın, unuttun mu? Bazı kuralları ciddiye almadığını görünce bir oyun hazırlayıp sana bir ders vermek istedim. Senin iyiliğin için! Korkuna kulak asmıyordun.”

Landfill afallamıştı. “Öleceğimi sandım! Bana Dışarılılar ve maskeler hakkında bir sürü şey söyleyip durdun... Ama maske takan sendin! Beni kandırdın! Sen... Canımı yaktın!”

Babagoo ayağıyla vurarak dolabın kapısını kapatınca çocuk olduğu yerde korkuyla sıçradı.

“İyiliğin için gerekirse yine canını yakarım. Sana dolaptan uzak dur demiştim. Ona dokunursan parmaklarını kesip onları sana yediririm demiştim.” Elini cebine sokup çakısını çıkardı. “Şimdi gel bakalım buraya. Her yere uzanan o küçük ellerini iyice aç.”

Landfill’in gözleri, parlayan bıçağa gitti. “Lütfen, Babagoo. Ben...” Hızla dolaba baktı. “Bunu senin için yaptım! İraç almak için parra arıyordum, seni iyileş—”

“Boş laf, palavra! Lafımı dinlemedin. Hepsi bu. Uslu bir çocuk olmadın.” Babagoo hafifçe sendeledikten sonra dengesini bulup bıçağı Landfill’in alnına doğru salladı. “En azından bunu yapamaz mıydın? Senin için yaptığım onca şeyden sonra çok şey mi istedim? Neden laf dinleyip sana söyleneni yapmadın? Çok mu zordu? Çok mu—”

Tiz havlamaları duyunca dikkati dağıldı. İkisi de battaniyelerin olduğu tarafa baktı. Orwell havlayıp arka ayaklarını çekerek çamurda ilerlemeye çalışıyordu.

Landfill titriyordu. Babagoo’ya bakınca yutkunup dudaklarını büzdü. “Neyi dinlemekten bahsediyorsun, Babagoo? Yalanlarını mı? Gökyüzünde beni yakalamak için dolaştığını söylediğin ama hiçbir zaman bunu yapmayan Göz hakkında söylediğin yalanları mı? Havyanların karınlarının şişmesi ve

küçük havyanların Dışarı'dan gelmesi hakkında söylediğin yalanları mı? Yoksa bir zamanlar bir tohum olduğum hakkında uydurduğun hikâyeyi ya da bir annesi olmayan tek varlık olduğum hakkındaki yalanları mı?"

Yüzü öfkeyle titriyordu. Kaşlarını çattı. "Uydurduğun başka hikâyeler de var mı? Kaç tane daha yalan söyledin? Ya da söylediklerin arasında doğru olan bir şey var mı? Karşıma geçip korkudan ve anlaşılmaz şeylerden bahsedeceksin? Dışarı'da olduğunu söylediğin çürümüşlük, nefret ve yalanlar aslında İçeri'de miydi?" Hırlayıp dişlerini sıkarken parmağını sağa sola sallıyordu.

Babagoo geri çekilip ondan biraz uzaklaştıktan sonra kaşını kaldırıp tekrar öne doğru eğildi. "İşte, pis velet yine laf dinlemiyor. Sen kimin tarafındasın, çocuk? Şimdi de onlardan biri mi oldun? Dışarılı mısın?" Boşta kalan kolunu yanına gelmeye çalışan kara keçiye doğrulttu. "Orada dur Kafka! Bu hain veledede güven olmaz."

Öksürüp yüzünü buruşturduktan sonra ateş püsküren gözlerle çocuğa baktı. "O *çok değerli* annenin nasıl biri olduğunu gerçekten bilmek istiyor musun?"

Landfill'in yaşlarla dolan gözleri parladı. Yumruklarını sıktı. Orwell havlamaya devam ediyordu.

"Pöh!" Babagoo çocuğun ayaklarına tükürdü. "Evet, bir annen vardı ama seni umursamıyordu. Sana daha önce de söylediğim gibi seni Tükürük Çukuru'nda buldum. Bir tohum değildin ama minicik kolları ve bacakları olan küçük bir et parçasıydın. Seni bir çantanın içinde buldum. İstenmeyen

şeylerle birlikte çöpe atılmıştın. *Landfill* onlar için ‘istenmeyen şeyler’ demek çocuk. Atılan ve unutilan işe yaramaz çöp demek. Sen, annen için bir çöpten başka bir şey değildin!”

“Hayır!” *Landfill* kalçasının üzerine yığıldı. “Yine yalan söylüyorsun! Anneler önemser! Woolf’u gördüm. Onun Orwell’e nasıl davrandığını gördüm.”

“Öyle mi? Peki şimdi nerede o?” Babagoo abartılı hareketlerle başını sağa sola çevirerek Kovuk’ta bir şey arıyormuş gibi yaptı. “Woolf, yavrusunu terk etti, tıpkı annenin seni terk ettiği gibi.”

Landfill güçlükle nefes alıyordu. Soluk alıp verdiğinde bütün vücudu titriyordu. Dudaklarını kıpırdatıyor ama ağzından tek kelime çıkmıyordu.

“Bir tohum olmak daha iyi, öyle değil mi?” Çöpçü çamura tükürdü. “Anlamıyor musun? Evet, bazı gerçekleri saptırmış olabilirim ama söylediklerim tamamen yalan değil. Gerçekler ve yalanlar tahmin bile edemeyeceğin kadar iç içedir; çoğu zaman aradaki farkı göremezsin! Gerçeğe ulaşmak imkânsızdır. Dokunur dokunmaz parçalara ayrılan uydurma bir şeydir o! Gerçeğe en çok benim yanımdayken yakınsın. Dışarı’da gerçek yok oğlum. Sadece Dışarılıların inanmak istediği yalanlar var.”

Yüzünü asıp dudaklarını sildi. “Senin için güvenli bir yer yapmak için ne kadar uğraştığımı bilemezsin *Landfill*. Deliler gibi çalıştım. Evet, bazı bedeller ödememiz gerekti.” Yüzünde acı bir ifadeyle omuz silkti. “Birkaç yalan ve uydurma hikâye en önemsiz tarafıydı. Bunları yapmak zorundaydım.”

Landfill'in gözlerindeki sorgulayan ifade yüzünü yumuşatmıştı.

Babagoo öfkeyle konuşmaya devam etti. "Karnı şişen o tüylü havyanların hepsinin burada yaşama ayrıcalığına sahip olduğunu mu sanıyorsun?" Kafasını sağa sola salladı. "Sen de gördün. Yarısi Çukur'da sineklere yem oluyor. İçeri'de kuyruklarının altına kesik attığım için inleyen diğer havyanlar... Çukur'a bıraktığımız yavrular... Buradaki havyanların sayısını kontrol altında tutmak için yaptığımız küçük şeyler."

Babagoo yanına gelip Landfill'in gözlerine baktı. "İçeri'de sadece birkaç canlı yaşayabilir çocuk. Alan küçülmeye başlarsa canlılar birbirine girer. İşte her şeyi bu yüzden yaptım! Cennetin bir bedeli var Landfill ve birileri her zaman bedel ödemek zorundadır.

"Tıpkı senin şu değerli martıların gibi. Onlar da bedel ödedi. Havyanları beslemezsek İçeri'nin ne hâle geleceğini anlıyor musun? Her şey Dışarı'daki gibi olur. Havyanlar, pençelerini ve dişlerini birbirlerine geçirir. Açlık hastalığı senin için, evet *senin* için kurduğum bu cenneti mahveder."

Babagoo çakısını Landfill'in burnunun ucunda salladı. "Bu kadar şaşırma! Yüzündeki o sefil ifadeyi sil! Senin için ne kadar çok şey yaptığımı görmüyor musun? Nelere katlandığımı? Her şeyi kendi ellerimle yaptım! Hepsi senin için! Memnun değil misin? Değerini biliyor musun bütün bunların? Lafımı dinleyip seni Dışarı'dan korumak için koyduğum kurallara uyuyor musun? Yoksa bana karşı mı çıkıyorsun? Uyarılarımı görmezden gelip yüzüme mi tükürüyorsun? Yoksa Dışarılılarla

bir olup sinsice etrafta dolaşarak yıllarca uğraştığım her şeyi yerle bir mi ediyorsun?”

Orwell'in havlamaları gitgide yükseliyordu. Landfill, yüzünü Babagoo'nun çakısından yavaşça uzaklaştırdı. “Çukur'daki o havyanlar,” diye başladı. “Bütün o minik, ölmüş havyanlar... Bunu nasıl yapabildin? Orwell de onlardan biri olabilirdi...”

Babagoo burnundan ateş püskürerek alaycı bir kahkaha attı. “Sadece birkaç havyan... Her gün bir iki martı... Dışarı'da ödeyeceğin bedelle karşılaştırılınca bunlar çok küçük şeyler. Dışarı'daki vahşetin yanında ölü havyanların lafı bile olmaz.”

Landfill elini hafifçe cebine doğru uzattı. “Ama bedel ödeyen sadece onlar değildi.”

Çöpçü kafasını yana eğdi. “Hı?”

Çocuğun eli cebindeydi. “Ben de bedel ödedim.”

Babagoo dudaklarını büktü. “Nasıl?”

“Gerçeği bilmeyerek.”

Babagoo geriye çekildi ve sanki odaklanmakta güçlük çekiyormuş gibi gözlerini kırptı. Küçük bir kahkaha attı. “Gerçeği bilmemek bir bedel değil, oğlum, bir ayrıcalık.”

Yeniden kahkaha atarken Landfill bıçağını havaya salladı. Bıçak çöpçünün çakısına çarpıp ışıldadı. Babagoo hafifçe sendeleyip elini geriye doğru salladıktan sonra bir kaşını kaldırıp çocuğa baktı. “İşte yine başladın! Buna ne zaman son vereceksin seni küçük hain?”

Acıyla içini çekerek eline baktı. Landfill'de onun elinde baktı ve Babagoo'nun parmağındaki kırmızı kesiği görünce ağzı açık kaldı.

Öfke dolu gözlerle çocuğa bakan çöpçü parmağını dudaklarına götürdü. “Demek benim güzel çiçeğimin dikenleri de var, öyle mi?” Yüzünü buruşturup bıçağını kaldırdı. “Bir daha dene evlat. Bir daha dene de elindeki o uyduruk bıçağı alıp bu çakıyı kafana saplayayım.”

Landfill geri çekilip ayağa kalktı. Titrememek için elinden geleni yaparak bıçağını Babagoo’nun çakısına doğru kaldırdı. Çöpçü küçümseyen gözlerle titreyen cama baktı. Yüzünde, gülümsemeyle yüzünü buruşturmak arasında kalan bir ifade vardı.

Yalpalayarak ileri atılınca Landfill sol tarafa doğru zıpladı. Babagoo sendeleyip öksürmeye başladı. Çocuk yerdeki lambayı alıp ateşe üfleyerek ışığı söndürdü. İçeriye birden kaplayan karanlığa doğru ilerlerken lambayı havada sallıyordu. Cam kırıldığı sırada bir gümbürtü duydu.

Yere bir şey devrilmişti.

İçeride hiç ses yoktu. Artık Orwell de havlamıyordu.

Landfill cebinden çıkardığı çakmağı çaktı. Babagoo yerde yüzüstü yatıyordu. Hareketsizdi. Kafka, çöpçünün şapkasını ve boynunu kaplayan cam kırıklarını kokluyordu.

“Babagoo... İyi mi—” Çocuğun sözleri hıçkırıklarının arasında kaybolmuştu.

Yere eğilerek elini çöpçünün sırtına koyunca kulağının arkasından süzülen kanları fark etti. Küçük bir havlama duydu. Yavru köpeğe dönüp başını salladı. “Nefes alıyor. Ama şimdilik.” Sesi titremeye başladı. “Kafası kanıyor. Benim...” Elini saçına götürdü. “Başka şansım yoktu!”

Orwell yeniden havlayınca ayağı kalktı. “Haklısın. İraç. Onu iyileştireceğini söylemişti.” Merdivenlere baktı. “Gün doğmadan Tepe’den aşağı inmem gerekiyor. Dışarılarn top-landığı yere gitmem lazım. İkiniz Babagoo’yla ilgilenin.”

Landfill renkli kâğıtları alıp hızla basamakları tırmandı. Dolabın kapısını tekmeleyerek açınca mavi gökyüzünün kızarmaya başladığını gördü. Soğuk havayı içine çektikten sonra halıların üzerinden atlayıp koşmaya başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

KOPAN YAPRAKLAR

OTUZ KORKUNUN KOKUSU

Landfill Tepe'den indiğinde güneş yükselmeye başlamıştı. Çukur'un kuzeyinde kalan çöp yığınlarının yanından yürüyor, çamurların ve karaçalıların arasında ilerliyordu. Güneş ışıklarının altında parlayan kaskların ve sarı yeleklerin hareketlerini gördükçe başını eğip korkuyla titreyerek çalılardan arkasına saklanıyordu.

Kalbi hızla atarken Tükürük Çukuru'nu geride bıraktı, alçak taş duvarın üzerinden tırmanıp diğer tarafa geçti. Karşısına hafifçe kıvrılarak sağa sola giden asfalt bir yol çıktı. Sağ taraftaki yol ağaçların arasından ilerliyordu. Sol taraftaki yol, geniş ve alçak binalara, kablolarla birbirine bağlanan uzun ahşap direklere doğru gidiyordu.

Yönünü bulmaya çalışırken başı dönüp düşecekmiş gibi oldu. Solgun parmaklarıyla duvara dayanarak gözlerini direklerdeki kabloları sabitlemeye çalıştı.

Sallanan şeyin kablolar mı yoksa yer mi olduğunu anlamıyordu. Yerin titrediğini hissedip yüksek bir ses duyunca yeniden duvara tırmandı. Yanından hızla geçerken rüzgârıyla saçlarını uçuşturan şeyi görünce kulaklarını kapadı.

Hızlı hızlı nefes alırken sesin geldiği yere baktığında asfalt yolun üzerinde hızla ilerleyen makineleri gördü. Kolları ve bacakları olmayan dev böceklerle benziyorlardı. Makinelerin gözden kayboluşunu izlerken yerdeki titreme de sona erdi. Donuk bakışlarla Çukur'a doğru dönerek İçeri'deki dört siyah bacaya uzun uzun baktı. Geldiği yöne doğru birkaç adım geri attıktan sonra yumruklarını sıkıp arkasına döndü ve asfalt yolun sol tarafına doğru ilerlemeye başladı.

Yolun kenarında binalar diziliyordu. Onları, Çukur'da çöp yığınının tepesine tırmandığında görmüştü. Yol boyunca uzayıp giden binalar sadece aralarından geçen başka yollarla kesiliyordu. İçeri'de parlattığı hurdalardan daha fazla ışıldayan farklı renklerdeki makineler aynı sesleri çıkararak ilerliyordu. Makineler yanından geçip giderken her defasında nefesini tutuyordu. Yine de asfalt yolun kenarında yükselen basamakta güvende olduğunu düşünüyordu.

Tuğlaların ve beton yığınlarının arasında otların ve çürümüş şeylerin olmaması onu şaşırtmıştı. Her yer soğuk, kasvetli ve boştu; etraftaki her köşe çıplak ve sert gözüküyordu.

Beton basamakta ilerleyen Dışarılı'nın ona doğru geldiğini görünce dikkat kesildi. Dışarılı'nın siyah ceketinin üzerinde tren rayları gibi kolundan aşağı doğru uzanan beyaz çizgiler vardı. Martı doldurulmuş poşete benzeyen karnı, önü açık olan ceketinin arasından gözükiyordu. Üzerinde bir tişört vardı.

Landfill, Dışarılı'nın burnundan çıkan mavi dumanları görünce çok şaşırdı. Biraz daha yaklaşınca ince metal bir tüpü emdiğini fark etti. Durmadan tekrar ettiğı kelimeleri mırıldandı. “*Aralarına karış. Aralarına karış. Aralarına karış.*” Kaşlarını çatıp titreyen kollarını sabit tutmaya çalıştı. Dışarılı ona dokunacak kadar yaklaştığında kafasını dik tutarak elini cebindeki cam bıçağına götürdü. Ucu hafifçe parmağına batınca dikkatini iyice topladı. Artık Dışarılı'nın kırmızı yüzündeki her gözeneğı görebiliyordu.

Ama Dışarılı onu fark etmemişti. Bütün dikkatini elinde tuttuğı, etrafa hareketli ışıklar saçan dikdörtgen plastik bir şeye vermişti. Landfill ışıktan gözünü alamıyordu ama sonra etrafa yayılan dumanın kokusuyla dikkati dağıldı.

Bıçağı cebinden çıkarmamıştı. Dışarılı'nın uzaklaşmasını bekledikten sonra yapış yapış olan ellerini pantolonuna silip beton basamakta yürümeye devam etti.

Artık Dışarılıların arasındaydı. Çocuğun kafasını karıştıracak kadar farklı şekilleri ve renkleri vardı. Bir süre sonra sayıları o kadar arttı ki Landfill hepsine dikkat etmekte zorlanmaya başladı.

Yolun kenarındaki beton basamakta onun gibi yürüyorlardı. Bazıları gezinirken etrafa boş gözlerle bakıyor, bazıları ellerindeki dikdörtgen şeylerden gözlerini ayırmıyordu. O sırada Landfill yolun karşı tarafında, başında kapüşon olan genç bir Dışarılı'nın onu izlediğini fark etti. Plastik dikdörtgen şeyi kulağına dayamıştı. Kendi kendine konuşuyor gibi gözüktüyor ve kafasını sallıyordu.

Landfill'in tüyleri diken diken oldu. Onu izleyen tek kişi genç Dışarılı değildi. Diğer Dışarılılar da yavaşlayarak ona bakmaya başlamışlardı. Çocuğun kirli yüzünü, kuruyup sertleşmiş kazağını ve çamurlu, çıplak ayaklarını dikkatle inceliyorlardı. Yürümeye devam etmeye çalışıyordu. Hızla arkasına dönünce Dışarılıların başka yönlere baktığını gördü. Ona bakmaya devam eden birkaç kişi dudaklarını aralayıp dişlerini açığa çıkardı. Landfill de elinde olmadan dilini dişlerinin üzerinde gezdirdi.

Dışarılılar, Landfill yanlarından geçerken ondan uzak durmak istiyormuş gibi kenara çekiliyordu. Hatta bazıları ona birkaç adım yaklaştıklarında hızla yollarını değiştirip ondan kaçıyorlardı. Landfill cebindeki bıçağa dokunup ezberlediği sözcükleri tekrar ederek adımlarını hızlandırdı.

Şişelerin, kâğıtların, pudraların ve kutuların nerede olduğunu görmek için binalara, kapılara ve pencerelere bakıyordu. Havayı iyice kokladı. Burnuna aynı anda hayal edemeyeceği kadar farklı koku gelmişti. Aldığı kokuların arasında yağmur, kurum, sülfür, küf, çiş, sıcak yağ, soğuk toprak, yeni yapılmış kaka, nemli otlar, tatlı kokular ve tanımlayamadığı bir yığın başka şey vardı. Burun delikleri hızla titrerken etrafı kolla-

maya devam ediyordu. Kollarındaki ve bacaklarındaki bütün kaslar gerginlikten ağrımaya başlamıştı. Arkasına dönüp ellerinin ve dizlerinin üzerine atlayarak oradan uzaklaşmak için can atıyordu.

Yanından geçen makinelerin çıkardığı gürültülerin arasında başka sesler de duyuyordu. Dar, tuğla binaların açık pencerelerinden gelen karışık sesleri duyunca bileğini yalayıp yüzünde dolaştırarak bu gürültüleri anlamaya çalıştı. Bir pencerenin önünden geçerken hareketli ışıklarını pürüzsüz sarı renkli duvara yansıtan büyük bir dikdörtgenin etrafında birkaç Dışarılı'nın toplandığını gördü. Dışarılılar gülünce dikdörtgenden de kahkahalar yükseliyordu. Landfill ensesini kaşıdı. Gerginlikten diken diken olan tüyleri tenine iğne gibi batıyordu.

Başka bir pencereden içeri bakmaya çalışırken koluna bir şey dokununca çığlık atıp arkasına döndü. Beceriksizce bıçağını ararken şişman bir Dışarılıyla yüz yüze geldi. Yolda giden makinelere benzeyen -ama onlardan daha küçük dört tekerlekli ve çatısız- bir makinede oturuyordu.

“Her şey yolunda mı, genç adam?” dedi ince bir sesle.

Landfill korku dolu gözlerle Dışarılı'nın kırıksık yüzüne baktı. Mavi renkli saçlarını yuvarlayıp toplamıştı. Konuşurken seyrek tüylü bıyıklarının altındaki kirli sarı dişleri hareket ediyordu.

Landfill güçlükle yutkunduktan sonra dudaklarını sıkarak konuştu. “Ezzane. O nerede? Parram var.” Cebindeki rulo

kâğıtları çıkardı. Üzerindeki lastiği kopararak renkli kâğıtları eline aldı.

Dışarılı'nın kızarık gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Kaldır onu ortadan!" Elini itip paraları cebine sıkıştırdı. "Soyulmak mı istiyorsun?"

Dışarılı arkasına dönüp etrafı kontrol etti. Landfill başka Dışarılıların tekerlekli makinenin arkasında toplanmaya başladığını fark etti. Aralarında az önce yanından geçenler de vardı. Ellerindeki dikdörtgenlere bakıp birbirlerine bir şeyler fısıldıyorlardı.

"...kömür işletmesi..."

"...orada bir çocuk olduğundan bahsetmişlerdi..."

"...onu bulamamışlardı..."

"Daha dikkatli olmalısın," diye devam etti mavi saçlı Dışarılı. "Annenle baban nerede? Yolunu mu kaybettin?"

Mırıldanan Dışarılılardan biri gözlerine baktı. Ona doğru bir adım atınca Landfill içinden gelen sese kulak vererek koşmaya başladı. Beton basamakta hızla ilerlerken midesi bulanıyordu. Sonra biri arkasından seslendi. Koşmaya devam ederken kenara çekilemeyecek kadar dikkati dağınık Dışarılılara çarpıyor ya da onu izleyenlerin etrafında büyük daireler çizerek ilerliyordu. Nefesi kesilmişti. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki göğsü ağrıyordu. Midesinden gelen acı su, ağzını doldurup çenesinden akmaya başlamıştı.

Köşeden kayarak geçerken onu görünce sevinç ve korkuyla karışık bir çığlık attı. "Dawn!"

OTUZ BİR

VAR OLMAK

Dawn kafasını çevirdi. Dudaklarını araladı. “Landfill?”

Landfill artık kollarının ve bacaklarının kontrolünü kaybetmişti. Kendi kendilerine yaylanarak ilerleyen bacakları onu Dawn’a doğru götürüyordu. Aşağı sarkan kolları oldukları yerde sallanıyordu. Dawn’ın arkasına geçip yaşlı gözlerini üzerindeki gri kumaşa bastırdı. “Dawwwnn...” diye inledi. Bir yandan da Dawn’ın arkasından yanlarına yaklaşan Dışarılılara bakıyordu.

Dawn elini havaya kaldırdı. “Geri çekilin? Ne kadar korktuğunu görmüyor musunuz?”

Dışarılılar yavaşlamıştı. İçlerinden biri elindeki dikdörtgen kılıfı ve boynundan sarkan ip gibi bir şeyi çocuğa doğrulttu. “Bu o, öyle değil mi? Tepedeki çocuk? O olmalı.”

Landfill, konuşan Dışarılı'nın parlak, saçsız kafasına boş gözlerle baktı. Yaklaşınca Dawn parmağını kaldırdı. "Lütfen, biraz uzakta durun."

"Ama—"

"Ben ilgileneceğim, tamam mı? Onu tanıyorum. O da beni tanıyor, görmüyor musunuz?"

Dışarılı biraz tereddüt etti.

"Tamam," dedi Dawn. "Şimdi onu rahat bırakın, tamam mı? İşinize ya da her nereye gidiyorsanız oraya gidin."

Yüzü kızaran Dışarılı mırıldanıp geri çekildi. Etrafta toplananlar kendi aralarında fısıldaşıp omuz silkiyordu. Uzun süre baktıktan sonra arkalarına dönüp dağıldılar.

Dawn, Landfill'in belini saran kollarını çözüp ona doğru döndü. Çocuk, yüzündeki gülümsemeyi görünce her zamanki gibi midesinde bir heyecan duydu.

"Landfill! Gerçekten sensin! Bir arkadaşım arayıp seni yukarıdaki yolda gördüğünü söyledi. Ona inanmadım ama her ihtimale karşı etrafa bakmak istedim. İşte buradasın!" Kollarına dokundu. "O adamla olanlardan sonra çok endişelendim, biliyor musun..." Gözleri asfaltla beton basamağın üzerinde gidip gelirken yüzündeki gülümseme kayboldu. "İyi misin? O burada değil, öyle değil mi?"

Landfill, Babagoo'dan bahsedilince geri çekildi. Kalp atışları normale dönmüştü. Artık kollarıyla bacaklarını da hissediyordu. "Hayır."

İçeri'nin olduğu tarafa baktı. "Hâlâ kömür işletmesinde mi? Eğer öyleyse bunu polise söylememiz gerekiyor."

“Poliz?”

“Evet. Onu kim olduğunu ve ne yaptığını öğrenip sana yardım edebilirler.”

Landfill geriye doğru bir adım daha attı. Yüzünde dikkatli davranmaya çalıştığını belli eden bir ifade vardı. “Poliz olmaz. O burada değil.”

“Nerede peki?”

“Gitti.”

Dawn kafasını yana eğdi. Landfill’inkine benzer bir tavır takındı. “Daha önce de böyle söylemiştin. Gerçekten gitti mi?”

“Ezzane nerede?”

Landfill’in sorusu beklediği etkiyi yaratmış, Dawn’ın dikkatini çekmişti. “Ezzane mi?”

“İraç almam lazım.”

“Aaa... Eczane demek istiyorsun? Bir yerin mi ağrıyor yoksa?”

Landfill kafasını sağa sola salladı. “İraç bulmam lazım.” Dawn’a doğru bir adım atıp biraz tereddüt ettikten sonra elini uzattı. “Bana yardım eder misin?”

Dawn boynundaki altın kolyeyle oynarken bir yandan dikkatle çocuğun yüzüne bakıyordu. “Sana yardım ederim,” dedi en sonunda. “Seni polislere, yetkililere götürerek yardım edebilirim.”

“Poliz olmaz! Yetikli olmaz! İraç. İraç alıp geri dönmem lazım.”

“Saka mı yapıyorsun sen? Burada daha güvende olursun. Hadi gel, seni yardım edebilecek insanlara götüreyim.”

“Bana ezzenenin nerede olduğunu söylemezsen... Onu kendi başıma bulurum!”

Landfill arkasına dönünce Dawn kolunu sıkıca tuttu. Çocuğun kalbi çok hızlı atıyordu. Eğilip kaçmaya hazırlanırken Dawn’ın iç çekişini duyunca olduğu yerde kaldı.

“Tamam, seni oraya götüreceğim,” dedi Dawn. “Ama yanımdan ayrılma, tamam mı?” Kolunu bırakıp omuz silkti. “Yakınlarda bir eczane var. Sana yolu göstereceğim.”

Landfill, beton basamakta hızla yürüyen Dawn’ın birkaç adım arkasından gidiyordu. Dawn birden döndü. “Neden geriden geliyorsun? Neden bana öyle bakıyorsun? Sana yardım ediyorum, öyle değil mi?”

Landfill şüpheyle Dawn’a baktı. Dudaklarını kıvrınca dişleri açığa çıktı. “Neden yaptın?”

“Neyi?”

“Her şeyi mahvettin.” Sesi titremeye başlamıştı ama yüzündeki sert ifade değişmemişti. “İçeri’yi yerle bir ettin, havyanları dağıttın.”

Kafasıyla İçeri’nin olduğu tarafı işaret edince ne demek istediğini anlayan Dawn’ın gözleri parladı. “Kömür işletmesini mi kastediyorsun? Ben bir şey yapmadım ki.”

“Onları sen gönderdin.”

“Her şey kontrolden çıktı, Landfill. O adamla senin fotoğrafını gösterince polis oraya gitti ama herkes olanları duymuştu ve polis ne olduğunu anlamadan bir kalabalık

toplandı. Sonra işlerin çığırından çıktığını duydum. Her şey yerle bir edilmiş.” Buruk bir kahkaha attı. “Bazı insanlar bir şeyleri kırıp dökmek için fırsat kolluyor.”

Landfill kaşlarını çattı. “Nefret ve delilik.”

Dawn kafasını salladı. “Aslında öyle değildi, Landfill. Yani o kadar basit değil. İnsanlar birilerinin bana zarar verdiğini duyunca harekete geçti. Beni korumak istiyorlardı. Aslında seni korumak istiyorlardı. Bir adamın küçük bir çocuğu alıkoyduğu duyulmuştu... İşte her şey böyle başladı.”

Gözlerini kapatıp alnını ovuşturdu. “Tabii o kadar ileri gitmeseler daha iyi olurdu. Bu işi polise bırakmaları gerekiyordu. Ama bazen öfke duymak ve birini önemsemek arasında ince bir çizgi vardır. Anlıyor musun?”

Landfill dudaklarını sıktı. Dawn’ın sözlerini -itiraf etmek istemeyeceği kadar- iyi anlamıştı. Kafasını önüne eğdi.

“İyi misin, Landfill? Canın yanmıyor, değil mi?”

Dawn’ın dirseğine dokunduğunu fark edip kafasını salladı.

“Bak Landfill, kömür işletmesi yerle bir edildiği için gerçekten üzgünüm. Ayrıca sana söylemek istediğim bir şey var.

“O gün seni orada bıraktığım için özür dilerim. O adam bize saldırdığında kaçmak ya da dövüşmekten başka şansım yoktu. Birilerinden yardım istemek için koşup kasabaya geldiğimde seni o adamla yalnız bırakmamam gerektiğini fark ettim. Kendimi çok kötü hissettim. Hâlâ öyle hissediyorum. Yine de elimden geleni yaptım ve planladığım gibi o adamı bulup sana yardım etmeleri için polise gittim.”

Landfill, kafasını kaldırıncı Dawn'ın şakağındaki yarayı fark etti. Bir maskenin kenarı gibi gözüküyordu. Derin ve koyu renkteydi. Şişmeye başlayan boğazındaki tuzlu yumruyu yutkundu. "Ben de özür dilerim."

"Hm?" Dawn, Landfill'in baktığı yeri görünce yarasına dokundu. "Aa, bundan bahsediyorsun."

Landfill ayaklarındaki kuru çamura baktı. "Sana zarar verdiğim için özür dilerim. Neler olduğunu anlamamıştım. Ben... Hiçbir şeyi anlamıyorum. Kafam... Çok karışık."

Dawn'ın burun delikleri titredi. Gözlerini kapatıp iç çekti. "Unuttum gitti Landfill. Yani elimden geldiğince. Senin hatan olmadığını biliyorum. O adamın suçuydu. Aslında bütün bunlara o sebep oldu."

Dawn elini sıkıca tutunca Landfill terlemiş parmaklarında elinin sıcaklığını hissetti. "Hadi gel," dedi. "Seni eczaneye götüreyim."

Biraz yürüdükten sonra Landfill ileride gördüğü bir şey yüzünden durdu. Karşısında diğerlerinden farklı gözükten bir Dışarılı vardı. Herkes, temiz ve düzgün kıyafetler giymişti ama o yıpranmış ayakkabılarıyla topallayarak yürüyor; kirli, bir kolu yırtık, bol bir palto giyiyordu. Gözlerinin kenarları da kirliydi ve kızarmıştı. Birbirine yapışmış saçları; kabuk bağlamış yaraları ve kirli sakalları yüzünden kararmış yanaklarından aşağı sarkıyordu.

Turuncu tenleri, uzun saçları, kulaklarında metal halkaları olan iki Dışarılı, tek kolu yırtık paltolu Dışarılı'ya doğru ilerledi. Landfill'i o ana kadar gördüğü her şeyden

fazla şaşırtan sivri topuklu, parlak ayakkabılarıyla sallana sallana yürüyorlardı.

Landfill, kirli kıyafetler giyen Dışarılı'nın topallayarak turuncu yüzlü çifte yaklaştığını gördü. Onlardan bir şey istiyormuş gibi avuçlarını birleştirmişti. Söylediklerini duyamayacak kadar uzaktaydı ama konuşurken gözüken dişlerinin Babagoo'nunkiler kadar kahverengi ve yamuk olduğunu fark etti.

Dawn çocuğun elini çekiştirdi. "Hadi, Landfill. Az kaldı."

Landfill, baktığı yeri işaret etti. Dışarılı bir şeyler söyleyip turuncu çiftten uzaklaştıktan sonra avuçlarını birleştirerek başka Dışarılılara yaklaşmaya başlamıştı.

"Onu görüyor musun?" diye sordu Landfill. "Bir kolu yırtık olanı? O tıpkı... Tıpkı..." Elinde olmadan İçeri'ye doğru döndü.

Dawn topallayan kişiye baktı. "Tabii ki görüyorum."

"Diğer Dışarılılar da onu görebiliyor mu?"

"Neden göremesinler?"

"Ama eğer onu görüyorlarsa..." Gözlerini ovuşturdu. "Eğer onu görebiliyorlarsa neden ona hiç bakmıyorlar? Bence yardım istiyor. Neden ona yardım etmiyorlar?"

Dawn hafifçe ofladı. "Bu biraz karmaşık bir durum."

Landfill'in kafası karışmış gibi gözükiyordu. "Ama bu çok anlamsız." Yaşlanan gözlerini yüzünde üzgün bir ifadeyle onu izleyen Dawn'a çevirdi.

Dawn dudağını ısırđı. “Eczanede anlatırım, tamam mı? Hadi, gidelim artık.” Çocuğun titreyen elini sıkıp nazikçe çekştirince yürümeye devam ettiler.

Paltosunun bir kolu yırtık Dışarılı, yanından geçtikleri sırada mırıldanarak bir şeyler söyledi. “Yiyecek için biraz bozukluğunuz var mı?”

Dawn cevap vermedi. Gözünü önünden ayırmıyordu. Landfill acıyarak ona bakınca Dışarılı, olduğu yerde birden irkildi. O an gerçekten var olduğunu fark etmiş gibiydi.

Köşeyi dönerek etrafı kırmızı tuğlarla çevrelenmiş başka bir yolda ilerlemeye başladılar. Landfill, yerden tavana kadar uzanan bir pencerenin yanından geçerken bir kez daha durdu. Pencerenin yanındaki içi dolup taşmış büyük teneke kutuyu dikkatle inceledi. “Bu ne?”

“Çöp kutusu. Hadi yürü.” Dawn tam karşıdaki geniş binayı gösteriyordu. Binanın parlak mavi renkli ön cephesi şekiller ve sembollerle doluydu. “Eczane şurada...”

Landfill, çöp kutusundaki çöpleri karıştırmaya başlayınca sözleri yarıda kaldı. “Landfill?”

Çocuğa doğru yürüdü ama ona yaklaşmakta tereddüt etti. Landfill boş paketleri kenara atıyor, yiyecek kalıntılarını başka bir tarafta topluyordu. Çöprü karıştırırken bir yandan da portakal kabuklarını ve rengi solmuş bir hamburgeri ağzına

tıkıyordu. Gözünün ucuyla yakınındaki bir Dışarılı'yı fark etti. Kulağından kablolar sallanan Dışarılı yanlarında durup plastik dikdörtgenini ona doğrultmuştu. Başkaları da durup onu izlemeye başlamıştı. Kendi kendilerine mırıldanıyor ya da yanlarındakilere fısıldayarak bir şeyler söylüyorlardı.

Dawn yeniden onu ikna etmeyi denedi. “Lütfen dur, Landfill. Bu yaptığın çok iğrenç.”

Landfill çöpü karıştırmaya devam ediyordu. “Şu gördüğümüz Dışarılı,” diye başladı. “Hani paltosunun tek kolu yırtık olan.” Ağzına attığı beyazlamış ıslak patatesleri biraz çiğneyip yuttuktan sonra devam etti. “Bence bir şeyler yemek istiyordu. Burada yiyecek var. Hem de bir sürü lezzetli yiyecek! Bunlardan ona da götürebiliriz! Hiç de senin söylediğin gibi karmaşık bir şey değil.”

“Öyle. Ayrıca bunu yapamayız.” Dawn ayağını yere vurdu. “Bak, Landfill. Eczane bir dakika sonra kapanacak. Eğer ilaç istiyorsan hemen şimdi oraya gitmemiz lazım.”

Landfill arkasına döndü. Kafasını sağa sola çevirip karşılarındaki binalara ve artık arkalarında kalan köşeye baktı.

“O adam için yiyecek bir şeyler alacağım,” dedi Dawn. “Temiz yiyecekler. Ama eczaneye gittikten sonra. Tamam mı?”

Landfill kafasını yana eğdi. “Söz mü?”

Dawn elini göğsüne götürdü. “Söz veriyorum. Hadi şimdi gidelim tuhaf çocuk.”

Binaya girdiler. Arkalarındaki cam kapı çarparak kapanınca Landfill hızla ileri atılarak Dawn'ın elini tuttu. Hiç durmadan etrafa bakıyor; aynı anda gördüğü yıpranmış

lastik döşemeli zemini, duvarlara yapıştırılmış dikdörtgen kâğıt parçalarını, daha yukarıdaki bir köşede asılı olan tozlu cam bölmeyi anlamlandırmaya çalışıyordu. Bazı Dışarılılar odanın bir yanında duran plastik sandalyelerde oturuyordu. Duvarların birinde büyük, dikdörtgen bir delik vardı. Delğin arkasında oturan iki Dışarılı omuzlarında siyah kumaş parçaları olan temiz, beyaz gömlekler giyiyorlardı.

Dawn, elini sıkarak Landfill'e plastik sandalyeleri işaret etti. "Sen şuradan bir sandalye çek, tamam mı? Ben sana ilaç alacağım."

Landfill sandalyelere bakıp kaşlarını çatı. "Çekeğim mi? Onu nereye götüreceğim."

"Otur demek istedim."

Landfill gözlerini kısıp kafasını kaşıdı. "Aa, tamam."

Dawn, çocuğun yürüyüp sandalyeye oturmasını bekledikten sonra duvardaki delikte duran Dışarılılardan biriyle sessizce konuşmaya başladı.

Landfill cebindeki bıçağa dokunurken şüphe dolu gözlerle yanında oturan Dışarılılara bakıyordu. Koyu renkli uzun saçları ve boynunda parlak boncuklardan yapılmış bir ip olan birinin onu izlediğini fark etti.

Dışarılı hafifçe eğilip Landfill'e gülümsedi. "Her şey yolunda mı küçük adam? Karnını doyuracak şöyle güzel bir şeyler yemek istiyormuş gibi gözüküyorsun. Aç mısın? Bakalım yanımda senin için bir şeyler var mı?" Kucağındaki küçük, siyah çantanın içinde bir şeyler aradı. "Buraya sabah bir elma koyduğumu hatırlıyorum."

Landfill geri çekilip gözlerini kıstı. “Aç değilim. Az önce yedim. Şuradaki... Çöp kutusundaki yemeklerden.” Kafasıyla kapıyı işaret ederken üzerinde patates parçaları olan ve hamburgerle yağlanmış ellerini gösterdi.

“Ah.” Dışarılı’nın yüzündeki gülümseme kaybolduktan sonra dudakları tuhaf bir şekilde büzüldü. Gözlerinin biri seğirdi. “Bu hiç hoş değil.”

Boğazını temizleyip diğer sandalyeye geçince başka bir Dışarılı gülererek Landfill’in yanına oturdu. “Sokaktaki yemekler lezzetli, ha?” Yeniden kahkaha atıp çocuğun ayaklarına baktı. “Buraya ayakkabılarının çalındığını söylemeye mi geldin?”

Dışarılı sırtınca Landfill metal dişlerini görüp irkildi. Deliğin arkasındakilerle konuşmaya devam eden Dawn’a baktı. Konuştuğu Dışarılı hızla ona baktıktan sonra kafasını sallayarak Dawn’ın söylediklerini dinlemeye başladı.

Landfill kurumuş dudaklarını yaladı. Kendini zorlayarak metal ağızlı Dışarılı’nın gözlerine baktı. “İraç.”

“Hı?”

“Buraya iraç almak için geldim.” Çocuk etrafa baktı. “İraçlar nerede?”

Dışarılı arkasına yaslanıp kollarını birleştirdi. “İlaç mı demek istiyorsun? Burada ilaç bulamazsın, dostum. Burası polis merkezi. Ama burada da dertlere deva bulunur, öyle değil mi?” Koca ağzını kıpırdatınca dişleri parladı.

Landfill gerginleşti. “Poliz? Bir kez daha odaya baktı. “Burası poliz mi? Ezzane değil mi?”

“Evet, polis merkezi. Ne oldu, dostum? Birden benzin attı!”

Landfill hızla ayağa kalkıp cam kapıya doğru ilerledi. Dawn’ın arkasından seslendiğini duydu. Beton zemine çıkınca ellerinin ve dizlerinin üzerine atladı. Başkaları da ona bağırıyordu. Arkasından gelen botların çıkardığı sesleri duyuyordu.

Elinden geldiğince hızlı koşarak eve doğru ilerlemeye başladı. Etrafta bir yerlere çarpan metallerin, gıcırdayan lastiklerin sesleri ve bağırışlar yükseliyordu. Makineler yanından geçip gidiyordu. Üzerinde beyaz ve parlak mavi renkli çizgiler olan bir makine tiz bir çığlık atarak hızla diğer makinelerin yanından geçti. Sesli makine durunca içinden çıkan beyaz gömlekli iki Dışarılı Landfill’in yolunu kesti. Çocuk yerde kaydıktan sonra arkasından gelen beyaz gömlekli Dışarılılar dönmesine bile fırsat vermeden onu yakalamıştı.

“Hayır!” diye bağırdı Landfill. “Bırakın beni. Geri dönmem lazım!” Onu yakalayan Dışarılı’nın arkasında duran Dawn’la göz göze geldi. Gözleri dolan Dawn ellerini ağzına götürmüştü.

“Pis yalancı!” diye haykırdı Landfill.

“Lütfen!” diye bağırdı Dawn. “Senin iyiliğin için, Landfill! Güvende olman için bunu yapmam gerekiyordu!”

Landfill başını hızla Tükürük Çukuru’nun olduğu tarafa çevirdi. “Tıpkı *onun* gibi konuşuyorsun!” Hırlayıp etrafına bakınca onu izlemek için duran Dışarılıların yüzlerini gördü. Bazıları parmak uçlarının üzerine yükselip boyunlarını uza-

tarak ona bakıyor, bazıları plastik dikdörtgenlerini yüzüne tutuyordu.

“Her yerde yalan var!” diye haykırdı çocuk. “Yalanlar ve kötülükler! Duvarın diğer tarafında bunlar var. Tıpkı Babagoo’nun söylediği gibi! Hepiniz delirmiş, kör olmuşsunuz!”

“Hayır,” diyerek karşı çıktı Dawn. “Göreceksin Landfill! Bize bir şans ver!”

“Görmek istemiyorum! Sadece iraç istiyorum! Biri bana iraç versin. Parram var!” Landfill, onu yakalayan Dışarılıdan kolunu kurtararak elini cebine soktu. Dışarı çıkardığı renkli kâğıtları havaya salladı. Gitgide büyüyen kalabalıktan mırıltılar ve şaşkınlık dolu iç çekişler yükseliyordu.

Landfill’in beklemediği bir anda birden uzanan bir el elindeki kâğıtları yakaladı. Çocuk çılgılık atıp kolunu hızla geri çekince kâğıtlar havaya savruldu. Kalabalıktan çılgınlık yükseliyordu. Renkli kâğıtlar kafasının üzerinde uçmaya başladığında Landfill bir fırsatını bularak serbest kaldı. Dışarılılar kâğıtların altında sağa sola koştururken beyaz gömlekliler onları kontrol etmek için etrafa dağılmak zorunda kalıyordu.

Landfill yere eğilerek koşturan ayakların arasında hızla ilerlemeye başladı. Etrafındaki Dışarılılar paralar için kavga edip birbirlerini iterken bağırıp çağırıyorlardı.

Yüzünde korku ve şaşkınlıkla karışık bir ifadeyle onlara baktı. Acı ve öfke dolu çılgınlık kulağında çınlıyordu. Yumruklar, birbirini iten dirsekler, rüzgârda dönerek uçuşan ya da yerlere saçılan kâğıtlara uzanan eller görüyordu.

Bir el, onu bileğinden tutunca kendine geldi. Elin sahibi iri yarı, seyrek sarı saçlı bir Dışarılıydı. Yüzündeki buruşuk ifade eğri burnunun altında beliren bir sırıtışa dönüşmüştü. Landfill hırlayıp elini ısırınca bağırmaya başladı. Ama onu bir türlü bırakmıyordu. Landfill bir yumruğun ona doğru geldiğini görüp korkuyla büzüldüğü sırada tanıdık bir ses duydu. “Hayır!” O sırada başka birinin kolu yumruğun yönünü değiştirdi.

Dışarılı yüzünü buruşturup Landfill’in elini bırakarak öfkeyle Dawn’a döndü. Dawn yüzünde üzgün olduğunu belli eden bir ifadeyle Landfill’e baktıktan sonra Dışarılı’ya aynı şekilde karşılık verdi. Bakışları az önce çocuğun bileğini tutan elden daha sertti. Biri, yakınlardaki bir kâğıt parçasına uzanırken Landfill’in kafasına çarptı.

Landfill çığlık atıp gözden kayboldu. Kargaşanın içinde ilerlemeye başladı. Arkasındaki itiş kakış devam ederken beton basamakları geçip köşeyi döndü.

OTUZ ÜÇ

KAÇIŞ

Çalıların arasından bir süre ilerledikten sonra durmak zorunda kaldı. Dizlerinin üzerine oturup otların içinde soluklandı. Güneşin olduğu tarafta yükselen Siyah Parmakları görünce kazağının eteğiyle yüzünü silip Tepe'ye doğru koşmaya başladı.

Bulanık Birikinti'deki boruların yanına geldiğinde artık yavaşlamıştı. Yanakları kızarmıştı, bacakları ve patlamak üzere olan bir soba gibi şişen göğsü ağrıyordu.

Karşısındaki Kuytu'ya baktı. Kapıdan fazla uzakta olmayan Kafka, yere yığılmış buruşuk kumaş parçalarının yanında duruyordu. Landfill, hareket eden kumaşların Babagoo olduğunu fark edince bütün acılarını unuttu.

Çöpçü, ayak seslerini duyunca dizlerinin üzerine oturmaya çalıştı ama çocuğun ona doğru koştuğunu görerek hareketsiz

kaldı. Landfill yaklaşırken yattığı yerde doğruldu. Gözlerinde korkuya ya da sevince benzeyen bir ifade vardı.

“Sen...” diye inledi Landfill. “Sen iyisin.” Hızlı soluklar alarak kurumuş otların üzerinde diz çöküp ellerini bacaklarına dayadı.

Babagoo şaşkın gözlerle ona bakıyordu. Çenesi hafifçe açılmıştı. Elini çocuğa doğru uzatırken birden durdu. “Landfill...” dedi boğuk bir sesle. Bir örümceğin bacaklarını andıran gözyaşları yanaklarındaki kurumuş çamurların arasında parlıyordu. “Kafka’yla ben... Biz her yeri aradık. Neredeydin?”

Landfill’in gözleri doldu. Avuçlarını çöpçünün yüzüne götürdü. “Özür dilerim, Babagoo. İraç almaya gittim. Ama alamadım. Dışarıluların toplandığı yer... Orası...”

“Kasabaya mı gittin? Benim için ilaç almaya mı çalıştın?” Babagoo yeniden ellerini uzattı ama Landfill’in yanaklarına dokunacakken parmakları bir kez daha havada kaldı. “Yaptığım... Onca şeyden sonra...”

Yüzünü buruşturup kafasını sağa sola sallarken şapkasının kenarları da sallanıyordu. “Neden benim yanıma döndün?”

Landfill ellerine baktı. “Senin canını acıttım.”

Babagoo’nun yüzünde hâlâ korku ve kederle karışık bir ifade vardı. “Ama oğlum,” diye başladı. “Bunu yapmaya hakkın vardı. Sana neler yaptığımı biliyorsun. Geldiğin yer konusunda yalan söyledim. Seni sakladım. Ben... Ben de onlar kadar kötüyüm. Açlık beni de ele geçirdi. Bunu düzeltmeye çalıştım...” Kolunu ovuşturup titredi. “Seni kullandım. Yaptığım her şeyi senin için yaptığımı söyledim ama aslında

öyle değildi. Her şeyi kendim için yaptım. Açlığım yüzünden. Deliliğim yüzünden. Ben seni hak etmiyorum, Landfill. Burada olmamalısın.”

Çocuk burnunu çekip yutkundu. Yüzünde dolaşan parmakları tutup onları yanaklarına bastırdı. Çöpçü, çocuğun yanaklarındaki sıcaklığı hissedince ağzı açık kaldı. “Ben burada olmalıyım,” dedi Landfill. “Senin yanında.”

Babagoo çocuğa baktı. Gözlerinden süzülen yaşlar sakallarına dökülüyordu. “Ama annen. Belki onu bulabilirsin. Onu bulmayı çok isti—”

“Annem beni bıraktı. Artık sana inanıyorum. Dışarılıların nasıl olduğunu gördüm. Yalan söylüyorlar, zarar veriyorlar ve anlamsız davranıyorlar. Her yer çürümüş. Oradaki havadan ve yaptıkları şeylerden anlaşılıyor bu.”

Babagoo, parmaklarını Landfill’in sıcak yanaklarında dolaştırdı. Kelimeleri fısıldayarak söyledi. “Güzel çiçek...”

Landfill çöpçünün parmaklarını sıkıca tuttu. “Beni hak ediyorsun, Babagoo. Biri beni çöpe attığında hayatımı sen kurtardın.”

Babagoo yüzünü buruşturup kafasını sağa sola salladı. “Hayır, oğlum. O gün Çukur’da seni bulmadan önce çöplerin arasında kendime bir mezar kazmıştım.” Kareli paltosunun koluyla burnunu sildi. “Uzun zaman önce, insanlara sırtımı dönmüştüm. Hem de beni önemseyen ve bana yardım etmek isteyen insanlara. Sonunda onlar da vazgeçip benden uzaklaştılar. Geri dönmek için çok geçti. Yorulmuş, pes etmiştim. Bir çukur kazıp içinde ölmeye karar verdim. Ama sonra seni

buldum Landfill ve belki de hayatta bir kez daha şans—” Babagoo’nun nefesi kesildi. Öksürürken ağzından çıkan kanlı tükürükler yosunların üzerine saçılıyordu. “Mezarı boş bıraktım Landfill. O gün ben senin hayatını kurtarmadım, sen benim hayatımı kurtardın.”

Landfill’in çenesi titredi. “O zaman ödeştik.” Yere düşen bir cam kırığının sesiyle dikkati dağıldı. Gözlerini duvara çevirdi. “Dışarılılar. Onlar hâlâ burada olduğumuzu biliyor.”

Babagoo, gözlerini Landfill’in baktığı yere çevirdi. Hızla ayağa kalkıp çocuğu yerden kaldırdı. “O zaman yola çıkmışlardır. Gitmemiz gerek.”

“Nereye?”

“Başka bir yere. Her şeye baştan başlayabileceğin bir yere. Ama yakalanırsak bunun için şansın olmayacak. Gelmek üzeredirler. Eminim bundan.”

“Onlardan kaçabilir miyiz?”

“Belki. Eğer onları yavaşlatabilirse.” Çöpçü gözlerini kıstı.

“Nasıl?”

Babagoo kafasını kuzeye doğru çevirerek Siyah Parmaklara baktı. “Dominolarla.”

Dört bacanın yükseldiği yere doğru koştular. Babagoo, Bulanık Birikinti’de güçlkle ilerlerken Landfill yukarıdaki borularda koşuyordu. Az sonra Çelimsiz Orman’da, ıslak samanların ve yere düşen dalların yanında yürümeye başla-

mışlardı. Kafka da kafasını sallayarak hızlı adımlarla onları takip ediyordu.

Landfill, Babagoo'yu kontrol etmek için durup arkasına döndü. Çöpçünün sakalı terden sıırıslam olmuştu ve sanki içini bir şeyler kemiriyormuş gibi karnını tutuyordu. Kolunu uzatarak Siyah Parmakların olduğu binayı işaret etti. "Çatıya çıkıp bacalardan birine tırman! Bak bakalım geliyorlar mı!"

Landfill gözüyle binanın duvarını ölçtüktan süre sonra en batıda kalan bacaya tırmanmaya başladı. Babagoo'nun tuğlaların arasında açtığı delikler işini kolaylaştırmıştı. Yeteri kadar yükseğe çıkınca duvarın üzerinden dışarı baktı. Çalışlarla kaplı tepe aşağıda uzanıp gidiyordu. Arkasında Tükürük Çukur'u vardı. Katırtırnakları, çimenler ve eğrelti otları her tarafa yayılmıştı. Çukur'un batısında kalan tarafta bir süre önce kaçıp kurtulduğu binalarla dolu alanı gördü.

Aşağıdan gelen boğuk sesi duydu. "Geliyorlar mı?"

Landfill dikkatle karşıya bakınca küçük mavi ışıkları gördü. Çukur'un sağ tarafındaki otlı yolda ilerleyen birçok makine vardı. Ani bir rüzgâr esince hiç kesilmeyen tuhaf bir ses duydu.

Bacadan aşağı eğilerek bağırdı. "Mavi ışıklı makineler var! Çukur'un kenarında ilerleyerek bu tarafa doğru geliyorlar!"

Babagoo bağırarak karşılık verdi. "Polisler! Büyük ihtimalle arazi araçlarıyla geliyorlar! Fazla zamanımız yok! Çukur ne durumda? Orada birileri var mı?"

Landfill duvarın üzerinden aşağı bakarak Çukur'u kontrol etti. Dışarılılar çöplerin tepelerinde ve düz alanlarda dolanı-

yordu. Bazıları yürüyordu, bazıları sivri tekerlekli sarı makinelerin içindeydi. Binaların yükseldiği yerlerden çıkıp gruplar hâlinde çöplüğe doğru ilerleyen başka Dışarılıları gördü.

Seslenmek için geriye doğru eğildi. “Evet! Çukur’da gezinen Dışarılılar var!”

“Tamam! Şimdi kenarında kürek olan bacaya git! Küreği tüm gücünle aşağı doğru çek!”

Landfill düz çatıya indi ve üç bacanın yanından geçerek duvardan en uzakta olan Parmağın önüne geldi.

“Küreği aşağı çek! Parmağın devrilmesi gerekiyor!”

Landfill, iki eliyle tuttuğu küreği tüm gücüyle aşağı doğru çekti ama küreğin sapında asılı kalıp sallanarak havaya tekmeler savurmaya başladı. “Hiçbir şey olmuyor,” diye bağırdı.

“Balyoz! Balyozu kullan!”

Landfill etrafına bakınca ucuna balyozun başı takılmış odun parçasını gördü. Ayaklarından çok uzakta değildi. İleri atılıp onu bacaya doğru sürükledi. Güçlkle havaya kaldırdığı balyozu küreğin sapına vurdu. “Hiçbir şey olmadı!” diye bağırdı tiz bir sesle.

“Devam et! Devam et!”

Landfill balyozu kaldırıp yeniden bıraktı. Sonra tekrar tekrar denedi ama hiçbir şey olmuyordu. Balyozu bir kez daha kaldırmaya uğraşırken yerde sürüyen ayak seslerini duyunca onu büyük bir gürültüyle yere bıraktı. Burnundan kanlar akan ve kızarmış gözleri yuvalarından fırlayan Babagoo’nun çatıya çıkmaya çalıştığını gördü.

Çocuk, elini tutup çöpçüyü duvarın kenarından yukarı çekti. Babagoo ellerinin ve dizlerinin üzerinde sürünerek balyoza doğru ilerledi. “Oğlumu alamayacaklar,” diye homurdandı. “Onlardan kaçmak için vaktin olacak, evlat!”

Ayağa kalkıp küreğe vurmaya başladı. Dişlerini sıkırmıştı. Küreğe vurmak için sallanırken bağıırıyordu. Landfill her darbenin ardından bacadan tıktırılar geldiğini fark etti. Bacanın diğer tarafından dökülen beton parçalarından ve Babagoo’nun daha önceden tuğlaların arasında açtığı boşluklardan gelen sesleri duyuyordu.

Çöpçü vurmaya devam etti. Mosmor olmuş yüzü parlıyor, boynunda şişen damarlar, kabloları andırıyordu. Bacadan yukarı doğru yükselen çıtırtıları duyana kadar vurmaya devam etti. Sonra balyozu kenara attı.

Landfill kafasını kaldırıp sesin geldiği yere baktı. Parmagın yan tarafından büyük taş parçaları düşmeye başlamıştı. Bacanın ucuna bakınca onun hafifçe eğildiğini fark etti. Bacanın hafif ama görülebilen hareketi yavaş yavaş hızlandı. Landfill bacadan kopup çatıya çarpan taş parçalarını görünce durduğu yerden geriye doğru zıpladı.

Baca eğilmeye devam ediyordu. Başlangıçta yavaşça hareket ediyor olsa da gitgide hızlanıyordu. Kenarlarından kırmızı toz bulutları çıkmaya başlamıştı. Parmak batıya doğru devrilip yanındaki diğer Parmak’a çarpınca Landfill’in ağzı açık kaldı. İkinci bacadan bir gıcirtı yükseldikten sonra eksik tuğlaları çevreleyen taşlar kırılıp etrafa saçıldı. İkinci baca da devrilerek üçüncü bacaya çarptı. Landfill kulaklarını kapadı ama sağır edici sesi duymamak imkânsızdı.

Üçüncü bacanın üzerine düşüp devirdiği dördüncü baca, duvarı parçalayarak Tepe'nin üzerine düştü. Az önce ona çarpan bacanın yarısı da arkasından yere devrildi. Landfill, toz bulutlarının arasında hızla ilerleyerek kırmızı taş parçalarının üzerine çıktı. Çatlayıp kıvrılmış taş yığınlarının oluşturduğu yokuşun kenarına tutundu ve yıkılmış duvarın ardındaki Tepe'ye düşen bacalara baktı.

Yuvarlanıp yere çarpan taş bloklar, arkalarında parçalanmış büyük toprak yığınları bırakıyordu. Landfill ayaklarının altında titreyen taşları hissedebiliyordu. Parmaklar, Tükürük Çukuru'nun kenarına saplandı. Landfill, darbenin etkisiyle toprağın ileri doğru dalgalandığını görür gibi oldu.

Parmaklar yerde hareket etmeden yatıyordu. Bir an her şey sakinleşmiş gibi gözükse de yeniden bir hareketlenme başladı. Dev çöp tepeleri baştan aşağı titredi. Landfill çok uzakta olmasına rağmen tepelerin yıkılmaya başlarken çıkardığı çıtırtıları duyabiliyordu. Döküntüler aşağı doğru kaymaya, çöpler yere dökülmeye başladı ve her şey aşağıdaki Dışarılıların üzerine yığılana kadar aynı şekilde devam etti.

Landfill uzaktan gelen bağırırları duydu. Mavi ışıklı makinelerin Çukur'un kenarında durduğunu gördü. Beyaz gömlekli Dışarılılar makinelerden çıkıp çimenlerin üzerinde koşarak sendeleyerek figürlere doğru ilerlemeye başladı.

Landfill zıplayıp bağıırıyordu. "Babagoo! İşe yaradı! Başardık! İşe yaradı!" Arkasına dönüp yalnız olduğunu fark edince dudaklarındaki gülümseme kayboldu. Taş yığınlarının üzerinden hızla aşağı inerek çatının köşesinden dışarı baktı.

Babagoo yerde uzanıyordu. Üzeri toz ve döküntülerle kaplıydı. Kafka, bitkin bir hâlde yanında durmuş meliyordu.

Landfill ağlayarak duvardan aşağı indi. Dizlerinin üzerine yığılarak çöpçünün alnına dokundu. “Babagoo?”

Babagoo’nun gözleri soluk renkli gökyüzüne bakıyordu. Ağzı açıktı ama kımıldamıyordu. Üzerinde yattığı yosunlar kadar sessiz ve hareketsizdi.

Çocuk yeniden inledi. “Babagoo...” Kolunu tutup onu nazikçe salladı. Çöpçünün kafası yana devrilince korkuyla geri çekildi.

Dudakları hafifçe titredi. Gözleri dolduktan sonra birden ağlamaya başladı. Alnını çöpçünün alnına dayadı. Babagoo’nun elindeki döküntüleri temizlerken hüngür hüngür ağlıyordu. Elini avucunun içine alıp sıkarken inlemeye, sanki uluyormuş gibi sesler çıkarmaya başladı. Çöpçünün gevşek parmaklarını saçlarına götürdü ve kendi elini onun sakalına koydu.

Bir süre bu şekilde dizlerinin üzerinde oturarak sessiz hıçkırıklarla ağladı. Kafka burnuyla dokunup onu kendine getirince kafasını kaldırıp dikkat kesildi. İçeri’ye gelen makinelerin sesi yeniden duyulmaya başlamıştı.

Doğruldu. “Dışarılılar. Geliyorlar.” Hızla zıplayıp ayağa kalktı. Önce duvara, sonra çöpçüye baktı. Gözlerini sıkıca kapadıktan sonra siyah keçiye yaklaşp boynunu tutarak onu çekmeye çalıştı. “Hadi, Kafka! Başka çaremiz yok. Onlardan kaçmamız gerekiyor.”

Keiyi çekiştirmeye devam etse de Kafka yerinden kıpırdamıyor, boş gözlerle yerde yatan çöpçüye bakmaktan başka bir şey yapmıyordu.

“Lütfeennnn!” diye yalvardı Landfill. Ama keçi taş ke-silmişti.

Yüzündeki gözyaşlarını ve sümüklerini silerek geri çekildikten sonra arkasına dönüp dolaba doğru koştu. Kovuğun merdivenlerinden inip Orwell’i battaniyelerin arasından aldı, merdivenlerden yukarı çıkararak yere devrilmiş büyük kapının yanına geldi.

Otların arasından geçerek kuzeye doğru koşmaya başladı. Tepe’nin kenarındaki düz noktaya geldiğinde İçeri’deki hareketleri fark etti. Mavi ışıkları görünce eğretili otlarının arkasındaki bir çukur’a girdi.

Orwell’i sıkıca tutup göğsüne bastırdı ve İçeri’yi izlemeye başladı. Makinelerden ıkan Dışarılılar yerdeki büyük kapının açtığı aralıktan içeri doğru koşuyorlardı. Çimenlerin üzerinde ilerlerken birbirlerine el sallayan başka Dışarılılar da Tepe’ye doğru geliyordu. Kazmalar, kürekler, baltalar güneş ışığında parlıyordu.

OTUZ DÖRT

BAŞIBOŞ

Dışarılılar gittiğinde hava kararmıştı. Kafka da öğle vaktinde oradan ayrılmıştı. Landfill, keçinin Dışarılıların büyük bir makinenin arkasına yükledikleri uzun, siyah bir torbayı takip ettiğini görmüştü. Torbayı yerde sürükleyen iki Dışarılı, Kafka'yı uzaklaştırmaya çalışmıştı ama ihtiyar keçi boynuzlarıyla direnip çimenlere çifte atmaya başlamıştı. Dışarılılar kendi aralarında konuştuktan sonra -Landfill'in omuz silkmeye benzettiği bir hareket yaparak- torbayı makineye yerleştirmiş, Kafka'nın da makineye binmesine izin vermişlerdi. Sonra makine, diğer makinelerin ve yürüyen Dışarılıların gün boyunca gittikleri yolu takip ederek Tepe'nin çok dik olmayan kenarından aşağı doğru ilerlemeye başlamıştı. Elllerinde kürekler ve baltalarla gelen Dışarılılar İçeri'ye girememişlerdi. Landfill'in anladığı kadarıyla beyaz gömlekli Dışarılılar onlara engel olmuştu.

Landfill, olanları otların arasında gizlenip kucağındaki Orwell’le birlikte izlemişti. Karanlık çökünce uzakta neler olduğunu görmek zorlaşmıştı ama Dışarılıların çoğunun oradan ayrılıp Tepe’nin aşağısına doğru yola koyulduğu gözüküyordu. Artık duvarın kenarında bekleyen makineler de yoktu. Landfill uzun bir süre daha hiçbir hareketin olmadığı bu manzarayı izlemeye devam etti.

“Bence gittiler.” Yavru köpeği kollarına alıp eğilerek Tepe’nin ucuna uzanan yol boyunca yürüdü. Karanlıkta aşağı doğru baktı. Çukur’un kenarında parlayan noktaları gördü. Binaların olduğu yerde ışıklar vardı. Daha ileride, parlak ışıltılarla dolu bir çizgi batıdaki kızıl renge boyanmış ufka doğru uzanıyordu.

Orwell, Landfill’in kollarında kesik kesik havlayarak hızlı hızlı nefes alıyordu.

Başını eğip yavruya baktı. “Nereye gideceğiz şimdi?”

Arkasına göz attı. İçeri’nin duvarı belli belirsiz gözüküyordu. “Artık burada bizim için hiçbir şey kalmadı. Her şey... yok oldu. Baba—” Sözcük boğazında düğümlendi. Burnuyla Orwell’in tüylerini okşayıp yeniden konuşmayı denedi.

Ağzından boğuk bir fısıltı çıktı. “Babagoo yeni bir yer bulmamız gerektiğini söyledi.” Kafasını ışıkların olduğu tarafa doğru çevirdi. “Çürümüşlükten uzakta, güvenli bir yer bulmalıyız. Dışarılılardan uzakta.”

Orwell yeniden havladı.

Landfill yıldızların ışığında parlayan gözyaşlarının arasından ona baktı. “Biliyorum. Karnın acıktı. Ben de açım.”

Başıyla Çukur'un arkasındaki karanlığı işaret etti. "Orada asfalt bir yol var. Sola doğru gidersen seni Dışarılıların toplandığı yere götürüyor. Ama sağa doğru gidersen orada Çelimsiz Orman'a benzeyen, daha büyük ağaçların olduğu bir yer var. Belki orada sepze tarhındaki sepzelerden vardır. Belki martı da buluruz."

Cılız bir havlama duyuldu.

Landfill parmaklarını Orwell'in boynundaki tüylerde gezdirdi. "Denememiz gerekiyor. Gücümüzü toplamak için yiyecek bir şeylere ihtiyacımız var. Sonra da başka bir yer bulmamız lazım. Bana yardım edecek misin?"

Yavru köpeğin yaladığı parmakları gıdıklanmaya başladı.

Landfill titreyen bir sesle karşılık verdi. "İyi. Çünkü bunu... Tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum."

Tepe'den aşağı inerken sessizce ağlamak için elinden geleni yapıyordu.

Güneş doğmak üzereydi. Landfill bir tilkiyi ikna etmeye çalışıyordu. Orwell'i sırlıslıkam kazağına sıkıca bastırdıktan sonra yere devrilmiş kütükten aşağı inerek tilkiye doğru dikkatli bir adım attı. Tüylerini kabartıp hırlayan hayvanın salyalı dişlerinin arasında bir karatavuk vardı.

"Lütfen, tikki," diye yalvardı çocuk. "Kuşu Orwell'le paylaş. O buradaki meyvelerden yiyemez ama sen yiyebilirsin, öyle değil mi? Ben sana meyve bulman için yardım ederim, uzanamadıklarını alırım. Mutteşem olmaz mı?"

Landfill biraz daha yaklaşınca tilki hırladı. Ağızındaki kuşu sallayınca yerdeki yapraklar kırmızıya boyandı.

“Lütfen,” diye fısıldadı Landfill.

Tilki yeniden hırlayıp uzaklaşarak çocukla köpeğı orada yalnız bıraktı. Landfill inleyerek kütüğün üzerine oturdu. Çaresizce Orwell’e baktı. Yavru köpek de donuk mavi gözlerini ona çevirmişti. Soldaki yaprakların arasından hafif bir yağmur yağmaya başladı. Damlaların sesi uzaktan gelen makinelerin uğultusuyla kesiliyordu.

Landfill asfalt yola doğru baktı. “Gitmemiz gerek. Nereye gideceğimizi bilmiyorum ama doğru dürüst yemekler bulmamız lazım. Ve sıcak bir yer.” Soğuktan titrerken köpeğin tüylerindeki yağmur damllarını sildi. “Dışarılıların toplandığı yere giden yolun diğer tarafına gidebiliriz Güvende olabileceğimiz bir yer bulabiliriz. Çukur gibi. Ama çürümüşlükten uzakta. Belki orada böyle bir yer vardır.” İç çekip bileğini yaladı. “Belki.”

Landfill, kuzeye doğru yürürken Orman’ın kenarında duran bir makine gördü. Ağaçların arasında parlayan metal kabuğunu dikkatle inceledi ve daha yakından görmek için makineye yaklaşmaya başladı.

Orwell’e fısıldadı. “Belki yiyecek bir şeyler vardır. Ama gizlenmeye devam etmeliyiz. Onuncu kural: Ortalıkta başıboş dolaşma ve...” Nemlenen gözlerini kazağının ıslak koluyla sildi. “Ortalıkta başıboş dolaşma.”

Makinenin açık olan ön tarafı, kocaman bir ağza benziyordu. Krem renkli palto giyen bir Dışarılı metal ağzın içine

bakıyordu. Uzun, kahverengi ıslak saçları boynuna yapışmıştı. Kulağında kafasını salladığında parlayan metal halkalar vardı. Dışarılı elindeki dikdörtgene bakıp gözlerini yuvarladıktan sonra onu cebine koydu.

Landfill, alçak bir dalın arkasında gizlenip onu izlerken makinenin içinden kulak tırmalayan bir çığlık geldi. Bakışları yumuşayan Dışarılı hızla makinenin yan kapısını açarak içeriden bir şey çıkardı.

Landfill şaşkın gözlerle makineden çıkan yaratığa baktı. Çukur'da gördüğü oyuncak bebeğe benziyordu. Dışarılı'nın kollarına sığacak kadar küçüktü. Pembe ve yuvarlak kafası kahverengi tüylerle örtülmüştü. Islak, dişsiz ağzından çığlıklar yükselirken gözlerini sıkıca kapıyordu.

Büyük olan Dışarılı, yaratığı sallayıp hafifçe okşayarak makinenin önüne geldi. Yanından geçen başka makinelere bütün gücüyle el sallamaya başladı. Bir süre sonra durup lastiği tekmeledi ve yaratıkla birlikte makinenin içine girdi.

Landfill etrafta yemek olmadığını anlamıştı. Oradan gitmeye karar verdiği sırada lastiklerin gıcirtısını duydu. Başka bir makine gelip diğer makinenin önünde durmuştu. Yan kapısı açılınca içeriden boğuk, ritmik sesler yükseldi. Landfill öne doğru eğilerek kulağını sesin geldiği yere çevirdi. "Müz... " diye fısıldadı. Kelimeyi hatırlamaya çalışıyordu. "Müzük..."

Sesler kesildi. Uzun boylu, kısa saçlı bir Dışarılı, makinenin yan kapısından uzanıp birinci makineye doğru eğilerek bir şeyler söyledi. Sonra kendi makinesine döndü, içeriden

bir şey alıp makinenin önünü açtı. Şimdi makinenin metal ağızları karşı karşıya gelmişti.

Çocuk, uzun boylu Dışarılı'nın sağa sola dokunup bir şeyler yaptığını gördü. Kırmızı ve siyah kablolarla iki makinenin ağzını birbirine bağladıktan sonra kendi makinesine bindi. Makine birden titreyip sesler çıkarmaya başlamıştı. Baş parmağını kaldırarak diğer Dışarılı'ya bir işaret yaptı. Bir süre kesik kesik sesler çıkaran diğer makine de titremeye başlamıştı artık. Yağmur damlalarının kederli patırtıları arasından neşeli bir çığlık yükseldi.

Kabloları kaldırıp metal ağızları kapattılar. Şimdi iki Dışarılı ağaçların yanında duruyordu. Yağmurun altında gülüp konuşuyorlardı. Uzun saçlı Dışarılı minik yaratığını kucağında tutarken kafasını öpüp makineyi işaret etti. Uzun boylu Dışarılı da kafasını salladı. Omuzlarını hareket ettirip gülümsedikten sonra küçük yaratığın yanaklarını sıkıp bir kahkaha attı. Yaratığın çıkardığı seslerle kahkahalar birbirine karışmıştı. O anda Landfill'in kalbi, bacaklarından ve kollarından daha çok acıyordu. Neredeyse gülümseyecekti. Dudaklarından Dawn'ın sözleri döküldü. "Büyük *küçük* şeyler..."

Metal kapılar kapandıktan sonra iki makine farklı yönlere gitti.

Landfill, kafasını uzatıp başka makinelerin gelip gelmediğini kontrol ettikten sonra ağaçların arkasından çıkıp asfalt yolun kenarına geldi. İlk makinenin gittiği sağ tarafa bakıp dönemeçte kaybolana kadar onu izledi. Sonra sola bakıp Dışarılıların toplandığı yere doğru giden ikinci makineyi izledi.

Uzaktan gelen karga sesini duyunca kafasını kaldırıp gökyüzündeki karga sürüsüne baktı. Ağaçların üzerinde gözden kaybolana kadar kuşları izledikten sonra burnunu Orwell'in ensesine bastırdı. Derin bir nefes aldı.

Tüylerin arasından gelen boğuk sesi duyuldu. "Belki."

Bir kez daha sağa sola baktıktan sonra bileğini ağzına götürdü. Yolun soluna dönüp bir adım attı.

TARTIŞMA SORULARI

DİKKAT! BU BÖLÜM HİKÂYE HAKKINDA BİLGİ İÇERİR

Sence bu kitapta anlatılan hikâye ne zaman, nerede geçiyor? Babagoo ve Landfill oraya nasıl gelmiş olabilir? Hikâye hakkında daha fazlasını öğrendiğinde neler hissettin? Kitabın yazarı Darren, birçok şeyi kendi başına senin keşfetmeni istiyor. Sence neden?

İçeri hakkındaki ilk düşüncelerin nasıldı? Onu bizim dünyamızdan farklı yapan şeyler neler? Orada yaşamak ister miydin? Bu soruları açıklayarak cevaplayabilir misin?

İçeri, hayvanlarla dolu bir yer. Hikâyede özellikle sevdiğin bir hayvan var mı? Kim ve neden?

Landfill'in hikâyede yanlış davrandığını düşündüğün anlar oldu mu? Neden?

Babagoo'yla ilk karşılaştığında onun hakkında ne düşündün? Hikâye ilerlediğinde fikirlerin değişti mi? Sence, İçeri'ye gelmeden önce hayatı nasıldı? Kitapta Babagoo'nun geçmişiyile ilgili ipuçları var mı?

Babagoo ve Landfill'in ilişkisi hakkında ne düşünüyorsun? Aralarındaki ilişkiyi *baba/oğul*, *öğrenci/öğretmen*, *korkutan/korkan* gibi farklı roller üzerinden değerlendirip açıklayabilir misin? Birbirlerine her zaman aynı şekilde mi davranıyorlar? Birbirlerine karşı hissettikleri duygular her zaman aynı mı?

Bu kitapta birçok değişik ve uydurma kelime var. En çok hangisini/hangilerini sevdin? Neden? Sen de birkaç kelime uydurabilir misin?

Başlangıçta Longwhite'in hangi hayvan olduğunu düşünmüştün? Sence Landfill'le gerçekten konuşuyor muydu? Sence Landfill neden onu bir sır olarak saklamak istedi? Hikâyenin sonunda Longwhite'in başına gelenler için ne hissediyorsun?

Sence Landfill kaç yaşında? Neden? Hangi davranışları küçük olduğunu düşündürüyor? Hangi davranışları büyük olduğunu düşündürüyor? Onun yaşamını seninkinden farklı kılan şeyler neler? Sence Landfill'in bundan sonraki hayatı nasıl olacak?

Çöpçüler hem hikâyenin kahramanları hem de okurlar için keşfedilecek şeylerle ve sürprizlerle dolu bir kitap. Seni en çok şaşırtan anlar hangileriydi? Sence bu anlar neden şaşırtıcı? Bu bölümler, kitabı okuma şeklini ya da karakterlere bakış açını değiştirdi mi?

Kitapta bazı mide bulandırıcı bölümler var? Sence yazarın hikâyede bu bölümlere yer vermesinin nedeni ne olabilir? Hatırladıklarından bazılarına bakıp Darren'ın onları nasıl betimlediğini tarif edebilir misin? Ne tür kelimeler kullanmış ve bu kelimeler nasıl bir etki uyandırıyor?

Dawn'la ilk karşılaştığında onun hakkında ne düşündün? Landfill'le nasıl bir ilişkisi var? Sence aldığı kararların nedeni ne? Bu kararlar konusunda onunla aynı fikirde misin?

Landfill müziğe büyük bir tepki veriyor. Sevdiğin şeyleri ilk defa tecrübe ettiğin anları düşün. Nasıl hissetmiştin? Var olduklarını bilmeden ilk defa müzik dinlesen, film seyretsen, hareket eden bir arabaya binsen ya da akıllı telefon kullansan sence nasıl olurdu?

Dışarının anlatıldığı bölümlere yeniden baktığında Landfill'in ilk defa gördüğü şeylerin ne olduğunu tahmin edebiliyor musun? Onları Landfill'in gözünden görmek bakış açını değiştirdi mi? Eğer öyleyse nasıl ve neden?

Dawn'ın bahsettiği “büyük *küçük* şeyler” kavramı üzerine neler söyleyebilirsin? Senin hayatındaki “büyük küçük şeyler” ne?

Kitabın en son sahnesine bak. Orada neler oluyor? Yazarın kitabı bu şekilde sonlandırması hakkında ne düşünüyorsun?

İÇERİDEKİ HAYVANLARA İSİMLERİNİ VEREN YAZARLARLA TANIŞMA

İçeri'deki hayvanların hikâyede önemli bir rolü var. İsmi Landfill'in koyduğu Longwhite dışındaki hayvanların hepsini Babagoo isimlendirdi. Hayvanların her biri ünlü bir yazarın ismini taşıyor. İşte bu yazarlar ve onlar hakkına bazı bilgiler:

KEDİ ATWOOD, ADINI MARGARET ATWOOD
(1939 -)'DAN ALDI

Birçok ödüle sahip olan Kanadalı yazarın sekizi çocuk kitabı olan çok sayıda eseri bulunuyor. Yazarın *Wandering Wenda and Widow Wallop's Wunderground Washery* isimli resimli kitabı, kelime oyunlarına odaklanan bir animasyon dizisine uyarlanmıştır.

TİLKİ CARTER, ADINI ANGELA CARTER
(1940-1992)'DAN ALDI

İngiliz romancı, kısa hikâye yazarı ve gazeteci olan Carter'ın efsaneler, halk hikâyeleri ve masallar üzerine çalış-

maları bulunuyor. Yazar, eserlerinde dünyamızı sihirli ya da doğaüstü olaylarla süsleyerek yansıtan “büyülü gerçekçilik” akımına ait öğelere yer vermiştir.

KAPLUMBAĞA HESSE, ADINI HERMANN HESSE (1877-1962)’DEN ALDI

Almanya doğumlu şair, romancı ve ressam. En bilinen eserleri arasında bireyin gerçeği ve kendini bulma mücadelesini konu edinen *Bozkırkurdu* ve *Siddhartha* isimli kitapları bulunuyor. Yazar, 1946 yılında edebiyat alanında Nobel Ödülü’ne layık görüldü.

SİNCAP JOYCE, ADINI JAMES JOYCE (1882-1941)’DAN ALDI

İrlandalı romancı, kısa hikâye yazarı ve şair. 265.000 kelime içeren *Ulysses* isimli kitabı en tanınmış yapıtıdır. Birçok farklı yazı stili kullanılarak anlatılan bu hikâye, Homeros’un *Odyssey* isimli eserinden ilham alınarak yazılmıştır. Kitapta Leopold Bloom isimli bir adamın 16 Haziran 1904’te Dublin’deki macerası anlatılıyor. Bu tarih, bugün Joyce’un hayranları tarafından Dublin’de “Bloomsday” olarak kutlanmaktadır.

KEÇİ KAFKA, ADINI FRANZ KAFKA (1883-1924)’DAN ALDI

Çekoslovakya doğumlu Yahudi romancı ve kısa hikâye yazarı. Eserleri, insanın acılarını keşfetmeyi hedefleyen gerçek ve hayali öğelerle doludur. En iyi bilinen kısa hikâyelerinden

biri olan *Dönüşüm*, bir sabah böcek olarak uyanan bir adamdan bahsetmektedir.

KAPLUMBAĞA MELVILLE, ADINI HERMAN MELVILLE (1819-1891)'DEN ALDI

Amerikalı romancı, kısa hikâye yazarı ve şair. Eserlerinde denizci olarak çalıştığı dönemlerde edindiği tecrübelerden yararlanmıştır. En tanınmış kitabı *Moby Dick*, Kaptan Ahab'ın bacağına ısırıp koparan beyaz bir balınayı bulma mücadelesini anlatır.

YAVRU KÖPEK ORWELL, ADINI GEORGE ORWELL (1903-1950)'DEN ALDI

İngiliz romancı, denemeci, gazeteci, eleştiri yazarı. Kişisel deneyimleri hakkında yazılar yazmıştır. İspanya İç Savaşı'na katıldığı, Paris'teki mutfaklarda çalıştığı, Londra'da sokaklarda yaşadığı dönemler bunlardan bazılarıdır. Orwell, *1984* isimli kitabında, *Büyük Birader*, *101 Numaralı Oda*, *Yenisöylem*, *Çift düşün* gibi bugün kullanmaya hâlâ devam ettiğimiz birçok kelimeyi icat etmiştir.

TİLKİ RUSHDIE, ADINI SALMAN RUSHDIE (1947-) 'DEN ALDI

Hint asıllı Britanyalı ödüllü bir romancı ve denemeci olan Rushdie, eserlerinde büyümlü gerçekçilik ve tarihî kurguyu bir arada kullanmıştır. Kitaplarında Hindistan alt kıtasında geçen olaylara yer veren yazarın yazıları, doğu ve batı uygarlıkları arasındaki ilişkiye odaklanmaktadır.

MUHABBE T KUŞU SWIFT, ADINI JONATHAN SWIFT (1667-1745)'DEN ALDI

İngiliz kökenli İrlandalı hiciv yazarı, denemeci ve şair. Hiciv, kişilerin ve kurumların iyileşmesini sağlamak amacıyla insanların aptallıkları ve eksiklikleri ile alay eden bir yazı türüdür. Güldürücü olmasına rağmen türün temel amacı, toplumdaki önemli sorunlara dikkat çekmektir. Swift'in en bilinen kitaplarından biri olan *Alçakgönüllü bir öneri*, insanların çocuklarını yemeye başlayarak fakirliğe son verebileceğini öne süren sarsıcı eserdir. Swift, kurgusal hiciv türünde olan ünlü *Güiver'in Gezileri'nin* de yazarıdır.

ÇOBAN KÖPEĞİ VONNEGUT, ADINI KURT VONNEGUT (1922-2007)'DAN ALDI

İkinci Dünya Savaşı'nda Almanlara esir düşen Amerikalı yazar. Müttefik kuvvetlerin Dresden'deki bombalı saldırısında esir tutulduğu mezbananın buzluğuna sığınarak hayatta kalmıştır. Altıncı kitabı, *Mezbaha 5*, yazarın savaş karşıtı fikirlerini içerir. 1969 yılında Vietnam Savaşı sırasında basılan kitap, çok satanlar listesine girmiş, hatta bir filme uyarlanmıştır.

SİBİRYA KURDU WOOLF, ADINI VIRGINIA WOOLF (1882-1941)'DAN ALDI

Virginia Woolf, akıldan geçen farklı düşüncelerin, duyguların ve hatıraların aynı anda kullanıldığı “bilinç akışı” adı verilen hikâye anlatım yöntemini kullanan öncü bir yazardır. Bir kadının tek bir gününe odaklanan *Mrs. Dalloway* isimli eserinde, daha büyük bir hikâyeyi anlatmak için zamanda

ileri ve geri gitmeyi, farklı karakterlerin zihnine girip çıkmayı sağlayan bir teknik kullanmıştır.

KERKENEZ WINTERSON, ADINI JEANETTE WINTERSON (1959-)’DAN ALDI

Ödüllü İngiliz yazar. *Tek meyve portakal değildir* isimli kitabıyla şöhret kazanmıştır. Yarı otobiyografik olan bu eserinde geleneksel değerlere karşı çıkan genç bir kızın hikâyesini anlatmaktadır.

TEŞEKKÜRLER

Destekleri ve harika insanlar oldukları için bazı kişilere teşekkür etmek istiyorum.

Daima sabırlı ve iyi bir dinleyici olduğu, hiç bitmeyen sevgisi, inancı ve zor zamanlarımda yanımda olduğu için karım Wanda'ya,

Kahkahaları ve ilgileri için Oskar ve Charlie'ye,

Otoyol kahramanları ve diğer her şey için anne ve babama,

Sıcaklığı ve kararlılığı için muhteşem edebiyat ajanım Laura Susijn'e,

Deneyimli editörlerim Stephanie King ve Sarah Stewart'a ve Landfill'i sahiplenerek ona harika bir yuva veren Usborne HQ çalışanlarına,

Muhteşem resimleri ve sabrı için Tom Clohosey Cole'a,

Eleştirileri ve pastaları için Kirsty Fox and James Alexander'a,

Keskin gözü için Tilda Johnson'a,

Kan, ter, gözyaşı ve Red Stripe için Dan Layton, Phil Formby ve Bees Make Honey Yayınları'na,

Patates kızartmaları ve pozitifliği için Chris Baldwin'e

Müzik için Christophe Dejous, Richard Dytch, Matt Eris, Jason Holt, Neil Johnson, Graham Langley, Neil Marsden, Gavin McFarlane, Kieran O'Riordan and Mark Spivey'e,

Süreç boyunca yaptığı okumalar için Diana Pasek-Atkinson'a,

İlgi gösterdikleri ve harika bir iş çıkardıkları için Matt Turpin ve Nottingham City of Literature'daki herkese,

Bana satırların arasındakileri ve ötesindekileri okumaya öğrettikleri için Christina Lee ve Nottingham Üniversitesi, İngilizce Bölümü'ne,

Zamanları, nezaketleri ve tavsiyeleri için Neil Fulwood, Sophie-Louise Hyde, Chris Killen, Mhairi McFarlane, John McGregor, George Saunders, David Sillitoe, Kim Slater, Jonathan Taylor ve Alex Wheatle'a,

Dostlukları için Samuel J. Halpin, A. M. Howell and Serena Patel'a (Bravo, '18 Sınıfı!),

Raflar dolusu güzel kitaplar için, The Five Leaves Bookshop'a

Ve bütün "büyük *küçük* şeyler" için ailemdeki herkese, Teşekkürler.

